Başucu oğlanı

ALISON FELL

İngilizceden çeviren:
Elif Özsayar

AYRINTI

ALISON FELL

İskoçyalı şair, romancı ve öykücü, 1944'te Dumfries, İskoçya'da doğdu. 1967'de Edinburgh College of Art'ı bitirdi. 1970'ten 1979'a kadar tiyatroyla ve gazetecilikle ilgilendi, Britanya'nın ilk feminist dergisi Spare Rib'in roman/öykü editörlüğünü yaptı. 1980-81'de Londra Üniversitesi Eğitim Enstitüsü'nden üst lisans sertifikası aldı ve çeşitli kurumlar için çok sayıda yazarlık atölyesi yürüttü.

Fell, 1984'te yayımlanan *Kisses for Mayakovsky* adlı ilk şiir kitabıyla Britanya Ulusal Şiir Derneği'nin Alice Hunt Bartlett ödülüne değer görüldü. *The Crystal Owl* adlı ikinci şiir kitabı 1988'de yayımlandı. 1991'de yayımlanan *Mer de Glace* adlı romanıyla dağ edebiyatı dalında Boardman Tasker ödülünü aldı. Diğer romanları, *The Grey Dancer* (1981), *Every Move You Make* (1984), *The Bad Box* (1987) ve *Mistress of Lilliput* (1999/Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır)'tur..

Alison Fell'in romanları, ayrıntı zenginliğini, ironiyi ve şiirselliği ustaca harmanlayan yaratıcı üslubuyla övgü toplamıştır. Yazar Londra'da yaşamaktadır.

Ayrıntı: 271
Edebiyat dizisi: 94

Başucu Oğlanı
Alison Fell

İngilizceden çeviren
Elif Özsayar

Yayına hazırlayan
Erdal Alova

Çeviride kullanılan metin
The Pillow Boy of the Lady Onogoro
Çev.: Arye Blower

Serpent's Tail/1994
basımından çevrilmiştir.

© Alison Fell & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım *2000*

ISBN 975-539-279-3

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No: 23/1 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Alison Fell

Başucu Oğlanı

Giriş

Başucu Oğlanı, onuncu yüzyıl sonlarından on birinci yüzyıl başlarına kadar süren ve Heyan çağının tam ortasına rastlayan o parlak yükseliş döneminde kaleme alınmıştır. Aynı dönem, Murasaki Hanım'ın yazdığı *Genci'nin Hikâyesi*'yle dünyanın ilk psikolojik romanını ortaya çıkarmakla kalmamış, İzumi Şikibu gibi şairlerin ve Sei Şonagon gibi günlük yazarlarının kadın dilini şiirsel anlatımın doruğuna çıkarmalarına da tanıklık etmiştir; kimi akademisyenlere göre bu eserler klasik Japon edebiyatının köşetaşlarını oluştururlar. Aynı sıralarda, Heyan Sarayı'nı dolduran bu göz kamaştırıcı kişiliklerin arasına, Onogoro lakaplı bir şair katılmıştır. Şairin gerçek hayatı hakkındaki bilgilerimiz çok sınırlı, tek bildiğimiz, onuncu yüzyılın ilk birkaç on yılı boyunca edebi

gökkubbede fırtına gibi estiği ve Japon edebiyatına, sadelik, imge berraklığı ve felsefi düşüncenin son derece etkili ve güçlü bir şekilde ifade bulduğu iki yüz kadar şiir kazandırdıktan sonra arkasında hiçbir iz bırakmadan yok olduğu.

Başucu Oğlanı'nın orijinal elyazması Heyan çağının sona ermesinden çok önce kaybolmuştur. Bu yüzden, Kamakura döneminden kalma altı kısmi versiyondan yola çıkarak düzyazı biçimindeki bu görkemli aşk hikâyesinin elinizdeki uyarlamasını yaratan Profesör Arye Blower ile çalışma arkadaşı yazar ve şair Allison Fell'in ne çetin bir görevle –ve ne çetin tuzaklarla– boğuşmuş olacağını ancak tahmin edebiliriz. Heyan dönemine ait bir elyazması bulunmadıkça, ki bu çok zayıf bir ihtimaldir, *Başucu Oğlanı*'nın hangi versiyonunun aslına en yakın olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Buna rağmen, edebi bir yap-boz oyununa bu kadar zarif bir düzen getiren ve bize bugüne kadar yazılmış en güvenilir uyarlamayı kazandıran bilimsel titizliği ve edebi yeteneği övgüyle alkışlamak zorundayız.

Başucu Oğlanı'nın şair Onogoro'nun kendisi tarafından yazıldığı görüşüne *Harvard Journal of Asiatic Studies* dergisinin 1963 tarihli bahar sayısında –bence haklı olarak– ilk kez itiraz edildiğinden beri, yazarın kimliği konusunda hararetli bir tartışma süregelmiştir. Bazı akademisyenler Şonagon'un *Yastıkaltı Kitabı*'yla *Başucu Oğlanı* arasındaki çarpıcı üslup benzerliklerine dikkat çekerek metnin Sei Şonagon'a ait olduğunu ileri sürmüş, rekabet duygularının meşhur günlük yazarını şairin hayatı üzerine böyle pikaresk ve küçültücü bir hikâye yazmaya itmiş olabileceğini savunmuşlardır. Bazıları da, *Başucu Oğlanı*'nın içerdiği şehvetli fantezilerin, olsa olsa cinsel ve toplumsal mahrumiyet içinde yaşayan birinin, örneğin bir taşra manastırındaki bir bonze'nin ateşli kaleminden çıkmış olabileceği yolunda hayli ikna edici bir argüman geliştirmiştir. Gerçekten de, döneme ait erotik malzemenin büyük bölümü –mesela, *şunga* adı verilen resimşiirler– himayecileri olan asil klanlar arasındaki durmadan değişen ittifaklara bağlı olan gelirlerini destekleme çabasındaki bir dinsel cemaat tarafından üretilmiştir. Yine de, bunun gibi son derece psikolojik bir yaklaşıma taraf olmadan önce, eski toplumların kültürlerini Freud sonrası dönemin analitik gözüyle değerlendirmenin i-

çerdiği bariz tehlikelere dikkat çekmekte yarar var.

Sexual/Textual Marginalisation and the Myth of the Great Author (Cinsel/Metinsel Marjinalleştirme ve Büyük Yazar Miti) adlı geniş kapsamlı kitabında saygın feminist akademisyen Herta Baxter-Jones, taraftar kazanmış bir görüş olmamakla birlikte, metnin birden fazla yazar tarafından kaleme alınmış olabileceğini ileri sürmüştür. Heyan çağının ortasında edebi faaliyetlerin merkezine yerleşmiş olan yetenekli kadın topluluğuna dikkat çeken Baxter, romanın en çarpıcı özelliklerinden biri olan erotik hikâyelerin, doğrudan doğruya bir kadınlar *salon*'unu eğlendirmek ve hatta heyecanlandırmak amacıyla yazılmış olduğunu savunur. Ne var ki ben, bütün militan modernliğine rağmen bu yaklaşımın, eserin bütününü destekleyen o yekpare yapıyı küçümseme tehlikesi içerdiği kanısındayım.

Aynı derecede ikonoklastik ama reddedilmesi daha zor bir iddia da yetenekli Amerikan klasikçisi J. Dwight Ferguson tarafından ortaya atılmıştır. Ferguson'ın tezi, bu eserin, Heyan dönemine özgü belli başlı kadın janrlarının bir parodisi olduğu ve yetenekli ama kimliği belirsiz, orta mevkiden bir kadın yazar tarafından kaleme alınmış olduğudur. Bu eseri dönemin zuihitsu geleneğinden ayıran ve onu en aşağı *Genci'nin Hikâyesi*'yle aynı seviyeye koymamızı zorunlu kılan canlı ve teklifsiz üslup, şaşırtıcı duygusal karşıtlıklar ve biçimsel yenilikler, bu sıradışı argümana hiç şüphesiz cazibe kazandırıyor.

Heyan çağının ikinci döneminde beylik sistemi çökmüş, Fucivara hanedanının hegemonyası son bulmuş, saray aristokratlarıyla yeni oluşan asker sınıfı arasında rekabet baş göstermiş ve en sonunda, on ikinci yüzyılda, bu askeri sınıfın hükmüne dayalı feodal bir toplum ortaya çıkmıştır. On ikinci yüzyıl sonlarında, Kamakura'da, idarenin askeri liderlere ait olduğu bir hükümet sistemi olan Şogunluk müessesesi oluşturulmuş, böylece, eski hükümdarlık şehrinin yerine ülkenin daha doğusunda yeni bir başşehir kurulmuştur. İç savaş ve toplumsal çalkantılar edebiyatta ve genel olarak güzel sanatlarda etkisini göstermiş, saray hanımlarının günlük ve romanlarının yerini *Heike Monogatari* gibi büyük savaş destanları almıştır. Kamakura dönemi yazarlarının kullandığı daha geniş ölçekli tuvalin Japon edebiyatındaki bir olgunlaşmayı temsil

edip etmediği elbette tartışmaya açık bir konudur. Ancak, *Başucu Oğlanı*'nın güzelliği ve kullandığı dilin gücü konusunda kitabın ilk kez ortaya çıktığı on birinci yüzyıl başlarından beri Japon okurlar her zaman görüş birliği içinde olmuşlardır, ve anadili İngilizce olan okurlar, bin yıl kadar sonra aynı zevki tadabiliyor olmalarını Profesör Blower'a ve Alison Fell'e borçludur.

Geoffrey Montague-Pollock
St Anthony's College, 1993

Başucu Oğlanı

-

Dave Cook'a, sevgiyle

Yeterdi gönlümü avutmaya
bir an bile görmek yüzünü
şafakta
çakan şimşekler arasında

İzumi Şikibu (y. 976-1030)

O zaman durun anlatayım size, gerçek adını kimsenin bilmediği bu Onogoro Hanım hakkında duyduklarımı. Onogoro: Kendiliğinden vücut bulan. Öyle kibirli bir eda var ki üstünde, dersiniz ki dünyada en büyük isteği anasıyla babasını reddedip kendini yeniden yaratmak, ona adını veren o ada gibi köpüklerin içinden yükselmek – hani efsaneye göre, tanrı İzanagi'nin kıymetli taşlarla süslü İlahi Mızrağından damlayan tuzlu suların katılaşmasıyla kendiliğinden oluşan, Japonya'nın ilk adası gibi.

Dürüst olmak gerekirse, hanımefendinin Hükümdarlık Sarayı'na ilk nasıl geldiğini hiçbirimiz tam olarak bilmiyorduk. Belki Başşehir'deki nüfuzlu birinin Vergi Müfettişi babasına bir iyilik borcu

vardı, veya belki şairlik yeteneğiyle ilgili söylentiler *Dainagon*'un kulağına kadar gelmişti; her ne halse artık, Saray kayıtlarında bulabildiğimiz tek şey bu Onogoro Hanım'ın Barış ve Sükûnet Şehri'ne Tavşan Yılı'nın altıncı ayında geldiği – Hükümdar II. İçico'nun saltanat sürdüğü, büyük Mişinaga'nın oğlu Fucivara Yorimiçi'nin de ona naiplik ettiği dönemde.

Hangi kapıdan girmişti, öküz arabasıyla mı gelmişti yaldızlı tahtırevanla mı, bunları kesin olarak bilemiyoruz; ama şu kadarını tahmin edebiliyoruz ki babasının Doğu Toprakları'ndaki evinden buraya kadar yaptığı uzun yolculuk onu bitkin düşürmüştü ve mürekkep kalıbıyla fırçalarını –ki bunlar tek güvencesiydi– endişeyle göğsüne bastırmaktaydı, ve belki de, Hükümdarlık Sarayı'nın girişindeki oymalı ve vernikli kemerin altından geçerken kibirli kaşlarını indirmiş ve kalbinin küt küt attığı tek bir an için, ayağındaki ucuz terlikleri ve bir kadına yakışmayan hırslarını düşünüp kendine kızmıştı.

Sonra hanımefendi hemen Bekleyen Hanımlar'a ayrılmış dairelerden birine yerleştirilmiş, hizmetkârların yardımıyla kırmızı ince ketenden iç çamaşırlarına ve badem çiçeği ve tavus desenleriyle işli kat kat ipekli elbiselere bürünmüş, sonra da merasimde kusur etmeden hanımı Prenses Saişo'nun önüne çıkarılmış olacaktı, gerçi Allah bilir Prenses daha oyuncak bebekle oynayacak yaştaydı ve kendisinin iki misli yaşındaki taşralı bir şaire çok ilgi göstermesi elbette beklenemezdi.

O halde, hiç bilmediği bir yere gelen böyle bir kişi, sonraki aylar içinde ne gibi uğraşlarla meşgul etmiş olabilirdi kendini?

Onogoro yazmıştı tabii; mevsimlik bayramlarımıza –Krizantem Bayramı, İlk Meyveler Bayramı gibi– rastlayan şiir yarışmalarına katılmıştı; sadece Saray'ın karşı gelinmez kurallarıyla değil, şiir yazma işini çevreleyen protokolle de tanışmıştı.

Mesela hanımımız, okunup yazılması o kadar zor olan Çin harflerinin kadın şairler için uygun bir araç olarak görülmediğini ve yalnız erkeklerin kullanımına ayrıldığını öğrenmişti. Kadın inatçılığı onu bu yasak dili öğrenmeye zorlamışsa da, Onogoro kısa

sürede, Çince'nin incelikli düşünceleri aktarmaya uygun olmayan, kullanışsız bir dil olduğuna, üstelik en kadim ifade biçimlerini beslemek gibi bir özelliği olduğuna kanaat getirmiş, ve böylece, başka bir dili beceriksizce ve özentili bir şekilde kullanmaktansa kendi dilini akıcı bir şekilde kullanmayı kat kat tercih edeceğine karar vermişti.

Ne var ki, şiirin yanı sıra ondan beklenen başka görevler de vardı. Onogoro aynı zamanda, genç prenses Saişo'ya sofrada düzenli olarak refakat etmekle, ona kaligrafi öğretmekle ve diğer Bekleyen Hanımlar'la birlikte yatak odasında onun hizmetini görmekle sorumluydu.

Kimi zaman, Hükümdar'ın, karılarının ve çocuklarının, Prenses Saişo'nun bir sürü üvey kız ve erkek kardeşinin doğum günlerine rastlayan günlerde, Daigoku-den'de yapılan toplantılara katılması gerekiyordu ve babası her ne kadar Doğu Toprakları'ndan yazdığı mektuplarda bunun çok büyük bir şeref olduğunu söylüyor idiyse de, hükümdarın maiyetinin yapmacık tavırlarından hiç hazzetmeyen Onogoro, hayatta hükümdarlık ahırında yeni bir kısrak olmaktan daha nefret edilesi bir şey olamayacağını düşünüyordu. (Hatta bazıları, Onogoro'nun babasının, kızının Hükümdar İçico'nun dikkatini çekerek Saray Cariyeliği gibi yüksek bir konuma ulaşmasını açıktan açığa istediğini, ve bu arzu hiç gerçekleşmediyse de, Onogoro Hanım'ın biraz soğukça olan mizacının buna meydan vermediğini söylemenin kesinlikle yerinde olacağını belirtmişlerdir.)

Mamafih hanımefendinin talipleri yok değildi, Hükümdar'ın kendisi değilse de hayli yüksek mevkilerdeki talipler ona kur yapıyorlardı. Saray'ın özgürlükçü uygulamalarına uygun olarak Onogoro sonunda Saygıdeğer General Taira no Motosuke'yle bir gönül ilişkisine girdi ve yaşma göre deneyimsiz olduğundan, onunla ilgili bir yığın hayal kurdu.

Sözgelimi Onogoro, âşığı General'in kendi dairesinin çatısına onun için ay manzaralı bir teras yaptırmasını, böylece Başşehir'deki bütün çatıların üstünden ta uzaktaki Biva Gölü'nü ve arkasındaki yıldızlı dağları apaçık görebilmeyi istiyordu. Bu hayali kurarken yüreği mutlulukla kabarıyor ve bedeni, esrarengiz bir şekilde, gece

manzarasının biçimlerine bürünüyordu – karanlık, mahmur, bambu-kümeli, şemsiye biçimli çamlarla beneklenmiş ve balıkçılların boyunlarını balıklara doğru uzattığı ışıltılı nehirlerle bölünmüş bir manzara.

Daha da iyisi, General ona ayrı bir ev yaptırsaydı keşke, Üçüncü Nahiye'de mesela, Hükümdarlık Yerleşimi'nin dışında, oraya canının istediği gibi gidip gelebilseydi. Burada, Saray'da, dünyadan uzaktı, gözleniyordu, kurallar onu sınırlıyordu. İnsanın annesiyle yaşamasından hiç farkı yok bunun, diye düşünüyordu Onogoro. Ne zaman içimden hoşnutsuzluk yükselecek olsa, şikâyet etmememi söyleyecek biri yanımdan hiç eksik olmuyor! Halbuki yüksek bir terasta, diye düşünüyordu özlemle, insan ayın her aşamasında onunla konuşabilir, solgun ışınlarla yıkanan manzara kadın vücudunun biçimlerine bürünürken ayın himayesi altında tatlı tatlı uyuyabilir; gece yarıları uykusunda dönebilir, ayın derin düşüncelere dalmış temiz ışığıyla sıçrayıp uyanarak saadet dolu bir gerçekliğe dönebilir.

Ne yazık ki gün ışığı bizi çoğu zaman hayallerimizden koparır. General Taira no Motosuke de sevgilisini ancak mesuliyetlerinden uygun biçimde sıyrılabildiği zamanlar ziyaret eden evli bir adamdı. Bir asilzadenin kıymetli bir sevgilisini özel bir eve yerleştirmesi ya da bir cariyenin bir eşi tamamen yerinden etmesi hiç de alışılmadık şeyler değildi gerçi, ama bu ilişki başlayalı aylar olmuştu ve –her konuda olduğu gibi aşkta da sabırsız olan– Onogoro hâlâ ikinci kemancılık gibi usandırıcı bir konumu işgal ettiğini görüyordu.

Elbette ki, umutlar ve hayaller, ne kadar çocukça olursa olsun, durmadan boşa çıkarılırsa, amansız bir öfkenin, sevişme denen şölende şu ya da bu kisve altında istenmeyen bir misafir gibi boy göstereceğinden emin olabiliriz. Böylece Onogoro Hanım, yavaş yavaş, âşığına söylemeyi kendine yediremediği, bunun yerine –mizacındaki tutkulu karamsarlığı dengeleyen serinkanlı bir zekâya sahip olduğundan– kendi yöntemleriyle çözmeye çalıştığı inatçı bir sorunla karşı karşıya buldu kendini. Burada, bütün âşıkların hedefi olması gereken ve istenmeyen koşulların ya da söz dinlemez duyguların eşler arası mutluluk ve şerefle bağdaşmayacak ölçüde erteleyebileceği o doyurulmuş arzudan söz ediyoruz elbette.

Kışın beni görmeye geldiğinde
Yıldırmasın seni sakın
Kapıdaki buzdan perde;
En keskin kılıcını getir yeter.

"Oyu! Oyu!"
Onogoro telaşlı sesini balkondan bir kez daha salıverdi, Badem Çiçeği Bahçesi'nin üzerinden aşıp ileriye, duvarla çevrili ahır avlusuna ulaşsın diye. Cevap gelmeyince, içeri doğru dönüp sürgülü kapının ardında dolaşıp duran hizmetçisine seslendi: "Tokiden! Nerede bu oğlan?"

Hanımının heyecanı ağırkanlı hizmetçi kız tarafından gayet iyi anlaşılmıştı. Telaşlı bir fısıltıyla cevap verirken sesi hafifçe titredi Tokiden'in: "Hanımcığım, Saygıdeğer Beyefendi avludalar!"

"Söyle o zaman beklesin," diye buyurdu Onogoro. "Kendisini ön odaya buyur et, pirinç çöreği ve şarap getir." Çaresizce omuz silkerek cilalı iki tırnağıyla kaşlarının arasına, gözyaşlarının biriktiği noktaya dokundu. Sülüklerle kanatılmayan ateş nasıl dolaşım sisteminde kalır ve hayati organlar etrafında kristalimsi topaklar oluşturursa, bu yaşlar da eğer dökülmezlerse çirkin kırışıklar oluştururlardı. Birkaç saniye için gözyaşlarını akmaya bıraktı, bu sırada yatağın ucundaki *tsuitate* paravanının üstüne çizilmiş turnalar yüzmeye ve tatlı tatlı biçimsizleşmeye başladılar, ama kısa süreli bir kaçamak oldu bu. Çünkü General ön odadaydı, General kapıdaydı, ve Onogoro Hanım, kış kilerindeki bir siyah fasulye tanesi kadar kuruydu. Önceki âşıkları olsa hiç fark etmezdi, zaten ne çok sayıda âşığı olmuştu ne de işini bilir bir âşığı; ama General Motosuke hem tecrübeli hem zekiydi, ve Oyu denen oğlan kayıplara karışmıştı.

Tam o sırada sürgülü kapıya üç kez yavaşça vuruldu. Bu vuruşlar, genç adamın geldiğini haber veriyordu.

Oyu uzun boylu, kamburunu çıkararak yürüyen bir delikanlıydı, çok kaslı olmayan ince ve sağlam bir bedeni ve ağırbaşlı bir tavrı vardı, ama bazen, kurşuni ilkbahar göğünü aniden delip geçen şakacı güneş ışınları gibi, bu tavrın yerini sevimli çarpık bir gülümseme alıveriyordu ki, nadiren görüldüğü için bir kat daha gönül çelici oluyordu bu gülüşler. Ama aralarındaki tanışıklık Onogoro'nun üstün mevkiinin gerektirdiği protokolü elden bırakmalarına izin vermeyecek kadar yeniydi henüz, bu yüzden, bu buluşmalarda seyis önlüğünün yerini alan çivit mavisi gösterişsiz elbisesiyle Onogoro'nun önünde dikilmekte olan Oyu hürmetle eğildi, ve ifadesiz bir yüzle hanımefendinin fısıltıyla bildirdiği talimatları dinledi.

Sonra, kendiliğinden vücut bulan hanımımız, yüreği biraz rahatlamış olarak General'i için hazırlanmaya koyulur. Önce güneşlikleri indirir, böylece uzaktaki ırmaktan yükselen ince sis perdesi ve ırmağın üzerinde kırmızı noktalar oluşturan sampan'lar görünmez olur. Sonra *tsuitate* paravanını ters çevirir, böylece dış tarafta kalan masum turna resimleri kaybolur ve paravanın iç tarafında gizlenen *şunga* ortaya çıkar – General'i heyecanlandırmaya yetecek kadar ince ayrıntılar içermesine rağmen, ne yazık ki Onogoro üstündeki etkisini hepten kaybetmiş olan, zarafetle yapılmış bir çiftleşme tasviridir bu. Erkekler, demişti annesi, aralarındaki soğuk vedalaşma sırasında, her zaman yenilik ararlar, bu yüzden sadakatsizliklerini onların yüzüne vurmak sadece kabalık değildir, aynı zamanda nafiledir. Onogoro Hanım *obi*'sini çözüp yatağın üzerinde son pozunu alırken, bu sevimsiz nasihatin anısı zihnini isyankâr duygularla doldurdu. Kadınların ne istediği, diye düşündü kara kara –ileride göreceğimiz gibi, hanımımız düşünmeye pek meraklıydı çünkü– kimsenin umurunda değil!

Saygıdeğer Taira no Motosuke, gözlerini balkon penceresinin yanındaki alçak masadan ayırmadan kılıcını ve sadağını çıkardı. Masanın üzerinde Onogoro'nun yazı kutusu vardı, kapağı açık kalmış kutunun içinde mürekkep kalıbı, gelişigüzel bırakılmış fırçalar ve tamamlanmamış parşömenlerden oluşan kişisel eşyaları görünüyordu. Düşünmeye ayırdığı nadir anlarda General, en son sev-

gilisinin, bir muamma olmakla birlikte, hayranlık uyandırıcı bir kadın olduğuna karar vermişti. Aslına bakılırsa General, kendisini en çok neyin heyecanlandırdığını bilmiyordu – Onogoro'nun mesafeli kibri mi, şiirlerinin zarafeti mi, yoksa beklenmedik tutku ve ağlama nöbetlerine olan yatkınlığı mı?

Onogoro yatakta sırtüstü uzanmıştı, kuyruğunu açmış bir tavuskuşu biçiminde bir *mon*'u olan morsalkım rengindeki kimonosunun içinde kesinlikle büyüleyici göründüğünü düşündü General. İyice eğilerek, birkaç günlük zahmetli bir çaba sonucunda ortaya çıkardığı –General'in bir görevi yoktu çünkü– bir şiirle selamladı onu:

Sanma ki sabırlıyım
O eski hikâyedeki oduncu kadar,
Hani o kadar beklemiş ki adam
Yapraklar fışkırmış baltasının sapından.

Onogoro başını şükranla öne eğdiğinde, saçının mavimsi ışıltılarıyla ensesinin soluk beyazlığı arasındaki tezat bir an Motosuke'nin gözünü aldı. Onogoro, öğleden sonraki çalışmalarından kalan mürekkep lekelerini göstermek için ellerini öne doğru uzattı ve Doğu Toprakları'nda çok iyi bilinen o şiirle karşılık verdi:

Pirinci ezdim,
Ellerim çatlak çatlak oldu.
Akşama genç beyzadem
Tutup ellerimi iç geçirecek.

Onogoro, gerginliğini gizleyerek General'i yanma çekti ve elbisesinin katlarını gevşetmesine izin verdi. Ne var ki, General'in başka neyi gevşetebileceği, falcıları, şifalı otçuları ve astrologları çaresiz bırakmış bir meseleydi – üzerinde yeterince durulduğu düşünülen bir konuda kendilerine soru sorulmasına alışık değillerdi ne de olsa, açıktı ki erkeğin tekniğiyle çözülürdü bu sorun, ya da daha olmazsa, sevgilisinde heyecan uyandırmakta kullanabileceği sayısız *şunga*'dan biriyle.

Altını çizmek lazım ki Onogoro Hanım aslında arzu eksikliği çekiyor değildi, eksikliğini çektiği şey, arzusunu o tatlı ve patlayıcı zirveye taşıma becerisiydi. Peki, diye düşündü Onogoro, bir hanımın kafasında onu geri dönülmez noktaya götürecek kadar heyecanlandıran binlerce hikâye olsa bunun Saygıdeğer Beyefendi'ye ne zararı dokunur? Bu hikâyeler kendi hayal gücünden değil de başka birinin hayal gücünden kaynaklanıyor olsa ne olur sanki – diyelim ki, bir kitaptan? Ve diyelim ki bu hikâyeler bir kitaptan değil de –hikâye yazarının, kendi elinde olmayan nedenlerle okuma yazması yoktu çünkü– kanlı canlı bir vücuttan ona ulaşıyor olsalar? Ve bu vücut, söz konusu hanımın yatağının başucundaki *tsuitate* paravanının arkasına saklanmış olsa –canlı bir kitap gibi, adeta, hikâyelerinin sıcak nefesini doğrudan insan ağzından insan kulağına üflüyor olsa– evet, kime ne zararı dokunurdu bunun?

Tsuitate paravanının üzerinde, bir kiraz çiçeği dalının arkasındaki yerinde, minik dikizci hanım, damarları çıkmış penisle halka biçimini almış dudakların birleşmesini gözetliyordu, sonsuza dek, hiç durmamacasına. Bu resmedilmiş komşularına gıpta etmeyi çok zaman önce bırakmıştı ve kıskançlığının yok olmasıyla birlikte arzusu da silinip gitmişti. Sanki yaratıcısı, o aşağılık ressam Ko-İyu, tutkulu fırça darbeleri aracılığıyla Allah bilir hangi kurtizana, hangi Yatak Odası Hanımı'na duyduğu kıvrandırıcı arzuyu aktarmıştı; sanki, onlarca yıl önce, dikizci hanımın minicik vücudunu kendi titrek şehvetiyle birlikte püskürtmüştü, ama zaman geçip de sararan paravanın üzerindeki mürekkep soldukça minik vücudundaki bütün heves sönmüş, küçük parlak gözleri donuklaşmış ve gözetleme işi, Ko-İyu'nun durulan tutkusu gibi gönülsüz bir hal almıştı.

Gelgelelim, gümüş dilli Oyu, o bıkkın küçük göz karşılığında hikâye anlatma hünerini tamamen feda etmeye seve seve razı olurdu – eğer bu durumdan haberi olsaydı, ki haberi yoktu tabii. Kör olan Oyu, ne yatağın ucundaki *tsuitate* paravanını görebiliyordu, ne parmak büyüklüğündeki dikizci hanımı, ne de onu o kadar sıkan çiftleşmeyi. Ne de, daha önemlisi, yatağın kendisini görebiliyordu, ve yatağın üzerindeki Onogoro Hanım'ı, ve onun uyluklarının a-

rasında, General Taira no Motosuke'nin kırlaşmış, soylu, gayretli kafasını.

Bukalemun çıtırı

"Çok eski zamanlarda Nara'da saltanat sürmüş hükümdarlardan birinin öyle hunharca bir şehveti varmış ki, tanrılar, ona ceza olsun diye, başının arkasında geyiklerin baharda çıkan boynuzlarından aşağı kalmayan bir yumru çıkarmışlar. Bu talihsizlik hükümdarı ellinci yılında yakalamış, ama şehvetperest maceralarından onu alıkoymamış, çünkü hükümdar sadece Hanım Sultan'ı, ikinci ve üçüncü karılarını, çok sayıda sevgilisini ve onların çocuklarını değil, devlet işlerini de ihmal ediyormuş. Hükümdar bu sonuncu görevi Bakan Li an Şo'ya devretmişmiş ve bakanın icat ettiği bir vergi toplama mekanizması halkta o kadar infial uyandırmış ki bütün imparatorluk temelinden sallanmış. Ama bu ayrı bir hikâye.

"Hükümdar'ın Şinano'daki Kuzey Sarayı'nda yaşayan Bekleyen Hanımlar'dan birinin, daha on beşine girmediği halde günden güne güzelleşen, zekâsı ve neşesi günden güne artan Akido adlı bir kızı varmış. Ziter çalmaktaki maharetinin ve Çin alfabesini ustaca okuyup yazmasının yanı sıra tabiata da ayrı bir düşkünlüğü varmış bu kızın, yazları dağlarda dolaşarak yüksek meralardaki katırtırnakları ve azelyalar arasında oynaşan çeşit çeşit kelebekleri seyretmek en büyük zevkiymiş. Mürekkep kalıbı ve fırçasıyla, havada asılı kalmış bir kanadın çırpınışını ya da o etkileyici çiftleşme anını göz kamaştırıcı bir hünerle kâğıda geçirirmiş – çünkü bakire Akido, doğada masum olmayan tek bir şey göremeyecek kadar safmış, ve bu durum, görmüş geçirmiş kurtizanlara ve onların iyice uzmanlaşmış ilgisine alışık olan Hükümdar'ı hem duygulandırıyor, hem de heyecanlandırıyormuş. Ama Hükümdar'ın tenasül uzuvları her zamanki gibi kalbindeki müşfik hislere ağır basmış ve kızın önüne onun çocukça tavırlarını tuzla buz edecek ve içinde kötülük

bilgisini uyandıracak –ve tabii, arzu duyma yeteneğini harekete geçirecek– görüntüler sermeye karar vermiş.

"Yaz bitip de sonbahar başladığında Hükümdar'ın Başşehir'e dönmesi gerekmiş, ama Akido hiç aklından çıkarmıyormuş. Bulabildiği ilk fırsatta maiyetine emir salmış ve sisli, ebemkuşaklı Kuzey vilayetinin kızaran akçaağaçlarına doğru yola koyulmuş. Öküz arabaları Şinano'nun dağlarına yaklaştığında, tekerlek izleriyle oyuk oyuk olmuş yol beyaz bir kar örtüsüyle kaplanmış ve Saray'a giden dar patikada zorlukla ilerlerlerken yoldaki çukurlar gitgide derinleşmiş.

"Patikanın tepesine ulaştıklarında Hükümdar, aşağıda uzanıp giden manzaranın hüzünlü güzelliğine bakıp düşüncelere dalmak için bir çam ağacının altında biraz soluklanmış – Saray'ın karla kaplı çatıları, kırmızı sütunların, zümrüt mavisi kiremitlerle süslü saçak silmelerinin, gezinti bahçelerindeki kiraz ağaçlarının çıplak kara dallarının ve buz tutmuş gölün kıyısındaki hamamdan yükselen buharların üzerinde asılı durmaktaymış.

"Ertesi günün Akido'nun on altıncı doğum günü olduğunu önceden öğrenmiş olan Hükümdar, doğum günü kutlamasında ona sunulacak sayısız hediye getirmişmiş yanında, parlak renklerde ipekli kumaşlar, ince ince çalışılmış fildişi yelpazeler, mineli porselenden *netsuke*'ler ve yaldız lakesi *hiramaki* işlemeli bağa taraklar. Ama hediyelerin en güzeli, Hükümdar'ın Akido'nun gönlünü çelmek için giriştiği faaliyette baş köşeyi tutan şey en sona saklanacak ve o ana kadar bir sır olarak Hükümdar'ın kalbini ısıtacakmış.

"Ertesi akşam Akido, gördüğü iyi terbiyeye yakışan bir hanımefendilikle, doğum günü hediyelerini tam bir tevazu ve vakar içinde kabul etmiş. Hükümdar, Akido'nun parmaklarının annesinin hediyesi olan şamisen'in telleri üzerinde kuş gibi dolaşmasını seyretmiş ve duyguları kızışmış. Hükümdarın hediyeleri takdim edildiğinde Akido mahcup bir edayla gözlerini yere indirmiş, ama ipekli kumaşlar açılır ve değerli taraklar hayranlıkla izlenirken Hükümdar'ın aklı hep ona vereceği son hediyedeymiş ve sabırsızlığını güçlükle zaptediyormuş.

"Ziyafet sofrasında Hükümdar o kadar çok ve o kadar çeşitli yiyeceği geri çevirmiş ki, bakanları ve muhafızı ateşinin çıktığını

düşünerek telaşlanmışlar. Yöreye özgü enfes pelte çorbasından ve nar gibi kızarmış ördekten tutun da kekliğe ve tatlı bukalemun çıtırına kadar her şey tevazuyla sunulmuş ve hepsi de reddedilmiş.

"Sonunda Boğa Saati gelip çatmış, ve pirinç şarabından yanakları kızarmış ve neşelenmiş topluluk balkona davet edilmiş.

"Hükümdar'm son armağanı coşkulu alkışlar eşliğinde aşağıdaki avluya çıkarılırken, dağların üzerinde soğuk bir ay yükselmekteymiş. Cümbüşçü kalabalığın önünde mağrur siyah bir aygır duruyormuş, hemen yanıbaşında, erginliğin eşiğindeki o zarif aşamada bulunan doru bir kısrak varmış. Balkondaki Akido, ağırbaşlı edası heyecanına tamamen yenilmiş olarak, kudretle zarafeti birleştiren bu manzara karşısında mutlulukla ellerini çırpmış. Bir tırabzana bağlanmış olan kısrak uysal ve tatlı görünürken, bir hizmetkârın tuttuğu aygır yerinde duramıyor, huysuz huysuz kıpırdanıyormuş.

"Bu arada Hükümdar yan gözle Akido'yu süzmekteymiş. Derken, hizmetkâra bir baş işareti yaparak, hayvanın geminin çözülmesini ve serbest bırakılmasını haber vermiş. Bunun üzerine hayvan, bağlı duran kısrağa ateşli bir bakış fırlattıktan sonra şaha kalkıp kısrağın tazecik böğrüne dayanmış ve ortaya öyle bir organ çıkarmış ki, bırakın dünyadan habersiz Akido'yu, davetlilerin içindeki en yaşlı kocakarı bile böylesini görmemişmiş.

"Kafatasını tehlikeye atma pahasına öne fırlayan uşak, hem o koca kamışı hem de savunmasız kısrağın kıçını domuz yağıyla yağlayarak, birinin öbürünün içine ıskalamadan, hatasız bir şekilde dalmasına yardım etmiş. Talihsiz kısrak, daha kemale ermemiş deliğinin uğradığı bu saldırı karşısında acı dolu bir kişneme koyvermiş, ama kamış gerilmeye, aygır abanmaya devam etmiş. Balkondaki Hükümdar elbisesinin gösterişli yeniyle ağzını kapayarak gülümsemiş ve tepkisini görmek için Akido'yu seyretmeye başlamış. Irzına geçilen kısrağın yürek parçalayan çığlıkları değilse, aygırın şehvetli hamleleri mutlaka içinde bir titreme uyandırmalıymış. Balkondaki Bekleyen Hanımlar'dan biri bir çığlık atmış ve küt diye düşüp bayılmış, ama Akido'nun güzel profili ciddiyetini korumuş. Gözlerini avludaki vahşi gösteriden ayırmamakla birlikte, bilimsel bir ilgi dışında bir şeyler hissettiğini gösteren hiçbir işaret sergilememiş, ne dudaklarında bir nebze ıslanma, ne

de nefesinde bir nebze sıklaşma.

"Hükümdar'ın tatminsiz kalan şehveti onu ertesi gün şafak sökene kadar uyutmamış. Şafakta, Akido'nun rahmetli ninesi adına adakta bulunmak üzere hizmetçileriyle birlikte K. tapmağına gideceğini öğrenince, darmadağın ettiği yatağından bir sıçrayışta kalkmış ve sürücülerine, kendisini Asılı Bulut Köprüsü'ne götürmelerini emretmiş. Bu köprü Hyo koyağı boyunca uzanıyormuş ve Akido'nun kafilesi çaresiz buradan geçecekmiş. Ama yola çıkmadan önce, muhafızından, ahıra gidip bir eşek almasını ve hayvanı arabanın arkasına bağlamasını istemiş.

"Hükümdar'ın kafilesi yüksek köprünün yakınına vardığında dağ yamaçlarındaki karanlık çam ormanından kurt ulumaları yükselmiş ve sırtı taze kardan kalın bir tabakayla kaplanmış olan eşek korkuyla anırmış. Hükümdar, sabırsız bir gülümsemeyle, hayvanın titreyen karnına taze bir domuz filetosu bağlanmasını emretmiş. Böylece eşek, kan damlaları akıtan etle kundaklanmış ve dar köprünün korkuluğuna bağlanmış olarak kaderini beklerken, yolun arka tarafındaki bir çam kümesinin ardına saklanan Hükümdar da Akido'nun oraya varmasını beklemeye koyulmuş.

"Çok geçmeden aç kurtların ulumaları şiddetlenmiş. Önce bir gümüşi siluet sonra bir diğeri ormanın mor gölgeli karları içinden süzülüp çıkmış, ve kurtlar, sivri burunlarını semaya doğrultup uluyarak onlar için hazırlanan kahvaltıya teşekkür etmişler.

"Koşum zillerinin çıngırtısı ve kadın gülüşünün tiz berrak sesiyle Akido'nun kafilesi ortaya çıkmış ve köprüyü geçmeye başlamış. Onları tüyler ürperten bir görüntü karşılamış, o kadar ki, vurdumduymaz öküzler bile ayaklarını yere vurup korkuyla böğürmüşler. Çünkü, kurtlardan birincisi eşeğin karnındaki domuz etine saldırırken ikincisi dişlerini hayvanın boynuna geçirmiş ve zavallı hayvan korkunç bir çığlık koparark yere yığılmış.

"Akido ve yanındaki hanımlar arabada donmuş gibi otururlarken Hükümdar çamların arasından onları gözetliyor, bir kez daha, genç kadının güzel yüzünde bir heyecan belirtisi bulmayı umuyormuş. Artık kurt sürüsü büyümüş ve domuz filetosu ince kırmızı şeritler halinde karın üzerine dağılmışmış. Dişler eşeğin karnını delip geçtiğinde Akido bir çığlık atarak yüzünü elbisesinin koluna gömmüş ve böylece Hükümdar, eşeğin iç organlarını

çekiştirip kanla kaplı kar tabakası üzerinde buharı tüte tüte sürükleyen aceleci pençeler ve karın boşluğuna gömülen sivri burunlar karşısında göstereceği tepkiyi izleme zevkinden mahrum kalmış. Hükümdar o kadar hayal kırıklığına uğramış ve karşısındaki görüntü yüzünden o kadar kızışmış ki, ahçının kızını kolundan tuttuğu gibi babasının arabasından dışarı sürüklemiş ve kızın elbisesini kaldırıp kafasının üzerine geçirdikten sonra, donmuş çam iğnelerinin üzerinde onu oracıkta becermiş.

"İzleyen gecelerde Hükümdar'ın gözüne neredeyse hiç uyku girmemiş, ve Akido'nun döneceği gün, bir hırsız kadar ahmak ve suratsız bir halde, kızın Saray'ın batı kanadındaki dairesinde sinsi sinsi gezinirken bulmuş kendini.

"Orada kalan yaşlı hizmetçiyi savdıktan sonra Akido'nun yatak odasına girmiş ve odanın orta yerinde, palmiye yaprağı şeritlerinden örülmüş, içinde ebemkuşağının tüm renklerinde kelebeklerin uçuştuğu, tünediği ve kanat çırptığı bir kafes görmüş.

"Hükümdar, kendi yüreği de bedeninin kafesinde gümbürdemeye başlayana kadar bu nazik kafesin ve içindeki kırılgan misafirlerin başında oturup düşüncelere dalmış. Bu aptal, alışılmadık davul gümbürtüsüne daha fazla katlanamaz hale gelince elbiselerini çıkarıp atmış ve ortaya daha tanıdık bir organ çıkarmış. İntikam yüklü bir öfke nöbetine tutulan Hükümdar kafesin kapısını açmış ve o kanatların manasız güzelliğini parçalamayı, bir şeylere son vermeyi umarak organını kafesin içine daldırmış.

"Ama öfkeyle abandığında, dikilmiş etinin üzerinde önce bir kanadın, sonra bir diğerinin, sonra da etrafında kümelenen fısıltı kadar hafif ayakların dokunuşunu hissetmiş, ta ki organı çıplak bir kamış olmaktan çıkıp basbayağı kelebeklerden yapılma bir asaya dönüşünceye kadar. Kelebekler o kadar zarif bir cömertlikle okşuyormuş ki organını, Hükümdar hayal gücü olan bir adam olsaymış eğer, onlara şükranlarını sunar, gözyaşı döker ve gidip kendini manastırın çetin hayatına teslim edermiş. Ama Hükümdar'ın kalbi boynuz kadar sert olduğundan ve bunu kanıtlayacak iki de çıkıntıya sahip olduğundan, bu zarif duygulanımlara daha fazla göz yumamazmış. Çiçek Bayramı'ndaki bir geri zekâlı gibi kendinden geçerek orada dikilmek, şeref, mevki ve erkekliğe yapılmış bir hakaretmiş. Böylece Hükümdar bir kez daha acımasızca abanmış ve

soylu orgazmına kafesin içinde ulaşarak her yeri yapış yapış ettikten sonra hışımla yatak odasmdan çıkıp gitmiş.

"Akido o akşamüzeri döndüğünde kafesin açık kapısını ve ölmüş kelebeklerin oluşturduğu mezbeleyi görmüş ve anlamış ki, Hükümdar'ın zalim ilgisinden kaçıp kurtulmak istiyorsa, Saray'ı hemen terk etmek zorundadır. Haklı olarak hanımlarının şerefinden çok kendi hayatları için korkuya kapılan hizmetçileri, özürler dileyerek, onu Zat-ı Şahaneleri'ni kabul etmeye çağırmışlar. Ne de olsa, gözde bir cariye olarak ona pek çok mal mülk bağışlanacak ve çocukları imparatorluktaki en yüksek mevkilere ulaşacakmış. Ama Akido başını iki yana sallayarak ırzına geçilmiş kafesi göstermiş ve ağlayarak onları hizmetinden salıvermiş. Sizlere en küçük zarar gelmemeli, demiş onlara kederle, o yüzden bir başıma kaçacağım.

"Bu arada, o zarif kanatların aklından çıkmayan hatırasıyla öfkeden kuduran Hükümdar, bu saçmalıklarla yeterince vakit kaybettiğine karar vermiş. Karamsar anlarında, en aşağılık hizmetçilerin bile arkasından fısıldaştığından, bu aptalca sevdasıyla alay ettiklerinden ve hızla herkesin maskarası haline gelmekte olduğundan hiç kuşku duymuyormuş.

"Hükümdar balkonunda kara kara düşünürken muhafızı telaşla yanına yaklaşmış ve iki büklüm eğilerek onu selamlamış. Akido'nun terzi kadınlarından biri, hanımının kaçıp gittiğini öğrenirse Hükümdar'ın kapılacağı hiddetten korkarak onlara haber salmış ve kaçışın o akşam gerçekleşeceğini bildirmişmiş. Zat-ı Şahaneleri Akido Hanım'ın hemen derdest edilmesini buyururlar mı? diye sormuş muhafız. Adama teşekkür eden Hükümdar hiç vakit geçirmeden kızın dairesine bir grup okçu göndermiş. Sonra, kelebeklerin hayalini hâlâ zihninden kovamamış olarak, terzi kadının huzura getirilmesini buyurmuş.

"O akşamüzeri Saray, skandal ve dedikoduyla çalkalanmış. Hükümdar Akido'yu kaçırmış diyenler varmış; Hükümdar Akido'yu tutuklamış, Hükümdar Akido'yu, silahlı muhafızların gözetiminde Saray'daki dairesine kapatmış diyenler varmış.

"Akşam olunca bir ulak Kuzey Sarayı'ndan dörtnala yola çıkmış. Aldığı buyruğa göre, uzak N. şehrine varıp da oradaki bir sokak satıcısından dağlık meralardan toplanmış rengârenk ke-

lebeklerle dolu bir kafes alıp getirinceye kadar ne uyku ne yemek molası verecekmiş.

"Ertesi sabah olmuş, daha ertesi sabah olmuş, ama Akido hâlâ kaderini beklemekteymiş. Bu arada ulak geri dönmüşmüş, ve terzi kadın, hanımına ihanet etmesine yol açan namertçe dürtüye lanetler okuyarak, yüreğini parça parça eden ve gözlerini öfkeli yaşlarla sızlatan bir görevin başında gece gündüz çalışmaktaymış.

"O gece Saray'ın çatıları kalın bir kar tabakasıyla örtülmüş. Hükümdar balkonunda buz gibi havayı içine çekmiş ve gülerek, Sekiz Bin Mızrak'ta Prenses Nunakava'nın Prens Okuninuşi'ye verdiği meşhur cevabı tekrarlamış:

Şimdi belki özgür bir kuşum
bencil ve başına buyruk,
ama ileride senin olacağım,
sana itaat etmeye hazır bir kuş.

Bir şeyi sabırsızlıkla beklemekten daha büyük zevk tanımıyorum, diye düşünmüş kendi kendine.

"Nihayet, Akido'nun huzura getirilmesini buyurmuş. Ne kadar büyüleyici bir görüntü bu, diye düşünmüş, gözlerini yere indirmiş, yüzünün yarısını çiçek desenli bir yelpazenin arkasına gizlemiş olan Akido'ya bakarak. Zalimce bir gülümsemeyle Akido'nun elinden tutarak onu divana doğru götürmüş, sonra da oturup rahat etmesini buyurmuş.

"Oraya çağrılan terzi kadın kederli bir yüzle içeri girmiş ve elinde tuttuğu kırmızı vernikli bir kutuyu Hükümdar'a uzatmış. "Sevgili çocuğum," demiş Hükümdar, yayvan bir sırıtışla Akido'ya bakarak. "Armağanlarımın görkeminden kimse şüphe etmesin sakın."

"Hükümdar önce dizlerinin üstüne oturup Akido'nun sandaletlerini çıkarmış. Sonra da beyaz çoraplarını. Ondan sonra, vernikli kutuyu açarak, Akido'nun yüzünün kireç beyazına dönmesine ve gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan bir çift pabuç çıkarmış.

"Çünkü pabuçlar, yüzlerce kelebekten yapılmışmış: Turunculu ve siyahlı Kırmızı Amiral'ler pabucun tabanını, Gümüş Benekli'ler

üst kısmını oluşturuyor, topuk kısmını ise Alaca Kanat, Çatal Kuyruk ve Lahana Beyazı'ndan yapılmış ayrı renklerde üç parça süslüyormuş. Ve o güzelim kanatların tümü çaresiz bir acı içinde hep birden çırpınıyormuş, çünkü bu aşağılık pabucu meydana getiren yaratıklardan her birinin canlı kalması gerektiği terzi kadına sıkı sıkıya tembihlenmişmiş.

"Hükümdar Akido'nun sağ ayağını avcuna alarak pabucun sağ teki içine yerleştirmiş. Sonra da sol ayağını tutup sol tekin içine sokmuş. Sonra onu kabaca çekip ayağa kaldırmış ve kolundan sıkıca kavrayarak yürümesini emretmiş.

"Zavallı kız bu akıbet karşısında gözyaşı döküp çığlıklar atmış, ama zaferinin tadını çıkarmakta olan Hükümdar hiç istifini bozmamış. Akido, kanatların narin dokusunun ayaklarının altında çıtırdayıp ufalanışını hissetmiş. Ölen bedenler yumuşak ve dehşet verici bir pislik öbeğine dönüşmüşler, ta ki kızın günahsız ayakları tamamen suça batıncaya kadar – Akido'nun attığı her adım bir cinayetmiş çünkü.

"Hükümdar Akido'yu devam etmeye zorlarken, kızın titremelerini tarifsiz bir haz içinde seyretmiş. Çünkü attığı her adımla ve ezdiği her kırılgan bedenle birlikte Akido'nun direncinin bir parça daha kırıldığını hissedebiliyormuş. Titremeler narin baldırlarından yukarı tırmanıp kalçalarına ulaştığında Hükümdar elini onun bakir göğsüne dayamış ve kızgın bir ateşin parmaklarına doğru tırmandığını, vahşi bir utancın kızın yanaklarında kızıl çiçekler gibi açtığını sevinçle fark etmiş.

"Koca oda baştan başa geçildikten ve son kelebek de parçalanıp hareketsiz kaldıktan sonra Hükümdar elini Akido'nun iç çamaşırlarından içeri sokmuş ve orada parmakları, baharın ilk kar sularıyla şimdiden kayganlaşmış bir haz noktasıyla karşılaşmış. Kızın boğazından yükselen acemice sesleri duyunca kabarmış organını hemen elbisesinin katları altından çıkarmış ve o anda Akido Hanım'ın, hoşuna gitse de gitmese de, kendi hazzına tamamen teslim olmaktan daha çok ve daha şiddetle istediği hiçbir şey olmadığını bilmenin muzaffer sevinci içinde onu yatağın üzerine savurmuş."

Saygıdeğer Beyefendi'nin dili yorgunluktan iyice gevşeyene kadar eşikte takılıp kalmış olan Onogoro Hanım, güneşe doğru uçan bir anka gibi yükseldi ve iki yana açılmış kanatları kor gibi bir hazzın ateşiyle yanarken, kuş ötüşünü andıran bir dizi çığlıkla hareketsiz kaldı.

Onogoro'nun mutluluk çığlıklarını duyan Oyu da mutlu oldu, çünkü Oyu, hayattaki mütevazı konumuna uygun olarak, saygıdeğer kişileri memnun etmekten hoşlanırdı. Rolünün kısıtlamaları onu hak etmediği acılara sürüklese de, bu olayda aşkın zanaatkârının General olmasına karşılık, yüreğin derin karmaşasına seslenen kişinin kesinlikle sanatçı olduğu düşüncesiyle kendini avutabilirdi.

Onogoro'nun âşığının hikâyecinin sarhoş edici fısıltılarını fark etmediğine inanmayı reddeden şüphecilere gelince, hafızalarını şöyle bir yoklasınlar yeter, çünkü orada, beyninin mutlak hâkimiyeti altında yaşadığı için beş duyusunun ona bahşedeceği zekâdan tamamen yoksun kalmış birini mutlaka bulacaklardır. Bu yolla, ileride göreceğimiz gibi, iradesi, kararları ve mantığıyla uyuşmayan her şeyi bilincinden kovalayan güçlü bir adam, kendi kaderinin iplerini elinde tuttuğuna kendini inandırabilir.

Rüzgârda karanfiller

Kızıl Yapraklar Bayramı'ndan birkaç gün sonra Biva Gölü'nün üzerinde bir fırtına koptu ve Başşehrin üzerinden geçerek güneye doğru ilerledi. Büyük Kuzey Kapısı'nı dolu taneleriyle öyle bir dövdü ve Hükümdarlık Yerleşimi'nin yarı kapalı koridorlarına öyle sert rüzgârlar gönderdi ki Bekleyen Hanımlar'ın hepsi sürgülü kapılarını sıkıca örtüp Erik Çiçeği Daireleri'nde ya da Morsalkım Daireleri'nde binalara adlarını veren ağaçların bir o yana bir bu yana savrulmasını ve bahçe duvarlarının dışındaki yüksek kavakların

tehlikeli bir biçimde eğilmesini seyrettiler.

Onogoro Hanım Badem Çiçeği Konağı'nın penceresinden en yüksek dallardaki savunmasız ekinkargası yuvalarına baktı. Öyle derme çatmaydı ki yuvalar, gökyüzü sanki dosdoğru içlerinden geçip gidiyordu. Mürekkep kalıbıyla fırçasını çıkararak hızlı hızlı şunları yazdı:

Ağaç tepelerini bulutlar tırmalıyor
Sen gittiğin zaman gökyüzü
Akıp gidiyor boş yuvamın
Seyrek örgüleri arasından.

Güz sonuna rastlayan kasvetli bir günde, diğer hanımlarla çay içmek, parfüm hazırlamak veya kış gardırobunu yenilemek, bir hanım için, aşk oyununda alınan hayali yenilgiler üzerinde kafa yormaktan daha uygun bir meşgale olurdu tabii. Ama tüm şairler ve tüm yalnızlık tutkunları gibi Onogoro da, huzursuzluğunun nedenini bulup çıkarmak ve onun sivri tırnaklarını söküp atmak umuduyla, hastalıklı ruh hallerine sımsıkı tutunurdu. Ne var ki çoğu zaman bu ele geçmez hedefi gözden kaybeder ve anlaşılmaz ayrıntıların içine daha derinden gömüldüğüyle kalırdı.

Böylece Onogoro, efkârlı ruh halinin düşünceler halinde yoğunlaşmasını kararlılıkla bekledi ve az sonra, her zaman olduğu gibi, General'in karısının hayali ona eziyet etmek için gözlerinin önünde belirdi. Oçibu Hanım'ın odasındaki pirinçler her zaman pırıl pırıl ovulmuş olurdu, ışıklı ve sessiz vazoların içinde harika çiçekler boy gösterirdi. Hanımefendinin ipeklere sarılmış karnı içindeki meşru meyveyle şişmiş olur, ve General, bütün silahlarını çıkarmış olarak, odun ateşinden yayılan ışığın kucağında ona aşk sözleri mırıldanırdı.

Onogoro'nun sadece bir seyirci olduğu dünyevi zevkler tiyatrosuydu bu, ama şimdi sahnenin iki yanından annesinin dırdırcı sesi yükselmekteydi. Sahip olduklarının kıymetini bil, kızım, diye azarlıyordu onu. Saygıdeğer Beyefendi'nin sana bu kadar düşünceli

davranmasına, görevlerinden ne zaman başını alabilirse seni ziyaret etmesine, üç kadınla evlenip yanına da altı cariye alan, sonra da gizli maceralara kalkışıp hepsini birden aldatan o mezhebi genişlerden olmayışına şükret! Üstelik, diye buyurdu ses, Onuncu Dereceden bir Kasaba Vergi Müfettişi'nin kızının Saray Şairliği'ne ve Bekleyen Hanım mertebesine yükselmesi bugüne kadar görülmüş şey mi? Ses, annesinin kendi dengi olmayan biriyle evlendiğini, ve bir kasaba vergi müfettişinin karısı olarak kendi payına düşenin Hükümdarlık Sarayı'ndaki hayatın göz kamaştırıcı zarafetiyle karşılaştırılamayacağını Onogoro'ya hatırlatarak, sitemkâr nakaratına devam etti. General'in himayesine sahip olduğun için şükret, diye uyardı onu, ve sakın kıskançlığa kapılıp da karısına en küçük beddua edeyim deme, yoksa bil ki işlerin ters gidecektir.

Onogoro'nun içini bir pişmanlık kapladı, çünkü hamileliği süresince Oçibu hanımın başına bir şey gelecek olursa, bunun vebali mutlaka rakibine çıkarılacaktı. Karanfille kokulandırılmış koyu krem rengi bir parşömen aldı ve üzerine hızla şiir biçiminde bir not yazdı:

Sonbaharın bütün fırtınaları
Kopup gelse
Bozamaz güzelliğini
Lekeleyemez ışığını
Olgunlaşan ayın

Kâğıdı hünerle çizilmiş bir badem çiçeği dalıyla süslü, hareli ipek bir kumaşla bağladıktan sonra, Tokiden'i Oçibu Hanım'ın evine gönderdi. Tokiden, harmanisine sıkı sıkı sarınıp sert rüzgâra karşı kafasını bir kaplumbağa gibi içine çekerek hendekli sokaklarda aceleyle koşturdu. Ama eve ulaştığında, uşakları büyük bir telaş içinde buldu.

"Kâhinler geldi," dedi tanıdığı genç bir hizmetçi kız. "Dün akşam hanımım rüyasında kara kargalar görmüş, şimdi de çocuğa bir şey olacak diye kendi kendini yiyor. Aramızda kalsın, hanımım kâhinle falan sakinleşecek gibi değil hiç!"

Tokiden hanımının hediyesini hizmetçi kıza uzattı. Kız, fırtına yatışana kadar hizmetçilerin dairesinde kalmaya ikna etti onu. Sadece Oçibu Hanım'ı değil Başşehir'deki pek çok soylu kadını doğurtan ebenin yeğeni olan ve iç karartıcı dedikodulardan pek hoşlanan hizmetçi kız, son zamanlarda ortaya çıkan uğursuz alametleri sayıp dökerek Tokiden'i oyaladı. Mesela daha dün, S. Hanım, bir gözü normal kahverengi, öbür gözü Daigoku-den'in çatısındaki zümrüt rengi kiremitler kadar mavi bir çocuk doğurmuştu. Rivayete göre çocuğun babası, Hükümdarlık Muhafız Birliği'nin elinden kaçıp hanımm evine sığınan eşkıya bir papazdı; ama kâhinler çocuğu inceledikten sonra ruhunun zapt edilmiş olduğuna hükmetmişlerdi ve medyumlar şu anda kötü ruhu talihsiz çocuğun vücudundan kovmaya çalışıyorlardı . . . Kız bunu ve bunun gibi bir sürü başka hikâyeyi ballandıra ballandıra anlattı, ve eğer Tokiden, kendisine ikram edilen haşlanmış pirinci geri çevirerek Onogoro Hanım'ın mektubunun teslim edilmesi gerektiğini ona hatırlatmasaydı, herhalde akşama kadar böyle devam ederdi.

Oçibu Hanım'ın odasının dört köşesinde tütsüler yanıyor, yağmur ve rüzgâr kapalı panjurları dövüyordu. Mevki perdesinin arkasına gizlenen Oçibu Hanım, kendini kâhinlerin sorularına teslim etmişti.

"Hanımım bir hatırlayabilselerdi, kargalar kuzeyden mi geliyordu güneyden mi, yüksekten mi uçuyordu alçaktan mı; insan sesi mi çıkarıyordu yoksa köpek gibi havlıyor muydu, ve en önemlisi, acaba gözleri ne renkti . . ."

"Kırmızı!" diye bağırdı Oçibu Hanım, divandan sıçrayarak. "Savaş tanrısı Haçimon'un gözleri gibi kıpkırmızı."

Bu cevap üzerine çok endişelenen kâhinler, odanın uzak bir köşesine çekilip fısıl fısıl tartışmaya koyuldular. Bir beddua ya da zapt edilme olsa neyse, diyordu hepsi, ama Birinci Dereceden bir Uğursuzluk hiç vakit geçirilmeden Kehanet Dairesi'ne bildirilmeli, raporun bir kopyası da Vekil'in kendisine iletilmeliydi. Hele ki bu Uğursuzluk'un, son yıllarda topraklarını iyice genişleterek ku-

zeydeki sekiz vilayetin sahibi durumuna geçen Taira ailesinden çıkmış olduğu, ve bu ailenin, kendisinden önceki Minamoto ailesi gibi bir gün Fucivara'nın saltanatını tehdit edebileceği göz önüne alınırsa. Açık bir çatışma söz konusu olsa, General'in sadakatinin kimden yana meyledeceği tartışmalıydı.

Ama neyse ki, dediler kendi kendilerine, bu onları ilgilendiren bir sorun değildi, Hükümet Konseyi'nin en yüksek kademelerinde çözülecek bir işti. Böylece kâhinler, akıllarını başlarına toplayarak, fırtınada döne döne savrulan yapraklar gibi başını alıp gidebilecek olan düşüncelerinin önüne set çektiler ve Oçibu Hanım'a hiçbir şey söylemeden durumu ilgili makama bildirmeye karar verdiler.

Ürkek bir kapı tıkırtısı, Oçibu Hanım'ın hizmetçisinin gelişini haber verdi. Elinde tomurcuklu ipek kurdeleye sarılmış zarif parşömeni taşıyan kızla birlikte, mevki perdesini dalgalandıran ve baygın karanfil kokusunu perdenin arkasında uzanmış hanıma kadar taşıyan bir esinti de içeri doldu. Böylece Oçibu Hanım, mektubu almak üzere daha elini uzatmadan, rakibi şair Onogoro'nun güçlü ve egzotik kokusunu hissetti.

O hassas durumunda Oçibu Hanım zaten bir yığın üzüntü ve endişenin pençesindeydi ve mektubu görmesiyle birlikte bunlar iyice şiddetlendi. Çünkü, İlk Hanım'ın konumu her ne kadar hem kanunun hem geleneğin güvencesinde idiyse de, Oçibu Hanım, kocasının ikinci ilişkisinin yol açtığı kıskançlık duygularını ancak bastırabilmişti, yoksa bunları içinden kovabilmiş değildi. Tek bir hanıma bağlı kalmanın bir asilzadeye yakışmayacağını, bu durumun fazla uzun sürmesi halinde o erkeğin erkekten bile sayılmayacağını biliyordu tabii. Ama Oçibu, geleneğe boyun eğmekle birlikte –ne de olsa kıskançlık, boşanmayı mümkün kılan yedi sebepten biriydi– rakipsiz geçirdiği o tatlı yılların geride kalmış olmasına içerlemeden edemiyordu. Tek avuntusu, şiddetli itirazlarla geçen ilk birkaç yılın ardından, ne sözleri ne davranışlarıyla hislerini belli etmemiş olması, bunları sadece kocasından değil, en yakın dostlarından bile saklamış olmasıydı. Onogoro'ya duyduğu nefreti kendi vicdanından başka hiç kimse bi-

lemezdi. Ama şimdi, mektubu elinde tutarken, öfkesi adeta, herkes görsün ve ayıplasın diye yüreğinden fırlayıp odanın içine yayılacak gibiydi. Kim bilir benden ne kadar nefret ediyordur! diye düşündü Oçibu. Kim bilir benim için ne kötülükler diliyordur!

Yumuşak mizaçlı Oçibu, titreyerek, parşömeni açıp okumaya zorladı kendini. Ama şiire hızla göz gezdirince gözleri yaşlarla doldu, çünkü bu kusursuz karakterlerde hiçbir kötü niyet görememişti, sadece cömertçe sunulmuş iyi dilekler vardı mektupta. Her şeye rağmen Oçibu, temkinli davranarak, karnındaki bebeği korumak için avcunu göbeğinin üzerine siper etti. Doğum zamanı gelince, diye düşündü kendi kendine, divanın batı ucunda yatıp kötü ruhları kıymetli yavrucaktan uzaklaştırsınlar diye her zamanki gibi altı değil, on Bekleyen Hanım getirtmeliyim!

Badem Çiçeği Dairesi'nde Onogoro yeniden yazı masasının üzerine eğildi. İki gün sonra Prenses Saişo'nun Olgunluk Merasimi yapılacaktı ve prensesin Etek Giyme yaşına gelmesi şerefine tüm saray şairlerinin birer kutlama şiiri yazması gerekiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ilham perisi ondan kaçıyordu. Fırça darbeleri ağaç dallarındaki karga yuvaları kadar eğri büğrü karakterler yaratıyor, yazdıkları, içindeki boşluklardan ak kâğıdın bomboş gökyüzü gibi sırıttığı, kara dallardan örülmüş bir oya işine benziyordu.

Tsuitate paravanının iç tarafında saklı duran, kıskançlık acıları hakkında bilinebilecek her şeyi bilen ve sayısız saray adamını cariyelerini paylarken görmüş olan minik dikizci hanım, kendi kendine acı acı güldü. Karganın hiç tasvir edilmeyen bir kuş olmasına şaşmamalı, diye düşündü dalgın dalgın: Ne ressamlar çizerdi kargayı, ne seramikçiler işlerdi, ne de şairler onun hakkında yazarlardı. Mandarin ördeği, turna, karabatak – bunların hepsinin bir yeri vardı. Ama tüm kuşların içinde, kıskançlığın yürekte bıraktığı boşluğu tanıyan yalnızca kargaydı, kimsenin yüzüne bakmadığı karga. Bu sırada hükümdarlık duvarlarının arkasında kavaklar başlarını öfkeli kadınlar gibi iki yana salladılar, ve dairelerinin içindeki soylu hanımlar, köşe türbelerinde tütsüler yakarak, kötü ve

düşmanca düşüncelerinin bağışlanması için pişmanlık içinde yakardılar.

Düşen oklar

Askeri Fazilet Binası'nın önündeki merdivende, Saygıdeğer Taira no Motosuke, Sağ Kanat Muhafızlarına bağlı okçuların yaylarını hep birden germelerini izledi. Oklar serbest bırakıldığında önce hoş bir tınlama sesi çıktı. Sonra, oklar avlunun üzerinde bir yay çizerek ilerlerken tiz bir ses duyuldu, ama sert rüzgâr yüzünden okların pek azı hedefi bulabildi. Çoğu, At Meydanı'nın karşı ucundaki yaprak kümelerinin içine süklüm püklüm gömüldü.

Okçuluk müsabakaları için hiç de uygun bir gün değil, diye düşündü General sıkıntıyla. Yorimiçi'nin yokluğu keyfini kaçırmıştı. Muhafız ona, Saygıdeğer Vekil'in rahatsız olduğunu bildirmişti. Kendisinin biraz ateşi vardı, doktorlar başucundaydı. Birkaç saatliğine Çiçek Yelpazesi Evi'ne sıvışmak için güzel mazeret, diye düşündü General – sanki adamın zaten üç karısı yokmuş, sanki saray cariyelerinden canının istediğini seçemezmiş gibi!

General merasim zırhlarının arkasında gizli gizli köpürmekteydi. Yorimiçi madem ona Saray Muhafızlığı teşkilatını düzene sokma görevini vermişti –kendisine kalsa asla talip olmayacağı nankör bir görevdi bu– hiç değilse bu içler acısı gösteride hazır bulunma lütfunu gösterebilirdi!

Demirden ayak mahfazaları ve ayı derisinden ayakkabıları içinde zorlukla hareket eden, kabarık eteklerinin ve baskılı deriden göğüslüklerinin ağırlığını güç bela taşıyan ikinci sıra okçular paldır küldür öne çıktılar. Sıranın dağınıklığına bakan General, hiddetle umutsuzluk karışımı bir duyguya kapıldı. Bir zamanlar Başşehrin medarı iftiharı olan Muhafız Teşkilatı, artık üstlerindeki çağdışı

zırhlar kadar yararsızdı – gel gör ki kendisi, bu darmadağınık öbekten bir savaşçı garnizonu yaratmak zorundaydı!

General, Yorimiçi'nin yokluğunda giderek daha çok kaytarma kokusu alıyordu. Ama zaten, diye düşündü, Fucivaralar kaba kuvvet ihtiyacını fark etmekte her zaman geç kalmışlardır, ve halk ayaklanmaları onları mecbur bıraktığı zaman da, kendi çıkarlarını korumaları için askeri ailelerden yardım istemekte hiç tereddüt etmemişlerdir. Rahiplerin paralı askerleri Hiei-Zan'a üşüşüp Barış ve Sükûnet Şehri'ni tehdit ettiğinde, kuzey bölgelerindeki Taira ordularını toplayarak istilanın önünü kesen bizzat General'in kendisi olmuştu. Fucivaralar belki iyi devlet adamlarıydı, diplomasi ve entrika konularında yılan kadar kurnazdılar, ama Başşehir'in dışındaki dünyada toprağın unvandan daha önemli ve kaba kuvvetin kanundan daha etkili olduğunu anlayamıyorlardı. Yorimiçi istediği kadar, Çiçek Şenliği'nde gündüzsefası yaprakları dağıtır gibi beylik unvanları ve vergi muafiyetleri dağıtsındı, sonunda ülkenin istikrarı yine Minamotoların ve Tairaların askeri gücüne bakıyordu.

Fucivaralarm kızlarına ve oğullarına hükümdarlık klanından olduğu kadar bu şanlı ailelerden de eş seçmeleri boşuna değildi. General'in karısı Oçibu Hanım da Yorimiçi'nin kardeşi Motostune'nin pek çok çocuğundan biriydi – gerçi General'inki bir aşk evliliği olmuştu, en azından ilk beş yıl için, doğumlar ve üç düşük Oçibu Hanım'ın incecik vücudunda ve fiziksel canlılığında izlerini bırakana kadar. Yine de, kabul etmek gerekirdi ki Oçibu Hanım az rastlanır özelliklere sahip bir kadın olmayı sürdürmüştü. Hatta, Oçibu'nun uysallığı ve zarafeti Saray'da o kadar nam salmıştı ki, geçmişte General'in cariyesi olmuş kadınlar bile onunla dostluk kurmaktan kendilerini alamamışlardı. Kısacası, Onogoro Hanım'ı ziyaret etmeye başladığı ilk günlerde yaşanan birkaç tatsız olay bir yana bırakılırsa Oçibu'nun mizacı bir lütuftu, hem de kendisi kadar talihli olmayan bazı ahbaplarının çok gıpta ettiği bir lütuf. Bu kişilere göre General'in şansına mükemmel bir eş düşmüştü: En küçük bir hezeyan damarı taşımayan bir kadın, evin içinde gerçek bir hazine.

Bu düşünceler General'in sıkıntısını dağıttı ve içini huzurla doldurdu. Bu usandırıcı yarışma biter bitmez emir erini çarşıya göndermeye, içine Oçibu için emzirme elbiseleri ve doğacak çocuk için kundak bezi konacak sandal ağacından otuz sandık sipariş ettirmeye karar verdi. Ayrıca Kiyomizudera'daki keşişlere haber salacak, doğuma kadar her gün *sutra*'lar okumalarını isteyecekti. Böylece işlerini yoluna koyduktan sonra da, çekici ve anlaşılmaz Onogoro'ya bir ziyarette bulunacaktı.

Zikzaklı köprü

General iyi talihi için kendini tebrik ededursun, ilham perisinin gönlünü çelmek için gereken yumuşak başlı sabrı kendinde bulamayarak ona karşı zor kullanmak gibi bir hataya düşen sevgilisi, sonunda öfkesine teslim oldu. Prenses Saişo için yazdığı şiirin müsveddesini önce ikiye, sonra dörde ayırdı. İnsan kadınların payına düşen mutsuzluğu bu kadar iyi biliyorsa, diye düşündü öfkeden tutuşarak, olgunluğun gelişini nasıl kutlayabilir ki? Dört parçayı minik kırpıklara ayırdı ve pencereye giderek fırtınaya bıraktı. Altmış küçük parçanın kâğıdın sol alt köşesini oluşturan bölümü ciyak ciyak bağıran bir maymun sürüsü halini aldı, sağ alt köşedekiler de zarif rüzgâr-ejderhalarına dönüştü. Sol üstü oluşturan kırpıklara gelince, bunlar küçük kaplan yavruları oldular, sağ üsttekiler ise horozlara dönüşüp ötüşleriyle ölüleri mezarlarından hoplattılar.

Sonra Onogoro cilalı sandaletlerini yerden aldı ve onları da kâğıt kırpıklarının arkasından fırlattı. Sandaletler kendiliklerinden bir koşu tutturup flütçünün yatalak halasının evine gittiler. Öyle bir şifa gücü vardı ki bunların, yaşlı kadın sandaletleri ayağına geçirince doğrulup bir turna gibi dimdik ayağa kalktı ve bir turnanın zarafetiyle yürüdü.

Sonra Onogoro *obi*'sini çözdü ve dişlerinin arasına sıkıştırarak onu ortadan ikiye ayırdı. Parçalardan biri Biva Gölü'nün kıyısındaki bataklıkta sarı bir süsen çiçeği oldu, öbürü de bir sampan'ın yolculuğunu hızlandıracak altın bir yelken. Ama hanımın hiddeti hâlâ, Yatsuhaşi'deki zikzaklı köprü gibi, gitmek istediği yere çıkan düz bir yol bulamıyordu. Ve belki hiddet bu konuda ondan daha akıllıca davranıyordu, çünkü herkesin iyi bildiği gibi nefret öldürücüdür, ve hedefini ıskalayan bir nefret ne ardında cesetler bırakabilir ne de insanı mahkemeye sürükleyebilir, öyle değil mi?

Çıkrıktaki kurşun gibi ha babam dönüp duruyordu bu hiddet. Onogoro da onunla birlikte döndü, o kadar döndü ki sonunda General'in verdiği bağa taraklar ortadan ikiye çatladı, saçları açılıp salkım saçak yüzüne döküldü ve elbisesi kundak gibi vücuduna dolandı. En sonunda *tatami* setinin üzerine iki büklüm kıvrıldı, ve o küçülmüş, büzüşmüş haliyle acı gözyaşları döktü.

Onogoro'nun saçları, badem ağaçlarının ıslak gövdeleri gibi morsiyah bir kütle halinde başının etrafına dağılmıştı. Onogoro, sanki bir hayaldeymiş gibi, kendisinin bir nokta kadar ufaldığını, başının üzerinde de koca bir ipek perdenin gerili olduğunu gördü. Perdenin üzerinde âşığının somurtkan yüzünün dev bir resmi vardı, uykudaydı âşığı ve Buda'yı hatırlatıyordu. Ve yanak tümseğinin üzerinde, göz çukuruna doğru amansızca ilerleyen küçük bir beyazkarınca ordusu vardı.

hiddetimin ordularını
topladım ~~ordularımı~~
ve saldım onları ileri
~~Kuzey'e doğru~~
Neden aşamadılar hâlâ
Kuzey Kapısı'nı
~~geçemediler Başşehrin~~
~~Aslanlı Kapısı'ndan~~

Neden ~~durdular~~
takılıp
kaldılar
Başşehrin
Büyük
Kuzey Kapısı'nda?

Karakterler Onogoro'nun kapalı gözkapaklarının karanlığı içinde birleşerek biçimler oluşturmaya başladılar. Kendi çalkantılı mutsuzluğuna yönelmiş olan dikkati (hiç kuşkusuz, ilham perisinin neşeli kahkahaları eşliğinde) hedef değiştirdi ve ortaya çıkmakta olan şiire odaklandı – yakışıksız, skandal yüklü bir şiirdi bu, dehşet dolu bir sessizlikle karşılanacak bir şiir, Onogoro emindi buna.

Tokiden'in kapıya vurmasıyla içine doğan sezgiler yarım kaldı. Hizmetçi kız çay getirmişti, ayrıca yanında, ilişiğinde bir şiirle birlikte, Saygıdeğer Beyefendi'den bir not vardı.

Oklar inlerken başımın üstünde
Tek duyduğum senin gülüşündü rüzgârda.
Şaşılacak ne var o zaman
Koşarak sana geliyor oluşumda?

General bir saat içinde orada olacaktı. Yazdıklarını telaşla gizleyen Onogoro, cevabi bir şiir yazıp Tokiden'le gönderdi.

Bambu kamışları sallanır
Yağmurun getirdiği rüzgârda.
Mangaldaki kömürleri karıştırdım,
Daha şimdiden burnuma geliyor
Tavşan postu kürkünün ıslak kokusu.

Sonra mutfak hizmetçisi Şune'yi, samanlıktan Oyu'yu çağırmaya gönderdi.

Salatalık turşusu

Oyu hayvanın hareli böğrünü kaşağılarken, doru at keyifle homurdandı. Kısrağa iyice sokulan Oyu, hayvanın örgülü yelesine doğru tatlı tatlı mırıldandı: "Kısraklar tanrıçası İzanami; ejderha sineği gibi hafiftir adımları, sırlar ambarıdır İzanami."

At, ninni sesiyle büyülenen bir bebek gibi sakinleşip dinledi ve Oyu'nun tüm sırları –ki bunların sayısı pek çoktu ve hiçbiri tek bir insanoğluna söylenmemişti– atın zekâ dolu gözlerinde parlayarak kaslarını güçle doldurdu. Ve kısrak nereye gittiyse sırlar da onunla birlikte gitti; savaşa, ava ve merasimlere giderken yanında götürdü onları, kuzeyin sisli vilayetlerine ve güneyin pırıltılı adalarına giderken yanında götürdü, böylece sırlar çok şey yaşadılar ve Oyu'ya daha bilgeleşmiş olarak geri döndüler. En azından Oyu böyle hayal ediyordu, çünkü hayalci bir genç adamdı kendisi, ana kucağından çok erken yaşta koparılanların tümü gibi biraz da tutuktu, ve ruhundaki yeteneklerin bu görkemli kısrağınkilerle kaynaştığını, onun iyicil gücüyle birleştiğini, bu baş edilmez dünyaya karşı sağlam bir güç oluşturduğunu hayal etmek hoşuna gidiyordu.

"Oyu! Oyu!"

Mutfak hizmetçisi Şune'nin kulak tırmalayıcı sesini duyan Oyu, kaşağıyı taburenin üzerine bıraktı.

"Yine Bina'dan isteniyorsun. Hanımefendi dedi ki, sen hazırlanana kadar bekleyecekmişim, sonra seni alıp götürecekmişim." Şune arsız bir kahkaha attı. "Eh, hadi bakalım delikanlı, iş başına!"

Kurnayı çevreleyen perdenin arkasına geçerken, "Sen durumu yanlış anlıyorsun, yemin ederim," dedi Oyu mahcup mahcup.

"Hikâye anlatıyormuş!" diye bağırdı Şune. "Senin gibi yakışıklı bir delikanlı, öyle mi? Bu azgın saray hatunlarını iyi bilirim ben. Ben de böyle kocamış doğmadım, anlatabiliyor muyum, bizim eski sürahide bir şeyler kaldığı sürece benim de peşimi bırakmamıştır bunlar."

Şune, salatalık turşusuna olan düşkünlüğünü geride bırakan tek tutkusu sevişmek olan bir saraylı cariyenin kendisini mutfak köşelerinde nasıl baştan çıkardığına dair uzun ve müstehcen bir hikâye anlatmaya koyuldu, ve Oyu, yaşlı uşağın Onogoro için yaptığı tasvirin hafızası kadar gerçeklerden kopuk olup olmadığını kim bilir kaçıncı kez merak etti. Yirmili yaşlarının ortalarında bir

hanım demişti Şune; gençliğin ilk demlerinde olmasa da, alımlı bir hanım. Bu cılız tasvire Oyu kendi süslemelerini eklemişti – ceylan gibi gözler, demirhindi gibi kırmızı ve dolgun dudaklar, istiridye kabuğu gibi bir cilt. Oyu'nun kafasındaki tamamen kendi havsalasının ürünü olsa bile, en azından kimsenin bozamayacağı, değiştiremeyeceği veya ondan koparamayacağı bir görüntüydü. Çünkü, fanilasına kadar soyunmuş, koltuk altlarına su çarpmakta olan sevdalı Oyu için, Onogoro'nun zihin gözüyle gördüğü görüntüsü, kusursuz bir görüntüydü. Oyu bu mutlu düşünceyi kalbinin tam ortasına yerleştirerek aceleyle giyindi ve Şune'nin peşine takılıp Badem Çiçeği Binası'nın bahçesinde ilerlemeye başladı.

Onu ilk karşılayan ve coşkulu burun kanatlarını kabartan her zaman Onogoro'nun kokusu olurdu: Yaseminle karışık, içinde bir parça keskin ödağacı kokusu sezilen bir karanfil kokusu. Sonra Onogoro'nun serin elleri onun sıcak ellerini yakalar ve onu yatağa götürürdü, sonra *tsuitate* paravanının kanatlarını açarak Oyu'yu arkasına yerleştirir, uzanabileceği bir yere de bir sürahi soğuk pirinç şarabı bırakırdı. Önceden kararlaştırılmış bir işaretle –Onogoro hanım başını sallardı ve yılansı saçları paravanın gergin derisine çarpardı, hatta bazen (anıların en değerlisi) paravanın altından Oyu'nun parmaklarına değdiği de olurdu– Oyu hikâyesine başlardı. Ama son zamanlarda bu işaret gereksizleşmeye başlamıştı, çünkü delikanlı, ona ihtiyaç duyulan anı tamı tamına seziyordu. Onunla General değil de ben sevişiyorum sanki, diye düşünüyordu Oyu. Bu tuhaf hassasiyetin farkına varmış olan Onogoro da, acaba kendime bir çeşit sihirbaz mı buldum diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Saklandığı yerden Oyu, General'in üzerindekilerden kurtulduğunu haber veren tangırtı ve homurtuları duydu. Çift birkaç yudum şarap içerken yeşimtaşından kadehler şıngırdadı, sonra, Oyu'nun tahminine göre General Onogoro'yu kucaklayıp yamaişi örtülerin üzerine bırakırken, sedirden gıcırtılar geldi. Oyu, General'in girdiğini ve şevkle işe koyulduğunu haber veren ilk ateşli sesleri dinledi, arkasından, iyi terbiye almış her âşık gibi Saygıdeğer Beyefendi'nin de, sevgilisinin hazzını kendininkinin önüne koyarak,

şimdi kafasını ve dilini hanımın bacakları arasında yararlı bir pozisyona nakledeceğini haber veren fısıltılı talimatı duydu. Az sonra Onogoro iç geçirmeye başlayacaktı, ve sonra, Oyu'nun gözlerinin ardındaki karanlık kadar kara saçları paravanı dövecekti. Onogoro'nun saçları kokuluydu, Onogoro'nun saçları Oyu'nun parmaklarını alev gibi yalıyordu . . . Oyu, dudaklarını şarapla ıslattıktan sonra hikâyesine başladı.

Bambu filizleri

"Bir zamanlar, Hükümdar Reizei'nin saltanat sürdüğü günlerde, adabımuaşereti sürekli hiçe saymasına ve hoyrat tavırlarına rağmen Saray hanımları arasında pek revaçta olan, Üçüncü Dereceden bir Müsteşar yaşarmış. Hele seks ilişkilerinde iyiden iyiye vicdansızmış bu adam. Başka bir âşığı olduğundan şüphelendiği kurtizanları anında bırakırmış, ama kendi üç cariyesinin duygularına en küçük sabır ve özen göstermediği gibi, rakip konumdaki bu kadınları uzlaştırmak için de hiç çaba harcamazmış. Her mevkiden bir sürü insan ona tavsiyelerde bulunurmuş, hatta hükümdarın kendisi bile –neticede o da bu tür sorunlardan muaf değilmiş– onu bir kenara çekerek, kararlılık, nezaket ve eşit muamele yardımıyla kötü duyguları nasıl asgariye indirebileceğini açıklamışmış ona.

"Bu iyi niyetli müdahalelerden sıkılan ve üç cariyesinin şikâyetlerinden, huysuzluk nöbetlerinden ve soğukluğundan yaka silken Müsteşar, sonunda meseleyi kendi bildiğince çözmeye karar vermiş. Müsteşar'a bakılırsa, aristokrat kadınların duyarlılıkları konusunda gereğinden fazla kafa yoruluyormuş ve onları şımartmak, kafası devlet işleriyle dolu bir adam için uygun bir meşgale değilmiş.

"Bir akşamüzeri ilk cariyesinin dairesine giden Müsteşar, hanımın hizmetçilerini salıverdikten sonra, ikinci ve üçüncü cariyelerine birer ulak göndererek derhal yanına gelmelerini buyurmuş.

"Müsteşar'ın ilk cariyesi –biz burada ona Y. diyeceğiz– gümrah saçlarında alışılmadık kahverengi bir ışıltı taşıyan ve Müsteşar'ın baş etmekte zorluk çektiği kıvrak bir zekâya sahip, otuz yaşlarında, uzun boylu ve alımlı bir hanımmış. Müsteşar'ın emirlerini duyan Y. Hanım onu eğilerek selamlamış, ama sedirin üzerindeki şilteleri toplar, *tsuitate* paravanını katlar ve Müsteşar'ın diğer isteklerini yine hizmetçisiz yerine getirirken, gözlerinde öfkeli bir parıltı varmış.

"Çok geçmeden ikinci cariye, yaldızlı tekerlekleri olan hasır tavanlı bir arabayla çıkagelmiş ve o da aynı aşağılanmaya maruz kalarak, hizmetçisinin derhal savuşturulduğunu görmüş. Hanımlarıma kendim hizmet etmeye karar verdim, diye açıklamış Müsteşar, hayretler içindeki hizmetçi kıza. Kız hemen koşa koşa hanımının evine dönmüş ve hiç vakit kaybetmeden bu rezaleti yaymaya koyulmuş. Adına K. diyeceğimiz ikinci cariye, düştükleri maddi sıkıntı nedeniyle kızlarını normal şartlarda akıllarına bile getirmeyecekleri koşullara teslim etmek zorunda kalmış soylu bir ailenin kızıymış.

"Eğer Müsteşar'ın kafasında planına ilişkin küçücük bir kuşku olsaymış, mağrur K.'nin kibirle kabarmış burun deliklerine şöyle bir bakması onu kesinlikle bu işten vazgeçirirmiş. Müsteşar, öfkesini dizginleyerek, K. Hanım'a rakibi Y.'nin yanına oturmasını buyurmuş. Böylece iki hanım, en genç cariyeyi, Başşehir'deki en güzel enseye sahip on altılık asi bir genç kız olan S. Hanım'ı beklemeye başlamışlar.

"Bu üçüncü hanıma, rakipleriyle birlikte divanda oturması buyurulmamış. Bunun yerine, onlara mutfaktan pirinç şarabı ve yerelması getirmesi istenmiş. Bu iş –yere dikilmiş buz gibi bakışlarla– görüldükten sonra, Müsteşar kısa ama etkileyici bir konuşma yapmış. Cariyelerine, aralarındaki kıskançlıkların ve saçma sapan çekişmelerin sadece katlanılmaz olmayıp aynı zamanda mizaçlarındaki derin bir kibirden kaynaklandığını, ve şimdi kendisinin, hanımlarının zihnindeki ateşli ve şehvetengiz hayalleri gerçekliğe taşıyarak bunu kanıtlamak niyetinde olduğunu bildirmiş. Bir kadının zihni, demiş üçüne, kendi dairesinin sınırları dışına taşmamalıdır, ve efendilerinin, kendi keyfi ya da eğlencesi için onun odası dışında yapmayı uygun gördüğü şeyler, asla bir kadını ilgilendiren bir konu olamaz. Ama, diye devam etmiş, sizin sefilce

kıskançlıklarınız, benim nerede ne yaptığımı öğrenme merakında olduğunuzu gösteriyor. İşte ben de isteğinizi yerine getiriyorum, hepinizi bir araya getirmekteki tek amacım, bu emelinize kavuşmanızı kolaylaştırmak.

"Bu söz üzerine K. Hanım ayağa fırlamış ve odadan kaçmaya yeltenmiş, ama Müsteşar onu kolayca engellemiş. İtaatsizliğin yüzünden, demiş, ilgime en son sen mazhar olacaksın, çünkü hepinizi sırayla koynuma almak niyetindeyim.

"Bunu söyledikten sonra Müsteşar, bekleme odasına giderek alçak bir kılıç sehpası getirmiş. Sedef işlemeli, cilalı tahtadan bir sehpaymış bu ve üstünde süslü kınları içinde iki kılıç duruyormuş. Müsteşar elinden tuttuğu Y. Hanım'ın üzerindeki elbiseleri çıkarmış ve onu, ceza bekleyen bir okul çocuğu gibi sehpanın önünde eğilmeye zorlamış.

"Y. Hanım'ın şimdi gözlerinin önünde çırılçıplak duran bacaklarının beyazlığını, o bacakların arasından bir görünüp bir kaybolan asma filizi gibi tüylerin kızıl ışıltısını ve ortaya çıkan yumuşak deliklerin kusursuzluğunu, krizantem yapraklarına benzeyen kıvrımlarını ve buğulu pembeden parlak kırmızıya kadar değişen renklerini gören K. Hanım'la S. Hanım, utançtan yerin dibine geçerek yüzlerini örtmüşler. Ve hanımlar, kimden daha çok nefret edeceklerini bilememişler – sevgilisini nasıl küçük düşürdüğünü göre göre, badem yağına batırdığı tecrübeli parmaklarıyla nazik yarıklardan önce birini, sonra diğerini yoklayan Müsteşar'dan mı, yoksa, hiç şüphesiz Başşehrin en arzu edilir kadını olan (böyle düşünmüş hanımlar içleri sızlayarak) Y. Hanım'ın kendisinden mi: Çünkü, kendilerinin hayal bile edemeyeceği kadar tecrübeli, baştan çıkarıcı ve ihtiraslı olsa gerekmiş Y. Hanım. . .

"Müsteşar bu sefer kendi elbisesini çıkarmış ve organını bir eliyle kavrayarak, onu önce bir deliğe, sonra diğerine yerleştirmiş. Bu arada parmakları işbilir icraatlarını sürdürmekteymiş, ve dehşet içinde kalmış seyirciler, Y. Hanım'ın günâhkar tepkisinin harekete geçtiğini fark etmişler, haz dolu inlemelerini duymuş, bacakları arasına yayılan kızarıklığı görmüşler. Bütün bunlar olup biterken Müsteşar, Y. Hanım'ın omuzlarına, parlak saçlarına, dar kalçasına doğru en ağza alınmayacak ve en sevecen sözcükleri fısıldıyormuş, bu yüzden hanımlar, ellerinde olmadan boyunlarını uzatarak

söylenenleri duymaya çalışıyor ve elbiselerinin altında arzuyla kızışıyorlarmış. Müsteşar artık aralıksız çapalıyor, Y. Hanım da onun altında beygir gibi sıçrayıp kıç atıyor, beyaz kalçaları dalgalanıyormuş. Sonunda inlemeleri tek ve titrek bir çığlık halinde birleşmiş, ve Müsteşar da, kızarmış yüzünde bir ter tabakasıyla, keskin bir çığlık atarak kendini kasılmalara bırakmış.

"Henüz haz sonrasının tadını çıkarmaya yetecek bir zaman geçmeden Müsteşar sıçrayıp ayağa kalkmış ve az önce zorla teslim aldığı, titremekte olan hanımı divana geri götürmüş. Y. Hanım'm yarı kapalı gözleri ve doygunlukla mahmurlaşmış yüzü S. Hanım'ın gözünden kaçmamış, ama yüreğindeki çalkantıyla baş etmeyi başaramayan K. Hanım dosdoğru önüne bakıyor, babasının kuzey vilayetindeki soğuk gökleri ve akçaağaçlardan sakal gibi sarkan buzdan sarkıtları düşünmeye çalışıyor, hiçbir şey hissetmemek için kendini zorluyormuş.

"Müsteşar, S. Hanım'ın önünde eğildikten sonra onu elinden tutmuş. Kılıç sehpasının etrafından dolanarak, en genç sevgilisini şilteleri kaldırılmış olan sedire götürmüş ve onu duvara dayayarak elbisesinin önünü açmış ki, öteki hanımlar da S.'nin körpe ve gösterişli güzelliğini rahat rahat seyredebilsinler.

"Y. Hanım kıza, az önce yaşadıkları yüzünden bitap düşmüş olmasa içine hiç kuşkusuz hasedin de karışmış olacağı bir hayranlıkla uzun uzun bakmış. Kızın omuzları kar gibiymiş, göğüsleri kusursuz birer narmış, karnı yuvarlak, kalça derisi gamzesizmiş ve sağlıkla ışıl ışıl parıldıyormuş. S. Hanım'ın, Başşehrin en güzel, en çekici cariyesi olduğuna hiç kuşku yokmuş!

"K. Hanım gözlerini kaçırmaya devam ettiği için sedirin üzerinde sergilenen S. Hanım'ı görememiş, ama kızın, yatağında yalnız başına yattığı sayısız uzun gece boyunca kıskanç kulaklarında çınlamış olan mutlu ve muzip kahkahasını duymuş.

"Çünkü S. Hanım diğerlerinin tersine pirinç şarabını kabul etmişmiş ve bacaklarının arasına eğilen Müsteşar dilini fazla hararetli bir şekilde kullanınca, zaten bütün yaradılışı itibariyle kolay gıdıklanır bir tip olan kız, bir kıkırdama koyvermişmiş.

"K. Hanım ile Y. Hanım birbirlerine bakmışlar. Kendi inlemelerinin onu en az bu çocuksu kahkaha kadar ele vermiş olduğunu bilen Y. Hanım, örme terliklerinin içinde ayak par-

maklarını kıvırmış ve yüzünü elbisesinin koluna gömmüş. Yine de, parmaklarının arasından gizlice S. Hanım'ın incimsi tombulluğuna ve Müsteşar'ın doğrulup onu kucağına oturtmasının ardından ayrık dudaklarının arasından ortaya çıkan küçük beyaz dişlerine bakmaktan kendini alamamış. Müsteşar, hanımların bu gösteriyi izlemeye devam edebilmeleri için kızı ters çevirdikten sonra, organını aşağıdan içeri sokmuş. Kızın parmaklarını onun pembemsi meme başlarına götürmüş, ama S. Hanım'ın böyle bir yönlendirmeye ihtiyacı yokmuş. Müsteşar'ın ısrarlı parmakları kabaran kıvrımları arasında işe koyulurken, kız enik gibi zevkle kıvrılıp bükülerek onları heyecanla çekiştirmeye başlamış. Bütün bunlar rakiplerinin gözleri önünde olup bitmekteymiş, ve hanımlar, bu işlenmemiş coşkusuyla S. Hanım'ın, Başşehrin en şık, en zarif kurtizanından çok daha baştan çıkarıcı olduğunu düşünmekten kendilerini alamıyorlarmış.

"Çok geçmeden S. Hanım kıkırdama nöbetleri içinde doyuma ulaşmış, ve kalçasına atılan takdir dolu bir şaplağın ardından gerisingeri götürüldüğü divanda, suçlu bir edayla, yüzüne hanım hanımcık, oturaklı bir ifade yerleştirmeye çalışmış.

"Bu arada K. Hanım burnundan solumaktaymış. Toy tazeler için her şey ne kadar kolay, diye düşünmüş. Zevk her şeyden önemli olunca, daha yüksek değerler ne kadar kolay terk edilebiliyor! Müsteşar onu sedire götürmek üzere elini uzattığında K. Hanım vücudunu kaskatı gererek gözlerini köşedeki tapınağa, bir elinde halat bir elinde kılıç, kötülüğü yakalayıp öldürmek için hazır bekleyen Fudo heykeline dikmiş.

"Müsteşar ona *obi*'sini çözmesini ve elbisesinin katlarını açmasını emrettiğinde K. Hanım buz gibi bir tavırla reddetmiş. Bunun üzerine Müsteşar, K. Hanım'ın kuşağını kendisi çözerek iki elini kuşakla bağlamış; sonra, şiltenin üzerine uzanıp kafasını cilalı seramikten bir baş desteğine dayayarak, tek ve hızlı bir hareketle hanımı tuttuğu gibi kendi üzerine çekmiş. O şaşkınlık içinde K. Hanım, öfkesinin asıl hedefinin ne olduğuna artık karar veremez haldeymiş – uysal ve doygun bir tavırla, ama hiç kuşkusuz, kendi kadınlığına not vermek için sabırsızlanarak orada oturan rakipleri mi, yoksa o güne kadar âşık olduğunu sandığı Müsteşar'mı? Müsteşar'ın arayan parmakları, az sonra arkadan gelecek olan, badem

yağıyla kayganlaştırılmış heybetli organ için onu hazırlarken, K. Hanım'ın iradesi yeniden katılaşmış.

"Dışarıda bir fırtına yaklaştığından odaya bir karanlık çökmüş ve içerinin havası soğuk ve nemli bir hal almış. Direnmek için harcadığı çaba yüzünden K. Hanım'ın suratına al basmış, çünkü Müsteşar ustaca içine girmiş durumdaymış ve bunun arkasından gelen çalkantı, K. Hanım'ı gururun ötesine taşıma tehdidi içeriyormuş. Kadınlığının sesi, yüreği ve bedeniyle Müsteşar'a karşılık vermesi, böylece rakipleri karşısındaki üstünlüğünü kanıtlaması için ona yalvarıyormuş, ama hanımın sarsılmaz iradesi bu sesten daha güçlüymüş.

"Müsteşar parmakları ve organıyla canla başla çalışırken S. Hanım şaşkınlık içinde bakakalmış ve dakikalar birbirine eklenip saatlere dönüşürken, hem o hem de Y. Hanım, heyecan belirtilerinin böylesini, bu kadar kabarmış dudakları, bu kadar kaygan ve parlak kıvrımları, böyle zonklayan tümsekleri daha önce hiç görmediklerine karar vermişler.

"Ama K. Hanım'ın içindeki çatışma hâlâ kasırga gibi esiyormuş ve K. Hanım hâlâ teslim olmuyormuş. Oda artık yeşilimsi bir loşluğa bürünmüş durumdaymış ve Başşehrin üzerinde ilk gök gürültüsü yankılanmaktaymış. K. Hanım, altında yatan yorgun düşmüş Müsteşar'da bir tereddüt sezmiş, kendi üstün iradesinin zaferini ilan eden bir duraklama hissetmiş. Bunun üzerine, içine dolan çılgınca bir mutlulukla, duyuları üzerindeki kıskacı bir anlığına gevşetmiş.

"Ama işte bu gaflet anında, açgözlü bir dişi iblis benliğini ele geçirmiş sanki; hem aç, hem öfkeli bir iblis. K. Hanım'ın içindeki iblis, Müsteşar'ın kudreti tükenmeden kendi hazzına kavuşmaya aht ederek, kızışmış bir erkek geyiğin sert ve vahşi hareketleriyle doğrulmuş ve dışarıda şimşekler çakar, yağmur balkon pencerelerini çılgınca döverken, ürkütücü homurtular ve çığlıklar eşliğinde, gücünün son demlerini süren Müsteşar'dan intikamını almış.

"Bu *tengu* Müsteşar'ın üzerinde patlarken, adamın korkudan beti benzi atmış. Ne var ki, kendine ait bir hayatı ve kendine ait bir amacı olan organı bu dehşet dalgasını cesaretle göğüslemiş ve o güne kadar hayal bile edemediği bir hazzın sarsıcı dünyasına kendini teslim etmiş. Oda âşıkların hayvani sesleriyle yankılanmış ve

üzerinde güreştikleri sedir sallanıp titremiş, ta ki bu savaş, zayıflamış, âşıkane, ölümcül bir çığlıkla sona erene kadar.

"Divanın üzerindeki diğer iki hanım birbirlerine sarılmış, şimşek tanrılarıyla insanların yarattığı bu kakofoni karşısında kulaklarını tıkıyor, dehşet içinde yüzlerini saklıyorlarmış.

"Şimdi karar versinler bakalım kim kazandı, diye düşünmüş K. Hanım gizli bir gururla, ama duyuları her ne kadar tatmin olmuşsa da hiddeti yatışmamışmış. Müsteşar altında kendisini anasına teslim etmiş bir bebeğin pespembe suratıyla yatmaktaymış, çünkü o da, çoğu erkek gibi, hayatta doygunluğun telafi edemeyeceği bazı günahlar, kolay kolay onarılamayacak bazı hoşnutsuzluklar olduğunu anlamasını sağlayacak hayal gücünden yoksunmuş.

"Müsteşar güçlükle doğrularak hanımın ellerini çözmüş ve Y. Hanım'dan yiyecek bir şeyler getirmesini istemiş. Fırtına artık yatışmışmış ve yaşanan olağandışı meclise tanıklık eden hanımlar, K. Hanım'ın dudak uçuklatıcı performansına gıpta mı etsinler, yoksa hamilerine karşı böyle kadınlığa yaraşmaz bir hiddet sergileyenin kendileri olmadığına sevinsinler mi, bilemiyorlarmış.

"Ödağacından tepsiler içindeki yiyecekler önlerine koyulup yeşimtaşı kadehler şarapla dolunca, Müsteşar divanda arkasına yaslanıp dinlenmeye koyulmuş. Bu arada kendilerine çekidüzen veren hanımlar, Müsteşar'ın ayağının dibindeki *tatami*'nin üzerine yarım daire biçiminde sıralanmışlar. Bakışları yerde, önlerindeki sıcak baharatlı peynirle, mantılı midye çorbasıyla ve nilüfer tohumlu tartla oynuyorlarmış, her biri kendi hayal dünyasına dalıp gitmişmiş.

"Müsteşar onlara takılmış. Nedir bu sessizlik? diye sormuş. Şimdi neler hissettiklerini ona içtenlikle söylemeyecek miymiş hanımlar? Kıskançlığın ancak mutfak hizmetçilerine yakışan pespaye bir duygu olduğunu artık onlar da anlamamışlar mı?

"Hanımlar karşılık vermemişler, bunun üzerine Müsteşar sinirli bir kahkaha atmış. Peki ne yapacağım ben sizinle? Söyleyin bakalım! Elini elbisesinin katları arasına daldırıp organını dışarı çıkarmış. Sonra minderin üzerine, cariyelerinin arasına diz çökerek, organını diğer iştah açıcıların yanına, ödağacından yapılma tepsinin üzerine koymuş. Görüyorsunuz işte, bundan sadece bir tane var, sizse üç kişisiniz, peki ne yapsın şimdi bu Hazret? demiş,

münasebetsiz ikramı gururla göstererek.

"Bu harekete K. Hanım o kadar kendinden beklenmeyen bir yumuşak başlılıkla karşılık vermiş ki, öbür hanımlar ona hayretle bakakalmışlar: Saygıdeğer Efendim, demiş, cariyeler paylaşmayı öğrenmelidir, eşit olarak paylaşmayı."

"Tabii ya! diye bağırmış Müsteşar. İşte sonunda doğruyu gören bir kadın çıktı karşıma! Ardından, kürkünü ve kılıcını isteyerek, meselenin çözülmüş olduğunu ilan etmiş.

"Üç hanım, olması gerektiği gibi, başlarını itaatle öne eğmişler. Y. Hanım Müsteşar'ın samur kürkünü, K. Hanım da sehpanın üzerindeki kavisli koca kılıcını getirmiş. Bu arada S. Hanım Müsteşar'm ayaklarını nazikçe sandaletlerinin içine yerleştirmiş.

"Ama tam o sırada, göz açıp kapamaya kalmadan kılıç kınından çıkarılmış, ve pırıl pırıl parlayan çelik, Müsteşar'ın arsız bir çıplaklık içindeki organına bir, iki, üç defa inmiş ve tazecik bambu filizlerini kesermiş gibi kolayca dilimlemiş onu.

"Talihsiz Müsteşar'm acı çığlıkları arasında K. Hanım dilimlerden birini S. Hanım'a, birini Y. Hanım'a vermiş, son dilimi de kendi elbisesinin geniş yeni içine sokuşturduktan sonra sakin bir tavırla sormuş: Buyrun bakalım, bundan daha eşit bir paylaşım düşünülebilir mi?"

Bu noktada, vahşi birleşme hikâyeleriyle zaten fazlasıyla kızışmış olan Onogoro artık kendini tutamadı ve hiddet yüklü bir esriklikle olduğu yerde yükseldi. Ve Onogoro zirveye tırmanan hazzı içinde kendini oradan oraya atarken, General de sevinç dolu bir çığlık kopardı.

Yeni Yıl arifesinde Oçibu Hanım sağlıklı bir oğlan doğurdu ve General'in ev halkı rahat bir nefes aldı. İyi haberi yazı masasının başında alan Onogoro, dizlerinin üstüne çöküp şükran gözyaşları döktü.

Yeni Yıl şenlikleri bittikten sonra Başşehrin çatıları kalın bir kar tabakasıyla örtüldü. Karın çamura dönüştüğü sokaklarda herkes kırmızı burunlu ve keyifsizdi, ama Hükümdarlık Yerleşimi'nin içinde lekesiz, gevrek ve enfesti kar. Yeni kavuştuğu genç hanım statüsünü hiç umursamayan Prenses Saişo, Saray bahçelerinde Onogoro ve öteki Bekleyen Hanımlar'la birlikte şen şakrak koşturup durmaktaydı.

"Kanatlarını açmış bir kuğu yapın bana!" diye bağırdı. "Kardan bir kayık yapın bana!" Kürklü çizmeler giymiş, eteklerini yukarı çekip sıkıştırmış olan Onogoro ile Tokiden, bele kadar gelen karın içinde zorlukla ilerleyerek minik Prenses'e yol açıyorlardı, yoksa karın içinde kaybolup giderdi çocuk. Onogoro ile Tokiden, arkalarında çıplak topraktan izler bırakarak, yerden kar topakları söktüler. Diğer hanımların yardımıyla, kartopularını bahçıvan beliyle dövüp düzleştirerek koca koca tuğlalar yaptılar. Sonra bu kardan tuğlalarla, kuğu başı ve kuğu boynu biçiminde kavisli bir pruva, içinde kardan oturma yerleri olan kanatlı bir gövde ve zarif, sivri uçlu, kuyruk biçimli bir kıç inşa ettiler.

"Bize yelken lazım!" diye bağırdı Saişo, kayığa tırmanarak. "Bize kürekçi lazım! Koş pamuklu kumaş getir, Nyo, koş bambu kamışı getir!" Nyo çarşıya gittiğinde, Onogoro ile Tokiden Prenses'le birlikte kardan sıraların üzerinde oturdular. Ayaklarını ileri uzatıp arkaya doğru eğilerek kürek çekiyormuş gibi yaptılar, çok zorlanıyormuş gibi oflayıp puflayarak öne arkaya sallandılar. En sonunda Prenses, heyecan içinde bir çığlık kopardı: "Gidiyoruz, gidiyoruz!"

Onogoro bakışlarını göz kamaştırıcı parlaklıktaki gökyüzüne çevirdi ve kısılmış gözlerinden yaşlar yuvarlanarak etraftaki her şeyin dış çizgilerini bulandırdı – süs çamlarının, çıplak badem ağaçlarınm, arkasında yasak masalların anlatıcısı Oyu'nun atların önüne saman yığdığı ve yularların altın kabartmalarını cilaladığı ahır duvarlarının. Bir an için Onogoro da gittiklerine yemin edebilirdi, ahırla aralarındaki mesafenin azaldığına ve kuğu kayığın, kahkahalar atan kızlardan oluşan yüküyle her an yerden havalanıp ışıltılar saçarak duvarın üzerinden uçabileceğine yemin edebilirdi.

Mutluluğu hiçbir zaman olduğu gibi yaşayamayan, gereksiz üzüntülerin gölgesi her zaman mutluluklarına eşlik eden tüm marazi yaradılışlılar gibi Onogoro da içinde bir sızı hissetti, çünkü Oyu bu kardan kayığı ve içindeki neşeli yolcuları asla göremeyecekti. Ne kadar korkunç, diye düşündü ve mutluluk gözyaşları yerini merhamet gözyaşlarına bıraktı. İçinden yükselip çıkan asil bir benlik, bu mahrumiyeti paylaşması ve telafi etmesi için ona yalvardı. Zihni havalanıp göklere yükseldi ve derin bir özlemle tutuşarak iyilikle doldu. Onun için bir şiir yazmalıyım, diye düşündü. Böylece bu kuğuyu, bu kayığı, bu harikulade mavi günü ona vermiş olurum. Evet, Oyu için bir şiir yazacağım.

Ama işte Nyo geliyor şimdi, çarşıdan aldığı kırmızı renkte pamuklu kumaşla. Kumaş kadınların iç çamaşırının kırmızısından, Prenses'e kaşlarını çattıran, kıkırdayarak hizmetçisini azarlamasına neden olan bir kırmızı. Ve işte bambu kamışına takıldı yelken, ve Onogoro çocukluğundan beri gülmediği kadar gülüyor, ve Oyu ahır avlusunda İzanami'nin sıcak buharını soluyor, atın sidiğinin, bokunun ve görkemli soluklarının tok ritmine kulak veriyor ve Onogoro'nun kahkahasının daha tiz, uçucu, kırılgan tınısını duyuyor. Aynı anda, Erik Çiçeği Binası'nın balkonunda, dâhi şair İzumi Şikibu âşığı Tametaka'nın koluna yaslanıyor ve al yelkenli kayıktakilerin çocukça havailiklerine, uçmaya çalışan kardan kayığa bakarak keyifle gülümsüyor.

Havanın yumuşadığı sonraki günlerde Onogoro kayığın dış çizgilerinin eridiğini, belirsizleşerek sümüklüböceğe benzer bir biçime

büründüğünü ve kuğu boynu şeklindeki pruvasının yavaş yavaş büzüşerek bir anıya dönüştüğünü gördü. Ama kırmızı yelken bambu kamışın üzerinde hâlâ ilk günkü neşesiyle dalgalanıyordu ve Onogoro yazı masasından başını kaldırıp onu her gördüğünde, General'in çocuğu sağ salim dünyaya geldiği zaman duyduğu coşkulu rahatlamayı duyuyordu.

Çünkü doğumun yaklaştığı dönemde Onogoro kıskançlık duyguları yüzünden ağır vicdan azapları çekmişti ve her gece ona yargılanma ve ceza getirmişti. Rüyalarında bambu çubuklarla dövülmüş, suçlarını açıklayan karakterlerle alnına damga vurulmuş ve sonunda ahşap bir boyunduruğa vurularak uzak, ıssız bir sınır bölgesine gönderilmişti. Ama artık ortada ne suç ne de suçlu olduğundan, yürek ferahlığı, tıpkı kar gibi, Onogoro'yu yeniden uysal ve mutlu kılıyordu. Onogoro koyun yününden fırçasının ucunu kıvırarak güzelce sivriltti ve mutlulukla yazısının üzerine eğildi. Bu arada zihninin şiirle meşgul olmayan kısmı, taşkın bir şükranla kendi kendine konuşup duruyordu. General'den çok şey istemeyeceğim, diyordu. Bana ne verilirse onunla yetineceğim!

Şiirler fırçasının ucundan kolayca dökülürken Onogoro şarkılar mırıldandı ve kendini harikulade hissetti, toprağın üzerinde kar böyle bembeyaz ve böyle kusursuzca uzandığı sürece şiirlerin fırçasından kolayca döküleceğini biliyordu. Ve şiirler, karanfille belli belirsiz kokulandırılmış aşıboyası kâğıda yazılmış şiirler, önce bütün odayı, sonra koridorları doldurdular, ve birkaç gün içinde Saray'ın öteki ucuna ulaştılar. Orada, Erik Çiçeği Dairesi'nin kapısı önünde, esintiyle savrularak küme küme biriktiler. O kapının arkası, dâhi şair İzumi Şikibu'nun yaşadığı, hayal kurduğu, şiirlerini yazdığı ve aylaklık ettiği yerdi.

Soğuk kartopuları uçuyor ellerinden
Bahçe kızlarının
Söyle bana, neden al bastı yüzüne
Ahırın sıcağından mı
Yoksa şu kahkaha fırtınasından mı?

Onogoro, keyifli bir ruh haliyle, Oyu'ya şiirini okumak üzere ahıra gitti. Oğlan başını önüne eğip ellerini deri önlüğünün üzerinde kenetleyerek Onogoro'nun önünde öylece dikildi. Onogoro'nun bakışları onu adaletsizce soyarken, avantajlı gözleri onu delip geçerken, "Bu çok büyük bir şeref," diye kibarca mırıldandı karanlığın içine doğru. Kar tanesi kadar hafif bir şiir bu, diye düşündü aşağılanmışlık duyguları içindeki Oyu, hem de ilkbahar güneşi kadar dalgacı. İnsanın sevdiği vaftiz çocuklarından biri için karalayacağı türden bir şey. İyice eğilerek selam verdi, ama kalbi öfkeyle sertleşmişti, çünkü gören insanların görmeyi bir türlü beceremediği şey körlerin de bir gururu olduğudur.

Aynı anda İzumi Hanım büyütecini kaldırdı ve Ben'in getirdiği yeşil çayı yanındaki masada ılınmaya bırakarak, şiirleri ikinci kez okudu.

"Kim bu kız?" diye sordu hizmetçisine. "Kim bu Onogoro?"

"Karda görmüştünüz onu," diye cevap verdi Ben. "Hani küçük Prenses Saişo ile birlikte, hatırladınız mı?"

Şikibu'nun gözlerinin önünde zarif bir karaltı belirdi, mavi bir elbise, ince uzun bir beden, mağrur bir eda. "A, evet," dedi, "Şu zayıf, uzun boylu olan."

Pencerelerin dışında bahçeyi örten karlar erimekteydi, erik ağaçlarında ilk tomurcuklar patlamaya başlamıştı bile. Şikibu kendini kaygılı, huzursuz, rahatsız hissediyordu. İçindeki duygular patavatsızca da olsa, şiirler kesin bir yeteneğe işaret ediyordu. Onogoro gibi bir genç kadın, diye düşündü kendi kendine, bir miktar sağlam nasihatin faydasını görecektir. Saray'da geçirdiği o ilk zor yıllarında kendisinin eksikliğini çektiği türden bir rehberliğe ihtiyacı vardı kızın. Ve ona yol göstermek için, aynı iblislere karşı uzun ve çetin bir mücadele vermiş birinden daha iyisi bulunabilir miydi? Şikibu kararını her zamanki gibi süratle verdi. Kızı Erik Çiçeği Binası'na davet edecekti; başka şairler de onlara katılacak ve bir akşam toplantısı yapacaklardı. Onogoro'nun ayarındaki bir genç kadın, onu mutluluğa giden yola yönlendirecek dostça bir eli hak ediyordu.

Onogoro, neşeli ruh halini fırsat bilerek Eçigo'daki babasına bir mektup yazdı ve aşağıdaki iyi haberleri almak babasını sevindirdi.

Sevgili babacığım (diye okudu babası)
Bu günlerde görevlerim beni o kadar meşgul ediyor ki, hiç durmadan koşturup duruyorum. Mesela dün ayın on altısıydı ve Hükümdar'ın huzurunda, kırk Bekleyen Hanım'ın dansları eşliğinde Yeni Yıl şerefine şiirler ve şarkılar söylendi. Jüri üyeleri benim sunduğum şiirden övgüyle söz ettiler –gerçi ben kendimden o kadar memnun kalmadım ama neyse– ve İkinci Hanım Sultan (Birinci Hanım çocuğunun doğumunu beklemek üzere Seiryo Sarayı'na çekildi) yanıma gelerek hayal edilebilecek en mahcup ve en zarif tavırla tebriklerini sundu. Bu yazdıklarımın seni ne kadar memnun edeceğini biliyorum, tabii annemi de. Ama eğer bu itirafımı bağışlarsanız, beni bundan da fazla sevindiren şey, uzun zamandır hayran olduğum şair İzumi Hanım'la tanışmak oldu. Sanırım kendisi şiirlerimi beğeniyor ve kendi dairesinde şairler için vereceği bir davete benim de katılmamı istiyor. Tahmin edeceğiniz gibi, onun değerli yardımlarına mazhar olmak beni çılgınca sevindirdi, ama kabul etmeliyim ki, o kadar yüksek bir çevrede kendimi ne kadar beğendirebileceğim konusu beni biraz endişelendiriyor. Çünkü, tavşan kadar beyni olan her saray mensubu Şiir Dansları Töreni'nde eblehçe kurumlanmalarını okuyabilir, halbuki İzumi Şikibu, eminim ki gerçek şairin eğilmez asasını elinde taşıyor ve tenkitlerini kimseden sakınmıyor.

Sizi seven kızınız
Onogoro

Yorimiçi, Oçibu Hanım'ın rüyası hakkındaki raporu fırlatıp attı ve beceriksiz uşağına küfrü bastı. "Ayak tırnaklarımı kes dedim sana, ayak parmaklarımı değil!" diye bağırarak, ayaklarını soktuğu gülsuyu dolu leğeni bir tekmede devirdi. Yaşlı uşağın yüzündeki mahzun ifadeyi görünce Vekil'in içi anında pişmanlıkla doldu. Osamu'nun elleri titriyordu titremesine, gözleri de artık eskisi kadar iyi görmüyordu, ama Yorimiçi'nin babasına ve ondan önce de büyükbabasına hizmet etmişti, dolayısıyla ona bir parça müsamaha göstermek gerekiyordu.

Bu talihsiz öfke patlamasının gerçek nedeni, kabul etmeliydi ki, küçük parmağındaki sızlama değil, Kâhinler'in raporu yüzünden zihnine düşen şüphe kurtlarıydı – Prens Atsumiçi bu raporla hemen ilgilenmesi gerektiği konusunda ısrarcı olmasa kesinlikle çöp sepetini boylayacak bir belgeydi bu. "Allah aşkına karalar bağlama, Osamu," dedi. "Şu pisliği temizleyiver, sonra da Saygıdeğer Prens Atsumiçi'ye haber gönder, hemen buraya gelsin."

Atsumiçi geldiğinde, Vekil raporu ona doğru salladı." Kuzeydoğu'nun derebeyleri arasındaki evliliklerden sakının," diye tekrarladı, kaygısını gizlemek için alaycı bir tavır takınarak. "Bu beyanlar madem o kadar önemliymiş, belki anlamlarını bana tercüme etmek istersin?"

Atsumiçi Vekil'in önünde zarafetle eğildi. "Kehanet Dairesi'nden bildirildiğine göre, Efendim, Taira ailesinin eskiden birbiriyle savaş halinde olan kolları arasındaki evlilikler yükselişe geçmiş durumda. Kehanet Dairesi, bunun muhtemel bir sonucu olarak, Taira topraklarının sadece Deva ve Mutsu vilayetlerinde değil, Hitaçi ve Şimosa'da da genişleyebileceğine dikkatinizi çekiyor ve Başşehrin müdafaası konusunda yeniden düşünmenizi salık veriyor."

"Ve Minamotolar onlardan daha şerefli, öyle mi?" Vekil gözlerini kısarak Prens'e baktı. Babasının yönetiminde görev yaptığı sürece

Atsumiçi, Minamotolar'ın çıkarlarını korumak için elinden geleni ardına koymamıştı. Halbuki, burnunun ucundan daha ötesini görebilen herkesin bildiği gibi, devlet adamının ilk görevi, büyük askeri aileler arasında bir denge kurmak ve bu dengeyi korumaktı. General Tairo gibi kilit adamları Başşehir'de birtakım görevlere yerleştirmekle hem size sadık kalmalarını sağlardınız, hem de onları, kanunsuz çevre vilayetlerin körüklediği yayılmacı dürtülerden uzak tutmuş olurdunuz. Minamotolar Miçinaga'nın vekilliği döneminde güçlerinin zirvesine çıkmışlardı, eh, oğlunun vekilliği döneminde de kanatlarının biraz kırpılmasından zarar gelmezdi.

"Rüyadaki uğursuzluğun kendi erkek kardeşinizin ilk çocuğundan, Oçibu Hanım'dan geldiği dikkate alınırsa," diye üsteledi Atsumiçi, "Kâhinler, bu konuya son derece ciddiyetle eğilmeniz gerektiğini düşünüyorlar."

"General Taira'nın karısının yeğenim olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi Yorimiçi sabırsızlıkla. "Kocası hakkındaki önyargılı düşüncelerini de biliyorum." Atsumiçi, Başdanışman sıfatıyla, General'in Askeri İşler Başkanlığı'na getirilmesine her zaman karşı çıkmıştı. Atsumiçi'ye göre, başlıca amacı kendi ailesinin gücünü artırmak olan bir adama, Hükümdarlık Muhafız Birliği'nin başına geçme ve birliğe çekidüzen verme görevi teslim edilemezdi. Kokuşmuş, güçten düşmüş bir kuvvete başkanlık etmek General'in çıkarına daha uygun düşmeyecek miydi? Böylece, koşullar olgunlaştığında, kendi silahlı ve güçlü klanı Kuzey'den aşağı doğru saldırıya geçebilir ve Fucivaralar'ın saltanatına son verebilirdi. Prens böyle iddia etmişti ama, diye düşündü Vekil, Muhafız Birliği'nin düzensizlik içine yuvarlanmasına ilk göz yumanlar, bu arada Taira tehdidini kullanarak kendi askeri güçlerini büyütenler Minamoto kardeşler değil miydi? Yorimiçi iç geçirdi. Atsumiçi, babasından devralmamış olmayı tercih edeceği yaşlı devlet adamlarından biriydi. "Oçibu Hanım'ın da bir Fucivara olduğuna dikkatini çekmemde yarar olabilir," diye bitirdi sıkıntıyla.

"Kâhinler sadece endişe verici bir eğilime dikkat çekiyorlar, Efendim," dedi Atsumiçi, son derece yumuşak bir ses tonuyla.

"İyi!" dedi Yorimiçi. "Demek ki artık ne durumda olduğumuzu biliyoruz."

Atsumiçi genzini temizledi. "Mamafih," diye devam etti, kâğıtlarını karıştırarak, "şayet dikkatinizi, Çin Metodu'yla elde edilen şu kehanetlere çekebilirsem: 'Kırk dokuz civanperçemi sapı tasnif edildiğinde Ordu Heksagramı'na ulaşılmıştır ve üçüncü sırada çıkan altı rakamı şu uyarıyı ifade etmektedir –

Eğer ki Ordu
arabasında cesetler taşırsa.
Kötü talih.' "

Vekil'in yanaklarının biraz solgunlaştığını görmek Atsumiçi'yi sevindirdi. Okumaya devam etti: "'Çin'de, defin ve adak törenlerinde, adağın sunulduğu merhum kişinin aileden bir oğlan çocuğu tarafından temsil edilmesi, bu çocuğun ölü adamın yerinde oturarak onun temsilcisi olarak onurlandırılması gelenek olduğundan, bu geleneğe göre metin, arabada bir 'ceset oğlan'ın oturduğu biçiminde yorumlanır; başka bir deyişle, otorite uygun liderler tarafından kullanılmamakta, başka kişilerce gasp edilmektedir.' "

Sarsılmış olan Yorimiçi sessizce oturdu ve General aleyhinde hızla biriken kanıtlar üzerinde kara kara düşünmeye başladı. Bayağı sevdiği bir adamdı General, üstelik, bildiği kadarıyla, Hükümdar'a ve Devlet'e karşı görevlerini gözü kapalı ve sarsılmaz bir bağlılıkla yerine getirirdi.

"Devam edeyim mi?" diye sordu Atsumiçi. Teslim olmuş bir tavırla başını salladı Vekil. "'Zat-i âlinizin yıldız falı da, azami dikkatle hareket etmek için ek sebepler ortaya çıkarmıştır, çünkü, Dağılmış Ordu Yıldızı P'o Çun ile Büyük Ursa'nın tekinsiz bir şekilde hizalanışı, Beşinci Ay içinde Hayat/Kader Evi'nde kötü şansa işaret etmektedir.' "

"Peki sen ne öneriyorsun, Atsumiçi," diye sordu Vekil, "eğer cidden tehlikede olduğuma inanıyorsan?"

"Ben General'in hemen tutuklanması gerektiği fikrindeyim," diye hemen atıldı Atsumiçi.

Yorimiçi Prens'in aceleciliği karşısında irkildi. "Tutuklama yok," dedi kararlılıkla. "Bunu yasaklıyorum."

Atsumiçi uysalca eğilerek selam verdi. "Eğer zat-i âliniz tutuklama için çok erken olduğunu düşünüyorlarsa, General'in en azından göz hapsinde tutulmasını öneririm. Tek düşündüğüm zat-i âlinizin emniyetidir."

"Göz hapsi," diye düşündü Vekil, biraz yumuşamış olarak. Eh, bundan bir zarar gelmezdi. Eğer ortada bir fesatlık varsa yılanın başı küçükken ezilmiş olurdu, yok eğer General masumsa, ondan şüphelenildiğinden haberi bile olmazdı. "Pekâlâ, Atsumiçi. Onu gece ve gündüz gözetleyecek birini bul. Ama işinin ehli biri olsun. Demek istediğim şu ki, adamın kendini kesinlikle gizli tutacağından emin ol. Herhangi bir rezalet istemiyorum."

*

Sabahları sen gittiğinde
Şafak vaktinde,
Miskince uzatıyorum bacaklarımı
Sisli göl kıyısındaki
O turna gibi.

General Badem Çiçeği Binası'nı yeniden ziyaret edebilecek durumda olduğu haberini gönderince Onogoro sevinçten havalara uçtu. General onu sıcak bir tavırla selamladı ve oğlunun doğumu için sunduğu tebrikleri gereken ciddiyetle kabul ederek, içindeki büyük mutluluğu gizlemeye çalıştı – ve büyük bir ustalıkla yaptı bunu. Onogoro da ağırbaşlı ve sevecen davranmak için elinden geleni yaptı. Hırçın ya da aç duygular birkaç kez sükûnetini bozma tehdidi yarattıysa da, yazı masasının üzerine yığılmış bereketli şiir hasadına şöyle bir göz atmak, bir dilenci olmadığına, bol bol üretebildiğine ikna etti onu. Bu yüzden ona bağışlanmış lütufları rahatça dağıtabilir ve tutkunun o çocukça açgözlülüğünün bir kısmını, daha cömert, daha olgun bir aşk uğruna feda edebilirdi.

Bu arada zaman akıp gitmekteydi ve Oyu'nun uzun süredir paravanın ardında beklemekte olduğunu bilen Onogoro, baharatlı kestaneli pasta ve çam fıstığıyla kokulandırılmış çaydan oluşan ikramlarını General'e hızla sunduktan sonra, onu sedire doğru götürdü. Ama âşığının yüzünde, gördüğü candan karşılamaya şaşırıp bundan memnun kalmakla birlikte, hâlâ gelecek suçlamaları bekleyen bir adamın temkinli ifadesi vardı. Bu çekingenlik göründüğü kadarıyla General'in organına bile sirayet etmişti, çünkü her zamanki görkemine kavuşması için normalde olduğundan daha fazla okşanması gerekti. Bu durum karşısında Onogoro, zıvanadan çıkmış kadınsı gözyaşlarının sevgilisini aşka getirmekte şu andaki iyilik dolu, aklı başında halinden çok daha etkili olup olmayacağını düşünmeden edemedi.

Şakayıklar

"Bir zamanlar Hitaçi vilayetinde, soğuk bir karısı ve ihtiraslı bir sevgilisi olan bir Prens yaşarmış. Karısı Prenses Tsunebo'nun baştan başa inci rengi giysilerden oluşan bir gardırobu varmış, sevgilisi Osaku ise sadece kırmızılar giyermiş ve o kadar göz alıcıymış ki, güzellikte onu ancak Şimosa'nın meşhur şakayık tarlaları geride bırakabilirmiş.

"Gün olup Osaku Hanım hamile kalınca Prens onu da Saray'daki dairesine yerleştirmiş ve bu olayın karısı tarafından mesafeli bir nezaketle karşılanması Prens'i hayli rahatlatmış. Gelişinden kısa bir süre sonra Osaku halsizlikten yakınmaya başlamış ve sonunda, Üçüncü Ay'ın ilk günlerinde, kiraz çiçeklerinin pıtrak gibi açtığı mevsimde yenik düştüğü yüksek bir ateş onu alıp götürmüş.

"Prens o kadar derin bir kedere kapılmış ki, koyu renkli matem giysisi *şiisiba*'ya sırt çevirerek şakayık rengi elbiselere bürünmüş ve bu kadar tutkulu bir ruhun dünyevi yaşamdan böyle apansız silinip gitmesine bir türlü inanamayarak Saray'ın koridorlarını ar-

şınlayıp durmuş. Prens'in acısı o kadar büyükmüş ki, kırk dokuzu çıktıktan sonra bile Osaku Hanım'ın ruhu kendini dünyevi bağlarından koparmayı ve Doğu Cenneti'ndeki istirahatgâha doğru uçup gitmeyi başaramamış, çünkü yaslı âşığına duyduğu merhamet onu alıkoyuyormuş.

"Bütün bunlar olup biterken Prenses Tsunebo kendi dairesinden dışarı adımını atmamışmış, çünkü Osaku Hanım'a beddua ederek onu ölüme göndermekle suçlanacağım diye ödü kopuyormuş.

"Haftalar sonra Prens, hiç değilse yılların evliliğinde bir teselli bulmayı umarak karısının yatak odasına döndüğünde, Tsunebo'yu, dünyayı unutmuş bir halde Kutsal Kitap'ı okurken bulmuş. Tsunebo başını kitaptan kaldırıp solgun ve tövbekâr bir yüzle kocasına bakmış ve ona, Osaku Hanım için Lotus Sutra'yı okusunlar diye Hasedera rahiplerine haber saldığını, ayrıca kendisinin de dini hizmete girme niyetinde olduğunu açıklamış. Tsunebo'nun pişmanlığı o kadar ayan beyan ortadaymış ki Prens'in yüreği burkulmuş ve ağlayarak, bu anlamsız suçluluğu bir kenara bırakması ve manastıra girme planlarını ertelemesi için ona yalvarmış. Herhalde benim iki kat perişan olmamı istemezsin, diye yakarmış. İçine düşeceği yalnızlığı düşününce Prens'in gözyaşları sel gibi akmış, o kadar ki sonunda Tsunebo'nun merhameti sofuluğuna baskın gelmiş ve kocasını ürkekçe kollarına alarak, alnının üzerine küçük, serin öpücükler kondurmaya başlamış. Gözyaşlarının arasından Prens, zayıflığına ve sanki bu dünyadan değilmiş hissi uyandırmasına rağmen, kumru grisi kumaşla astarlanmış inci rengi elbisesi içinde karısının son derece çekici göründüğünü fark etmiş ve aylardan sonra ilk kez içinde arzunun harekete geçtiğini hissetmiş.

"Ne var ki, yatak örtülerinin altına girip de karısının gergin vücuduna sarılınca, Prens'in içinde, ölmüş sevgilisinin kıpır kıpır etine ve canlı iştahına karşı dayanılmaz bir özlem uyanmış. Bu sırada, elbisesinin kolunun çekiştirildiğini hisseden, ama bunun ilgi isteyen kendi çocuğu olduğunu bir süre fark edemeyen meşgul bir anne gibi, Osaku Hanım'ın tutsak ruhu, âşığının kendisine duyduğu özlemi hissetmiş. Onunla ilgilenmek üzere dalgın dalgın başını çevirdiğinde, ne olduğunu anlayamadan paldır küldür göklerden aşağı çekilmiş ve Prens'in, yürek parçalayan bir kederle iç geçirerek karısıyla sevişmeye çalıştığı yatak odasına girmeye zorlanmış.

"Osaku Hanım'ın cömert ve tutkulu ruhu, âşığının bu dünyevi ihtiyacı karşısında kendini hepten kaybetmiş. Osaku, ilahi yasayı çiğnediğini ve artık ne olursa olsun Codo sahillerine ulaşamayacağını bile bile çarçabuk bir dua okumuş ve Prenses Tsunebo'nun daracık burun deliklerinden içeri bir fısıltı gibi süzülerek, onun bedenine girmiş.

"Mutsuz Prens için bu değişim, bir deprem sırasında toprağın ikiye yarılması kadar çarpıcı olmuş. Karısının inci gibi teninin altında lavlar fokurdamaya başlamış sanki. Göbeğinden ve koyu renkli meme uçlarından bir ateş yayılıyor, açık ağzından inlemeler çıkıyormuş. Şaşkına dönen Prenses, bedenine yerleşen bu yabancı ruhla mücadele etmiş, ama bu kavga, istiridye kabuğu rengindeki ayak parmaklarından beyaz pudralı şakaklarına kadar yayılan gönüllü haz dalgalarını şiddetlendirmekten başka işe yaramamış. Prenses'in eli isteği dışında harekete geçerek kocasının arzulu organını kavramış, sırtı yay gibi gerilmiş ve vücudunu hırsla onun üzerine atarak, doyum arayışındaki hayvanlara eşlik eden o hırlama ve çarpma sesleri eşliğinde bir aşağı bir yukarı sıçramaya başlamış.

"Hayretten neye uğradığını şaşıran Prens, dizginlenmemiş şehvetiyle onu böyle görülmedik bir hazza ulaştıran kişinin gerçekten karısı Tsunebo olup olmadığına bakmak için gözlerini açmış, çünkü Prens, sevgilisi Osaku'yla sevişmekte olduğuna yemin edebilirmiş. İyi talihi için tanrılara teşekkür ederek tekrar gözlerini kapamış ve böylece ikisi, o sarhoş edici mutluluk anına doğru titreyerek yol almışlar. Ona inatla direnmiş olduğu için bu an Prenses için bir kat daha çıldırtıcı olmuş ve ona öyle çığlıklar attırmış ki, Prens, hizmetçiler hanımın yardımına koşmasınlar diye eliyle karısının ağzını kapatmak zorunda kalmış.

"Osaku Hanım son bir çığlıkla yaradılışındaki ihtirası hiç tereddütsüz terk etmiş ve onu sonsuza kadar rakibi Prenses'e bırakmış. Hanımın ruhu orayı terk ederken odanın içinde bir rüzgâr dolaşmış ve yatağın başucundaki vazoda duran şakayıklar, bu rüzgârla, harikulade bir yağmur gibi yapraklarını dökmüşler. Uçuşan yaprakların bir kısmı Prenses Tsunebo'nun saçlarına konmuş, bir kısmı da havada spiraller çizerek Prens'in doygun vücuduna iniş yapmış.

"Prens eğer bakıyor olsaymış, çatı kirişlerine doğru yüksel-

dikten sonra panjur dilimlerinin arasından bir iç çekişi gibi süzülüp çıkan o küçük, koyu kırmızı lekeyi görebilirmiş. Çünkü Sınırsız Işık Tanrımız Amida, Prens'le karısının ışıl ışıl, mutlu yüzlerini görünce Osaku'nun cömertliğinden etkilenmiş ve sadece yasaya karşı gelişini bağışlamakla kalmayıp, onu bu dünyanın bütün keşmekeşinden sonsuza dek ve kesin olarak azat etmiş."

Ertesi gün gökyüzünde o kadar kırmızı, o kadar muazzam bir güneş yükseldi ki, Onogoro, uykulu gözlerini açar açmaz ruhundaki bütün özlemlerin ona kavuşmak için katlanılmaz bir şekilde büyüdüğünü hissetti ve anladı ki, verdiği iyi kararların tümü, ilk zelzeleye yenik düşen derme çatma ahşap tapınaklar gibi, eninde sonunda yıkılıp gitmeye mahkûmdur. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir cariyenin mizacını takınamıyordu, tatlı sözlerle dil döküp yaltaklanmayı, gönül okşamayı beceremiyor, o sahte, dalkavukça minneti gösteremiyordu. General adeta, pazar yerlerinde satılan, bir ayağına ip bağlanıp bayram günlerinde gösteriye çıkarılan, sonra bir dahaki sefere kadar yine kutusuna kapatılan o ev çekirgeleri gibi, süslü bir kutuda saklamak istiyordu onu. Yumruk yaptığı elini yanağına dayayıp isyankârca iç geçirdi. Çünkü yukarıda, sabah göğünün ortasında yuvarlak ve bereketli güneş vardı, burada da, kusursuz göbeği ve doğurduğu desteler dolusu şiirle, Onogoro. Askeri Fazilet Binası'nda ise Onogoro'nun âşığı General vardı, Başşehrin savunmasını modernleştirmek için mühendislere şarampollerin ve hendeklerin düzeni hakkında bilgi vermekle meşguldü ve Onogoro'nun mutsuzluğuna karşı alabildiğine kayıtsızdı. İşin gerçeği, General'in bütün istediği Onogoro'nun kıymık kadar bir parçasıydı, onun lezzetinden tadımlık bir lokma koparmaktı. Geriye kalan her şey, diye düşündü Onogoro kendine acımayla öfke karışımı bir duygu içinde (bu noktada âşığını su katılmamış bir alçak olarak görüyordu artık), bütün arzuları, yoğun ve karmaşık içtenliği, yağmur gibi sıraladığı sözleri, General'e sorulacak olursa, çöp yığınlarının içindeki kavun çekirdekleri gibi çürüyüp gidebilirdi.

Topladım hiddetimin ordularını
Ve saldım onları ileri
Neden aşamadılar hâlâ
Başşehrin
Büyük Kuzey Kapısı'nı?

Onogoro, Erik Çiçeği Dairesi'nde toplanmış kalabalığa göz gezdirdi. "Ama," diye itiraz etti, "erkeklerin bizi kullanma, bizi istismar etme gücüne sahip olduğu, biz kadınların ise bu güçten yoksun olduğu doğru değil mi?" İzumi Şikibu elindeki *şamisen*'i kenara bıraktı ve Onogoro'nun ellerini avuçlarının içine aldı. Kız aceleciydi, mağrurdu ve eğer bir şey yapılmazsa, dalgalarla sürüklenip İse'nin kayalıklarına çarpan bir nilüfer gibi parçalayacaktı kendini. Erkeklerden daha az şey beklemeyi öğrenmek zorunda, diye düşündü Şikibu; Taira denen o gösteriş budalasına bu kadar değer vermemeyi öğrenmek zorunda. Ya da bırakmalı kalbi kırılsın ve katılaşsın: Karşı cins söz konusu olduğunda, ne kadar az sevgi sunarsanız idarenin o ölçüde sizin elinize geçtiğini kısa sürede anlayacaktır.

İzumi Şikibu kırkına yaklaşıyordu, uzağı iyi göremiyordu, tombulca, sevimli bir kadındı ve olağanüstü bir özgüvenin yanı sıra, bin bir zahmetle kazanılmış, son derece ince bir mizah duygusuna sahipti. Ne var ki şimdi, genç Onogoro'nun bu nezaketsiz ama tuhaf bir biçimde büyüleyici şiirini duyunca, Saray'ın amansız katılığına karşı duyduğu kendi gençlik öfkelerini hatırlamadan edemedi ve bir an için, kaygıyla, kendisinin de bir zamanlar kuşkuya düşmüş olduğundan şüphelendi. Ama tüm hayvanlar varlıklarını sürdürmek için uyum göstermez miydi, ve varlığını sürdürebilmek, ödün vermeyi gerektirse bile, kendi içinde şerefli bir amaç değil miydi? Çocukken oynadığınız oyunlarda hükümdar olabilir, sınıf farklılıklarını kaldırabilir, hiyerarşileri alaşağı edebilirdiniz. Oyuncak bebeklerden oluşan halkınıza adalet ve eşitlik dağıtabilirdiniz ve ne bakanlıklar, ne din adamları önleyebilirdi bunu. Ne var ki gerçek hayat sonuçsuz isyanlarla ziyan edilemeyecek

kadar kısaydı, ve eğer oyunun kuralları değişime direniyorsa, akla yakın tek strateji, elbette ki, bu kuralları olabildiğince kendi yararınıza kullanmaktı. Şikibu bir yandan da Onogoro'nun taşkınlıklarına belli bir hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Kız kesinlikle insanın nefesini kesiyor, diye geçirdi içinden. İzumi Şikibu, Onogoro'nun elini avcunun içinde anlayışla sıktıktan sonra, akşamın en hararetli tartışmasına kaynaklık eden mahrem konulara döndü. "Ama hayatım," dedi, "başka âşıklar edinmeyi düşündün mü hiç? Senin kadar başarılı bir genç kız bu konuda hiç güçlük çekmeyecektir, seni temin ederim."

"Aslına bakılırsa," diye söze girdi Sei Şonagon, başını işveli bir hareketle arkaya atarak, "senin hakkında bilgi edinmeye çalışan Üçüncü Derece'den o kadar çok müsteşar var ki, kıskançlıktan çatladım doğrusu! Gör bak nasıl savaşa hazırladım kendimi!" Üstündeki tuniği aralayarak kayısı rengi ipek kumaştan, yalıçapkını işlemeli, son derece gösterişli bir iç elbisesi çıkardı ortaya ve bunu yaparken öyle tatlı gülümsedi ki, kendini dış görünüşünün düşündürdüğünden çok daha güvensiz hisseden Onogoro, minnetten ağlamak istedi. Hepsi ne kadar iyiler, diye düşündü, bu seçkin hanımların ona gösterdikleri yakınlığa hayret ederek. Onogoro kibir ve soğuklukla karşılanmayı beklemişti ve ne böyle candan bir neşeye hazırlamıştı kendini, ne de üzerine boca ettikleri bu ilgiye – ama bunu istemişti hiç kuşkusuz. Ve işte şimdi, arzulanan ilgi gerçek olmuşken, bu ilginin talihli hedefi anlaşılmaz bir şekilde hem çekingenleşmiş, hem de kendini değersiz hissetmeye başlamıştı.

(Bu tuhaf etkinin daha kolay anlaşılabilmesi için şunu hatırlamamızda yarar var: Sürekli küçümsenip terslendikleri için içlerinde herkesten daha ateşli arzular taşıyan kişilerde reddedilmek öyle bir zihinsel alışkanlığa dönüşür ki, koşulların daha olumlu bir çehre kazanması bunu kolay kolay değiştiremez, çünkü kişi her zaman eski alışkanlıklarına sığmmayı yeğleyecek, kapının önünde sonuna kadar açıldığını fark edemeden, onu tekmeleyip duracaktır.)

Onogoro, içindeki sıkıntının nedenini keşfetmeye çalışarak boş gözlerle etrafına bakınırken, o sabah onu uyandıran ve şafak güneşinin koca yuvarlağını gözleri önüne seren rüyayı hatırladı. Etrafını uçsuz bucaksız bir deniz kuşatmıştı, pek az adası olan bir deniz. Onogoro, denizin boş yüzeyi üzerinde, midye kabuğundan yapılmış bir sandalın içinde salınıp duruyordu, elindeki bambu kamışından –annesinin talimatı üzerine– bir ziter yapmak için boşuna çabalıyor, kamışın içindeki ekşi, süngersi özü oyup çıkarmaya çalışıyordu. O gün keyfini kaçıran bu hazin rüyaydı hiç kuşkusuz, çocukluk yaralarının anısını canlandırarak mutsuz tortuları hareketlendiren ve Onogoro'yu, derin bir yürek sarsıntısıyla, annesine kendini sevdirmek için ne yapabileceğini hiçbir zaman bilemediğini, evet, bu konuda her zaman bütünüyle çaresiz olduğunu düşünmeye iten bu talihsiz rüyaydı.

"Ya bu, ya da manastır, sen bana inan!" dedi Şonagon'un afyonlanmış kuzini, düşüncelere dalıp gitmiş olan Onogoro'yu irkilterek. Onogoro o akşam, bu havalı genç kadının, Etek Giyme yaşını henüz geride bırakmış olmasına rağmen daha şimdiden üç gönül ilişkisi yaşadığını ve bir şair olarak isim yapmakta kararlı olduğunu, hem de bu konuda kendine pek güvendiğini öğrenmişti. Kız ayrıca kendini methetmekten de geri durmuyordu – Onogoro bu özelliği kızın gençliğine vererek bağışlama eğilimindeydi, vakitsiz bir olgunlaşmaya gıpta etmenin pek yakışık alır bir yanı yoktu çünkü.

Onogoro eğer, Başşehrin büyüsüne kapılmış tüm taşralılar gibi, dünyayı kendine yönelik kuşkuların at gözlüğüyle seyrediyorsa, baktığı her yerde incelik ve kültür görüyor ve buna ya ölçüsüz bir küçümsemeyle ya da aynı derecede abartılı bir hayranlıkla tepki gösteriyorsa, yeniden Şikibu Hanım'a doğru döndüğünde ona hâkim olan ruh hali bunlardan ikincisiydi – gözleri yerdeydi ve zihninde, toy ya da çocukça bulunma korkusuyla sormaya cesaret edemediği onlarca soru dolaşıyordu. Şikibu, diye düşündü, bir âşığı hizaya getirmenin, onu kendisine bağlamanın veya çürümüş bir ağaç dalı gibi kesip atmanın yolunu biliyordur; ne zaman inatçı, ne zaman uysal olacağını, duygularını ne zaman itiraf edip ne zaman

kendine saklayacağını biliyordur – işin doğrusu, yetişkin bir kadının bilmesi gereken her şeyi biliyordur o . . .

Ama şimdi Şonagon, Onogoro'ya doğru muzipçe parmağını sallıyordu. "Ne yaparsan yap, ama sakın Murasaki Hanım gibi kaknem bir ukala olayım deme! Yoksa sıkıntıdan ağlatırsın hepimizi."

"Şşşt, Şonagon," diye çıkıştı Şikibu. "Murasaki yaşamayı bilmiyor olabilir, ama tanrıların bilgeliğiyle yazıyor. Sen ise yaşama konusunda cin gibisin, ama yazmaya gelince, senin gibi büyüleyici bir kurtizan nasıl yazarsa öyle yazıyorsun."

"Hah-hay!" diye güldü Şonagon, elbisesinin uzun kolunu Şikibu'ye doğru savurarak, "ama ben ondan çok daha eğlenceliyim!"

"Senin cenazende daha çok gözyaşı dökeceğim doğru, sevgili Şonagon . . ." Şikibu şaka yollu ani bir taşkınlıkla iki yumruğunu masaya vurdu ve *Go* taşları oyun tahtasından havalanıp yere saçıldılar. "Ama çok büyük *haksızlık* bu," diye bağırdı, "o kadın bir dâhi!"

Onogoro hemen ona katıldı. O görkemli *Genci*'nin yazarına hayran olmamak mümkün müydü hiç? Ama, ayın doğuşunu seyretmek için pencereye gitmiş ve kolunu arkadaşı Yomiko'nun beline dolamış olan genç kuzin araya girdi. "Bir de sazan gibi yemek yemeseydi!" diye seslendi, dudaklarını büzüştürüp küstahça bir taklide girişerek. Kabalığın bu kadarı Onogoro'yu iyice çileden çıkardı ve tanımadığı Murasaki'yle onun görgüsüzce alışkanlıklarına karşı bir koruma duygusu uyandırdı içinde. Ben Şikibu'nun yerinde olsaydım, diye düşündü öfkeyle, bu genç hanıma tokadı basardım! Ama geniş yürekli ev sahibesi, "bu berbat kızlara" aldırmamasını söyleyerek gülmekle yetindi ve dikkatini tekrar, kanatları altına aldığı yeni yeteneğe yöneltti.

"Peki seviyor musun bu Taira adamını?" Sesini alçaltarak ekledi Şikibu, "Yani, mutlu ediyor mu seni?"

"Evet," deyiverdi Onogoro, ama yanakları kıpkırmızı kesildi. Zihninde, *tsuitate* paravanının arkasındaki Oyu ile, her şeyden habersiz, mütevazı hizmetlerinin başında ter döken General canlandı. Mutlu olmak için iki erkeğe birden ihtiyaç duyduğunu Şikibu'ya söylemeye dili varmadıysa da, bu işte belirli bir simetri olduğu düşüncesi kim bilir kaçıncı kez aklından geçti, çünkü anlaşıldığı kadarıyla General'in kendisi de mutlu olabilmek için hem bir eşe, hem bir sevgiliye ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca, her ne kadar Oyu'nun Doğu Dağları'ndaki ninesine top top kumaş ve fıçılar dolusu çay gönderilmesini sağlıyorsa da, oğlanı kullanmakla suçlanabileceğini düşündü Onogoro. Aslında ona öyle geliyordu ki, yetersiz ihtirası yüzünden onu küçümsemeleri kadar, bulduğu zekice çözümü alkışlamaları ihtimali de vardı odadakilerin, ama Şonagon'un arsız kuzininin yayabileceği dedikoduları düşününce içi utançla titredi. Hayır, dedi kendi kendine, bu tehlikeyi göze alamam. Onogoro bir kez daha çaresizlik içinde buldu kendini, çünkü, herkese alay konusu olmaya hiç niyeti olmamakla birlikte, dünya işlerinden iyi anlayan bu kadınların, cephanesinde hiç silahı bulunmadığı fikrine kapılmalarını da istemiyordu.

Gördüğümüz gibi, taşra hayatı, şanssız Onogoro'yu bu kadar yüksek bir camiaya katılmaya hazırlamamıştı: Üstelik sırf kadınlardan, hem de, aşktan ve edebiyattan, heykelden, mimariden ve tarihten aynı solukta söz edebilen kadınlardan oluşan bir camiaydı bu. Babasının evindeki öğretmenler süklüm püklüm, köylü kılıklı adamlardı, Onogoro onların çoğundan üstün hissetmişti kendini, ama onu ne kadar korkunç bir cehalet içinde bıraktıklarını o güne dek fark etmemişti. Sanatta ve bilimde bile ancak çok temel bilgiler verebilmişlerdi ona, nerede kaldı ki mutluluğu kovalama sanatı gibi gizemli ve karmaşık bir sanatta yol göstersinler – zaten bu kavram, annesinin verdiği terbiyeye göre, bir kadının hayatında yeri olmayan bir kavramdı. Ama Onogoro, bu karanlık kehanete var gücüyle direnmiş olmakla birlikte, Şikibu ve dostlarının çok ileri gittiklerini ve hayata fazla havaice yaklaştıklarını düşünmeden edemiyordu. Acaba, diye geçirdi içinden, bu kadar ustaca idare ettikleri sayısız gönül ilişkisi, hiç kuşkusuz insanlık durumunun bir parçası olan daha derin duygulardan –ki hepsi hoş duygular değildi

bunların– kendilerini korumaya yönelik barikatlar olamaz mı? Biz kadınlar duyguların iniş çıkışlarına sırtımızı dönersek, diye düşündü giderek artan bir ciddiyetle, o zaman biz de erkekler kadar sığ ve sahte olmaz mıyız?

Kararsızlık içinde, ev sahibesinin güzel ve zeki yüzüne baktı. Öte yandan, haz yerine acıyı, huzur yerine tutkunun işkencelerini öğütler görünmek ne kadar da ukalaca idi! Onogoro'nun zihni ağa takılmış bir çulluk gibi çırpındı. Şu anda en çok istediği şey, başını Şikibu'nun kadınca göğsüne yaslayarak erkeklerin dünyasından tamamen kaçmak, yeni akıl hocasının kolları arasında erimek ve orada şımartılıp korunmaktı. Ama bu şiddetli özlemler Onogoro'ya o kadar çocukça, hatta o kadar iç bayıltıcı bir dokunaklılıkta göründü ki utanç duygusu kalbini sararak bunları frenledi. Şarabından bir yudum almak üzere arkasını dönerek pişkin bir kahkaha attı ve ağzından şu sözler döküldü: "Eğer beni mutlu edemezse, her zaman hikâyelerime başvurabilirim tabii!"

Şikibu'nun şaşkın yüzü Onogoro'ya döndü. Onogoro, endişelerini bastırarak sözüne devam etti: "Kendime anlattığım hikâyeler. Şey için . . . yani, anlarsın işte."

Şikibu'nun siyah gözleri ışıldadı. "Tahrik olmak için mi?" Onogoro gözlerini yere indirip usulca omuz silkerek sessiz bir hoşgörü talebinde bulundu. Söylediği yalan yüzünü bile kızartmamıştı.

"Sevişme sırasında mı?" Şonagon neşeyle ellerini çırptı. "Canlarım, buraya gelin de şunu dinleyin."

"Bir kadının kendi *şunga*'sı," dedi Şikibu, en şeytani gülümsemesini takınarak. "Eminim Şonagon bunu ilk düşünen kişi olmak isterdi! Peki bu hikâyelerinden birini anlatmayacak mısın bize?" dedi, öbür hanımlar merakla etraflarına toplanırken. "Eminim hiçbirimiz onlardan yararlanamayacak kadar iffet budalası değiliz."

Onogoro paniğe kapıldı, palavralarının arkasından böyle bir talebin

gelebileceğini hesaplamamıştı çünkü ve Oyu'nun repertuvarından bir tek kelime bile hatırlayamaz olmuştu birdenbire. "Herkes çok yorgundur mutlaka," diye itiraz etti. Ama Şikibu mangaldaki kömürün yenilenmesinde ve şarabın yeniden ısıtılmasında ısrar etti. Geriye kalan herkes de, Onogoro'nun "aşk hikâyeleri"ni dinlemek için can attıklarına ve gerekirse sabaha kadar ayakta kalacaklarına yeminler etti. Sonunda zavallı Onogoro, anlatmaya başlamaktan başka çaresi olmadığını gördü.

Bu arada Omoto Hanım sessizce içeri süzüldü, narin patilerinden birini Onogoro'nun dizine koyduktan sonra kucağına çıkıp yerleşti ve orada, mevkiine uygun olarak başı yukarıda, kulakları dikilmiş, dinleyerek oturmaya koyuldu. Bu zarif hayvan Hükümdar İçico'nun kedisi Myobu Hanım'ın soyundandı ve efsanevi büyük-büyük-büyükannesine bağışlanan asalet simgesi başlığın bir eşini takma hakkına sahipti. Omoto'nun kürkü çelik grisiydi, gözleri altın rengi, alnı geniş, ağız ve burun çıkıntısı dardı. Bacakları bir turnanınki kadar ince uzundu ve otururken bile –şu anda, bütün hanımların yüzleri krizantemler gibi ona dönükken olduğu gibi– dimdik havada tuttuğu inanılmaz incelikte bir kuyruğu vardı.

Muhteşem Çinli beyninin derinliklerinden kedinin gördüğü şey kadınların renkleriydi; eflatun, süsen mavisi ve mor iç elbiseleri, vişne veya kayısı rengi kumaşla astarlanmış, daha soluk renklerdeki kimonoları, hardal veya çuhaçiçeği rengindeki *obi*'leri. Odada güzel bir hanım kokusu vardı, sevişme ve kan karışımı, ekşimsi mükellef bir koku, anne sütünün kokusu ve yeni öldürülmüş serçe kokusu vardı. Omoto Hanım'ın gözleri birer altın çizgiye dönüştü ve göğsünden tembel bir sevgi guruldaması yükseldi, çocukluğun anısına, ilk yavrularını doğurduğu kaygan, kokulu saman yığınının anısına, ilk beceriksiz sokulmaların, yalanıp çıkarılan ilk zarın ve hayatının ilk beyaz yuvarlak ayına gözlerini ilk kez açışının anısına adanmış bir ilahi gibi.

Omoto Hanım'ın kucağını işgal ettiği, sesi kafasının iki karış üzerinde titreşen ve parmakları usulca kulaklarını okşayan hanım hikâyesini anlatmayı sürdürdü ve parlak renkler içindeki hanımlar

heyecanlanarak *obi*'lerini ve ipek kumaştan iç elbiselerini gevşettiler. İpekliler hışırdayıp minik parlak ışıltılar saçarken, ötede beride Omoto Hanım'ın gözüne iç çamaşırlarının koyu kırmızısı çarptı. Derken, odadaki sıvı kokusu ağırlaşıp tatlı bir misk kokusuna dönüştü, bol elbise yenlerinin içinden hanımların yelpazeleri çıktı ve elleri havada sinekkuşları gibi titreşmeye başladı.

Anıların, sıcak kucakların ve nemlenmenin oluşturduğu bu mutlu karışımın keyfini süren Omoto Hanım artık zevkten bayılmak üzereydi. Ne yaptığının farkında bile olmadan pençelerini uzattı ve Onogoro Hanım'ın ipeksi dizini yoğurmaya koyuldu. Sinirleri gergin olan kucak sahibi bir çığlık atarak onu *tatami* setinin üzerine bıraktıysa da, tarlakuşu dili ve kaplumbağa etiyle beslenen ve hayatında kıtlık görmemiş olan havai gönüllü Omoto Hanım, hanımlardan oluşan bu toplulukta, en az deminki kadar rahat altı başka kucak ve onun çelik grisi kürkünü sıvazlayıp çelik grisi kulaklarını çekiştirecek en az deminki kadar yumuşak altı çift başka el bulabileceğini çok iyi biliyordu.

Yü Hsüan-çi'nin yolculuğu

"Bir zamanlar Çin'deki Ç'ang vilayetinde, önemsiz bir devlet memurunun cariyeliğine giren Yü Hsüan-çi adında bir şair yaşarmış. Çin'de bizimkinden daha katı âdetler hüküm sürdüğünden, memurun karısı, kocasının yeni sevgilisini kıskanarak ona türlü eziyetler etmiş ve onu evden kovup uzaklaştırmış. Yersiz yurtsuz kalan Yü Hsüan-çi oradan oraya dolaşarak vilayeti baştan başa kat etmiş. Tek avuntusu, Li Po'nun durmadan kendi kendine tekrarladığı şu mısralarıymış:

Yolculuk ne zor
Yolculuk ne zor
Öyle çok sapak var ki
Hangisini seçeceğim?

Güçlü bir rüzgâr toplayacağım bir gün
Ve kıracağım azgın dalgaları.

"Kız en sonunda kırmızı aşıboyası kayalıkların tepesine kurulmuş bir manastıra gelmiş, ama ne yazık ki bilmediği şey, bu manastırda yaşayan keşişlerin hovardalıklarıyla ünlü oluşuymuş. Dimdik taş basamakları tırmanırken keşişlerin yukarıdan kendisini seyrettiklerini görmüş, tırabzana yaslanmış, onun ilerleyişine bakarak gülüşüyorlarmış. Yü oymalı kapıya vurunca kapının üzerindeki küçük bir bölme açılmış ve birbirinin eşi iki mutlu yüz delikten ona bakmış. Rahip Li ile Rahip Hu ikiz kardeşlermiş, ve az sonra onu sadece Taocu kutsal metinlerle değil, dindarlıkla pek ilgisi olmayan başka uygulamalarla da tanıştıracak olanlar işte bu ikisiymiş.

"İki kardeş Yü'yü temiz ve çıplak bir odaya götürmüşler. Ona yıkanması için su ve yiyecek bir şeyler getirmişler ve üzerindeki kirli, yırtık pırtık giysilerin yerine çuvaldan bir elbise vermişler. Sonra onu yalnız bırakıp çıkmışlar ve bitkin düşmüş olan Yü mutlu ve deliksiz bir uykuya dalmış.

"Sabahleyin gençliğinin kuvveti yeniden vücuduna dolmuş ve Yü, istediği kadar kalabileceği kendisine rahipler tarafından bildirilmiş olan bu tapınağı gezip görmek için merakla sıçrayıp kalkmış. Bu misafirliğin bir bedeli olduğunu Yü ancak günün ilerleyen saatlerinde keşfedecekmiş.

"Rahiplerin ibadetleriyle ilgilenmeleri gerektiğinden, Yü bütün günü serin taş koridorlarda gezinerek ve asude bahçelerde oturup servilerin keskin kokusunu içine çekerek geçirmiş. Akşam bastırdığında, yeni arkadaşlarıyla tekrar bir araya gelerek onlara Lao-Tzu'nun öğretisi hakkında sorular sormak için sabırsızlanmaktaymış.

"Yemekhanede yenen akşam yemeği sırasında Yü meraklı bakışlara ve fısıldaşmalara katlanmak zorunda kalmış, ama yemekten sonra rahipler ürkekçe odasının kapısını çalmışlar. Yerine getirilmesi gereken birkaç formalite var, demişler: Bir kadının çömez olarak kabul edilmesi için gerçekleştirilmesi gereken törenlermiş bunlar. Böyle diyerek, cana yakın ikizler odaya bir testi su, keskin bir ustura ve kırmızı aşıboyasından bir mürekkep kalıbıyla birkaç

fırça getirmişler.

"Yü ot minderin üzerinde sakince oturup boynunu öne eğmiş, çünkü kafasının tıraş edileceğini sanıyormuş ve şayet gerekiyorsa uzun ve gümrah saçlarını feda etmeye çoktan hazırmış.

"Ancak Rahip Li, tepesi tıraşlı kafasını saran bir kızarıklıkla başını iki yana sallamış ve kendisinden daha atak olan ikizi Hu'yu dirseğiyle dürtmüş. Bunun üzerine Hu, sadece etek tıraşı yapılacağını açıklamış ve söz konusu bölgeyi açma nezaketini gösterirse, kardeşinin bu arındırma törenini hemen gerçekleştireceğini bildirmiş.

"Yü şaşırıp kalmış, ama bu istek o kadar kibarca ifade edilmişmiş ki, çuval bezinden elbisesinin önünü uysalca açmış ve Rahip Li *hişo*'sunu tıraş edebilsin diye bacaklarını ayırmış. Genç *bonze* bu işi, tek bir tüy bırakmadan ve hiç canını acıtmadan büyük bir hünerle yapmış, ve küçük pembe tomurcuk ortaya çıkarken yalın övgü sözleri mırıldanmakla birlikte, ağzından hayasızca ya da dindarlığa yakışmaz tek bir söz bile çıkmamış.

"Li görevini tamamlayınca ikizi Hu, onu yüreklendirmek için tatlı sözler sıralayarak, *tatami* setinin üzerine diz çökmesini ve ellerini yere koymasını istemiş. Yü söyleneni iç rahatlığıyla yapmış, sonra başını arkaya çevirerek, kırmızı aşıboyasından bir mürekkep hazırlayan ve fırçalardan birini dilinin ucuyla titizce ıslatan Rahip Hu'yu seyretmiş. Rahip Li'nin ustura kullanmakta hünerli olduğunu düşünmüşse de, ikizinin fırça kullanmakta ondan yüz kat hünerli olduğunu az sonra keşfedecekmiş.

"Li yatıştırıcı bir tavırla kızın saçlarını okşayarak cesaret verici sözler mırıldanırken, Yü'nün arkasında diz çöken Hu kızın dolgun yanaklarını ayırıp halka biçimindeki rahneyi ortaya çıkarmış. Yü, vücudunun alt nahiyesine uygulanan işlemleri biraz şaşırtıcı bulmuşsa da, fırçanın iç gıcıklayıcı dokunuşlarının ve aşıboyasının serinliğinin zevk verici olmadığını söylemek güçmüş. Rahip Hu fırçasını ciddiyetle yalamış ve artık genişlemekte olan deliğin etrafına kırmızı aşıboyasından kusursuz bir çember çizene kadar işini sürdürmüş. Sonra, yüzünü Yü'ye iyice yaklaştırarak, kabul töreninin son aşamalarına hazır olup olmadığını sormuş.

"Bu soruyu o kadar muzipçe bir tınıyla sormuş ve kardeşi de aynı soruyu o kadar alçakgönüllü bir edayla tekrarlamış ki, Yü on-

ları reddetmenin gerçekten kabalık olacağını düşünmüş, yeni dostlarının yolunu izleme dürtüsü öylesine güçlüymüş. Aslında, törenin öteki aşamaları da az önce olanlar kadar zevkliyse, insanın ömür boyu rahip olarak kalmaması için hiçbir sebep yokmuş!

"Elbette," diye cevap vermiş. Bunun üzerine odadan çıkan Rahip Hu birkaç dakika sonra kendisi kadar nur yüzlü başka iki keşişle birlikte geri dönmüş. Yanında ayrıca, manastırın bütün vilayete nam salmış rayihalı yağlarından birkaç şişe de varmış.

"Şişelerden birini açan Rahip Hu, önce Yü'nün avcuna, sonra da öteki keşişlerin uzanan ellerine birkaç damla kekik yağı dökmüş. Yü başını eğip kokuyu sofuca içine çekmiş, ama Li, geleneğe göre yapılması gerekenin bu olmadığını söylemiş ona.

"Rahip Hu'dan gelen bir işaretle, Li ve öteki keşişler, Rahip Çen ve Rahip Yung, dizlerinin üzerine çöküp cübbelerini sıyırarak dikelmiş organlarını ortaya çıkarmışlar ve Hu, Yü'nün her birini kokulu yağ ile yağlaması gerektiğini açıklamış. Sonra sıra Yü'ye gelmiş, ve kız onların önünde dikilirken, hem tıraşlanmış olan ön rahneyi, hem de kusursuz bir O ile işaretlenmiş arka girişi, dizlerinin üzerinde oturan keşişlerin hürmetkâr bir sesle okudukları gizli bir *sutra* eşliğinde yağlanmış.

"Liderliğe yatkın bir kişiliği olan Rahip Hu, ikizine ot minderin üzerine uzanmasını işaret ettikten sonra, artık tatlı tatlı kokmakta olan Yü'yü, ata biner gibi onun üzerine oturtmuş. O güne kadar sahip olduğu yegâne âşığın yeteneksizliğine rağmen, Yü ne yapması gerektiğini hemen kavramış. Mağara girişini Rahip Lu'nun iyice kayganlaşmış ve kıpkırmızı kesilmiş organına yerleştirdikten sonra kalçalarını hevesle oynatmaya başlamış – ta ki, Rahip Lu'dan gelen bir buyrukla durdurulana kadar.

"Hu, ellerini Yü'nün incecik beline koyduktan sonra, ikizinin organı Yü'nün tomurcuklanmış girişine değecek hale gelinceye kadar onu yukarı kaldırmış. Bu arada, yağlanmış parmaklarından birini kızın arkasındaki davetkâr kırmızı halkaya daldırmış, öyle ki delik çiçek gibi kabarmış ve bu coşkulu çiçeklenme halinde Hu'nun yolunu arayan organını kolayca kabul etmiş. Böylece Hu'nun organı, nemli çukurun içine bir arı gibi şevkle gömülmüş. Yü'nün kaba etleri arasında sıkıca mevzilendikten sonra Rahip Hu yavaşça geri çekilmiş ki, aşağıda yatan şanslı ikizi, Yü'nün ön girişinin ballı

derinliklerine yeniden dalabilsin. Böylece iki kardeş, kusursuz bir sırayla birbirlerini izleyerek abanmaya başlamışlar; ikizlerden biri çıkarken diğeri derinlere dalıyor, sonra o çıkarken öbürü dalıyormuş ve öyle ahenkli bir gel-git içinde yapıyorlarmış ki bunu, Yü'nün tecrübesiz duyuları sonsuz bir vecit içine sürükleniyormuş.

"Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Rahip Çen ile Rahip Yung yüzlerinde sofuca bir ifadeyle yaklaşmışlar. Ayaklarını Li'nin uzanmış gövdesinin iki yanına koyarak ayağa kalkan Rahip Çen, organını kesik kesik solumakta olan Yü'ye doğru uzatmış ve Yü hiç düşünmeden bu şekerlemeye iştahla saldırmış. Yü'nün açgözlü saldırısı Rahip Yung'un araya girmesiyle daha da kızışmış, çünkü Rahip Yung, gözlerini sofuca kaçırarak başını Li'nin göbeğine dayamış ve dilini Yü'nün zonklayan tomurcuğu üzerinde o kadar işbilir hamlelerle gezdirmeye başlamış ki kızın tomurcuğu hiç olmadığı kadar filizlenerek öne doğru fırlamış ve sonunda Yü, kendini cennete doğru yükselirken bulmuş.

"Ve Tanrı davudi bir sesle ona şöyle demiş: 'Her kim ki hem bir erkeğin kanatlarına hem de bir kadınınkilere sahiptir, o kişi kendi başına yeryüzünün bir rahmidir, ve yeryüzünün bir rahmi olmakla o kişi, durmaksızın, sonsuza kadar doğurur.'

"Bunu duyan Yü var olan her şeyin kutsallığı karşısında boyun eğmiş, ve yaşadığı tatlı mutlulukla ağırlaşmış olarak sonunda bu dünyaya döndüğünde, Lao-Tzu'nun ölümsüz sözleriyle ona şükranlarını sunan Rahip Hu'nun sesini duymuş:

İşte bunlardır dört amfiteatrı evrenin
Ve has kişi bunlardan biridir:
Yeryüzünün yolunu arşınlayan insan
Cennetin yolunu arşınlayan yeryüzü
Hayatın yolunu arşınlayan cennet
Ta ki çember kapanana kadar.

"İşte şair Yü Hsüan-çi, aydınlanmaya giden yolda ilk sarsak adımlarını böyle atmış."

Alkışlar ve kahkahalar yatıştığında artık Kaplan Saati'nin Dördüncü Çeyreği olmuştu. Bu saat toplantıyı sona erdirmek için uğursuz bir saat olduğundan yeniden yiyecek bir şeyler istendi ve ısrarlar sonucunda Şonagon, meşhur kitabından bir şeyler okumaya razı oldu. Ama bundan önce Şikibu, ışıl ışıl parlayan Onogoro'dan, bir sonraki gece toplantısında Yü Hsüan-çi'nin maceralarından yeni bir bölüm anlatması için bir söz koparmayı ihmal etmedi.

Şonagon'un okuyacağı parça belli ki hanımların pek sevdiği bir şeydi, bu yüzden Onogoro, kendi çalıntı hikâyesinin mi, yoksa meşhur günlükçünün "Yakışıksız Şeyler"inin mi daha çok ilgi toplayacağını görmek için sabırsızlanarak, dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Keçeleşmiş saçta gülhatmi," diye okudu Şonagon, kıkırtılardan ve ahlanıp vahlanmalardan oluşan bir koro eşliğinde.

"Sıradan insanların evleri üzerinde kar," diye devam etti. "Üzerine ayın ışığı vurduğunda özellikle esef verici olur bu."

"Gençliğini çoktan geride bırakmış olduğu halde gebe kalmış, oflaya poflaya yürüyen bir kadın. Belli bir yaşa gelmiş bir kadının yanında genç bir koca görmek insanın hoşuna gitmez; ama kocası başka birini görmeye gitti diye kadın kıskançlığa kapılırsa, bu iyice yakışıksız kaçar."

Sözün burasında Onogoro dışında bütün kadınlar başlarıyla onayladılar ve ortak bir tiksintiyle yelpazelerini salladılar, ama Onogoro, Şonagon'un okuyuşundaki canlılığı ister istemez takdir etmekle birlikte, bu kibirli duygulara katılamadı. Ne kadar züppece, diye düşündü. En sefil damın üzerine bile düşse, kar neden görkemli Daigoku-den'in çatısındaki kadar güzel görünmesin, doğrusu anlayamadım. Yaşı ilerleyen kadınlara gelince, Şikibu da sanki onlardan biri değil mi, ve tabii Şonagon'un kendisi de? Bunun arkasından gelen boş gevezelik boyunca Onogoro kendini adamakıllı payladı. Bu havaice tutuma teslim olmakla sadece

Oyu'ya karşı sahtekârca davranmakla kalmamış, aynı zamanda –bir anlık şöhret uğruna– bir şair olarak kendine de ihanet etmişti. Çünkü, Şonagon'un aldığı alkışlar Çin masalı karşılığında sunulan alkışlardan hiç aşağı kalmadığına göre, Onogoro'nun şiirleri, bunlarla karşılaştırıldığında, Şikibu dışında herkesten ancak şöyle böyle bir tepki almış olmuyor muydu? Beğenilmeye duyduğu açlığa kapılarak ukalaca bir gösteri yapmış, rekabet duygularıyla öne atılmıştı . . . mutsuz Onogoro'nun düşünceleri işte böyle sıralanıp gitti, ta ki suçluluk duyguları, az önce memnuniyetin kurulduğu tahtı gasp edene kadar. Bu arada neşeyle parlayan Şonagon –ki onun bu tür iç hesaplaşmalarla vaktini asla harcamayacağından emin olabiliriz– toplu istek üzerine "Tiksindirici Şeyler"ini okumaya koyuldu.

"Şafakta sevgilisinin yanından ayrılmakta olan bir âşık, yelpazesiyle evraklarını bulması gerektiğini söyler. "Dün gece buraya bir yere koymuştum, biliyorum," der. Ortalık zifiri karanlık olduğundan, eşyalara çarparak, "Tuhaf! Nereye gider ki bunlar?" diye söylenerek odanın içinde el yordamıyla dolaşıp durur. En sonunda eşyalarını bulur. Evrakları haşır huşur cübbesinin göğsüne sıkıştırır; sonra yelpazesini açıp hızlı hızlı yelpazelenir – bütün bunlardan sonra artık çıkıp gitmeye hazırdır. Ne kadar cazibesiz bir davranış biçimi! 'Tiksindirici' sözü az bile kalır . . ."

"Gerçekten de, insanın bir erkeğe duyduğu bağlılığı belirleyen en önemli şeylerden biri, yanınızdan ayrılışındaki zarafettir. Yataktan birdenbire sıçrayıp kalkıyor, odanın içinde telaşla koşturuyor, pantalonunun kuşağını sıkıca bağlıyor, Saray elbisesinin, cübbesinin ya da av kostümünün kollarını kıvırıyor, eşyalarını cübbesinin göğsüne sıkıştırıyor, sonra da dış kuşağını aceleyle beline sarıyorsa – ondan gerçekten nefret etmeye başlarsınız."

Sözünü bağlarken Şonagon'un yüzünde öyle maskara bir ifade vardı ki, kendine duyduğu kızgınlığın ortasında Onogoro bile gülmek zorunda kaldı. Ve davetliler, bu eğlenceli kapanışın ardından, artık Tavşan Saati'nin İkinci Çeyreği'ne girilmiş olduğunu görerek, istemeye istemeye İzumi Hanım'la vedalaşıp şafak serinliğinin içine dağıldılar.

Onogoro gördüğü sıkıntılı rüya hakkında akıl danışmak için bir randevu istemişti, ve ertesi gün ona, Baş Kâhin'in dairenin kapısında olduğu bildirildi. Onogoro endişeyle Baş Kâhin'in hükmünü dinlerken, mevki perdesinin arkasından onun siluetini görebiliyordu. Kâhin, boğaz temizleme gürültüleriyle bölünen boğuk bir sesle, birkaç günlük bir süre boyunca suyun her türlüsünden uzak durmasını, denizden çıkan hiçbir şeyi yememesini ve cinsel ilişkiden kaçınmasını emretti. Saray bahçelerindeki çayların ve fıskiyelerin yakınında dolaşmayacak, ayrıca saray duvarlarının dışına çıkmayacaktı, çünkü bu, Başşehrin yüz hendekli sokağının en az birinden geçmek zorunda kalması demekti.

Bu yüzden, bu yasaklı dönem henüz sona ermemişken, mevsim rüzgârlarının tehlikeli ölçüde güçlendirdiği Kaplan Tanrısı'nın şanssız konumu nedeniyle Saray'ın kuzeydoğusunda ikamet eden herkesi kapsayan bir *katatagae* ilan edilince Onogoro'nun nasıl korkuya kapıldığını tahmin edebiliriz. Diğer Bekleyen Hanımlar ve hizmetçileri akrabaların ve tanıdıkların güvenli evlerine kaçışırken kendini şeytanla derin mavi deniz arasında kısılmış bulan Onogoro, içine düştüğü bu zor durumun çaresini sorması için Tokiden'i Kehanet Dairesi'ne yolladı. Baş Kâhin'in yerinde olmadığını öğrenen Tokiden, ona akıl vermeleri için birbiri ardına bütün memurlara yalvardı. Suyun üzerinden geçmesi yasaklanmışken, diye sordu, Onogoro Hanım *katatagae*'ye nasıl uyabilir ve kendini nasıl güvenliğe ulaştırabilir? Yasak döneminin kısaltılması ya da yasağın kaldırılması mümkün değil mi? Ne var ki, uzmanlıkları kıt olan bu alt kademeden memurlar izlenecek yol konusunda birbirleriyle anlaşamadılar ve hanımın ihtiyaç duyduğu kararı verebilecek yetkiye sahip birini de bulamadılar. Saygıdeğer Baş Kâhin Maymun Saati'ne kadar dönmeyecekler, dediler tepeden bakan bir tavırla, ama gelir gelmez kendisine hanımefendinin durumu hakkında bilgi vereceğiz.

Kuzey rüzgârı, Badem Çiçeği Dairesi'nin dışındaki kuru bambu kamışlarında kederli bir tıkırdama çıkararak her geçen saat şiddetlenirken, içeride hizmetçiyle hanımı, kaygıyla Baş Kâhin'i beklediler. Hükümdar ve maiyeti bu süreyi geçirmek üzere Birinci Nahiye'deki Seiryo Sarayı'na taşınmış olduğundan, Hükümdarlık Daireleri artık neredeyse boşalmıştı. En sonunda, Horoz Saati'nin İkinci Çeyreği'nde, Saray koyu bir karanlıkla sarmalanmışken, Baş Kâhin, bu kadar geç ve münasebetsiz bir saatte çağrılmış olmaktan ötürü bin bir şikâyet sıralayarak çıkageldi.

Kâhin, hanımefendinin yıldız falını uzun uzadıya inceledikten sonra, Kaplan Tanrısı'ndan kaynaklanan tehlikenin, suyun üzerinden geçmenin içerdiği tehlikeden daha zayıf olduğu yolundaki nihai kararını açıkladı. Bu yüzden hanımefendi dairesinden dışarı çıkmamalı, diye bağladı sözünü, ve Onogoro'ya söğüt ağacından yapılma bir muska vererek, Kaplan Tanrısı'na karşı bir önlem olarak bu muskayı vücuduna yakın bir yerde taşımasını söyledi.

Onogoro'nunki kadar fırtınalı ve huzursuz kişilikler, bildiğimiz gibi, kötü ruhlar tarafından zapt edilmeye her zaman yatkındır; bu yüzden, bu tehlikeli açmazın içinde sıkışıp kalan Onogoro'nun, General'in gözüpek kudretine ve işini bilir kılıcına büyük bir özlem duyması şaşırtıcı olmasa gerek. Böylece Onogoro, Kâhin oradan ayrılır ayrılmaz, kendisine acilen ihtiyaç duyulduğunu âşığına bildirmesi için Tokiden'i uluyan gecenin içine saldı.

Öyle aldatıcı ki
Aşkın mevsimleri:
Beyaz badem çiçeği yaprakları mı
Şu rüzgârda salınanlar,
Yoksa kar taneleri mi?

"Lütfen gel," diye yazdı, "Tehlikedeyim, ama evden çıkamıyorum."

General Onogoro'ya on ikilik bir *inro* takımı vermişti, yılın her ayı için bir tane vardı ve her birine mevsime uygun olarak farklı bir bi-

çim verilmişti. Birinci ayın *inro*'su, Yeni Yıl şenliklerinin şerefine topaç biçiminde yapılmıştı; ikinci ay için, dövme bronzdan güzel bir fener Inari Bayramı'nın kağıt fenerlerini taklit ediyordu; ipeğin kozalardan ilk kez çekildiği dördüncü ayın *inro*'suna ipekböceği desenleri işlenmişti, ve saire. Birinci ay henüz sona ermediğinden, içinde baş ağrıları için bitkisel bir iksir ve birkaç kâğıt mendil bulunan topaç biçimli *inro*'su hâlâ Onogoro'nun belinden sallanıyordu. Onogoro söğüt ağacından yapılma muskayı da işte bu *inro*'nun içine tıkıştırdı ve kapağını kapattı. Sonra oturup âşığından gelecek cevabı beklemeye başladı.

Çok geçmeden Tokiden, saçına kuru yapraklar yapışmış ve gözleri toz bulutlarından kızarmış olarak odadan içeri daldı. Aceleyle yazılmış mektubu okuyan Onogoro'nun yüreği buz kesti. General, annesinin ölüm yıldönümü olması sebebiyle kendisinin de yasak altında bulunduğunu ve birkaç gün için evden çıkmasının mümkün olmayabileceğini açıklayarak, özürlerini kabul etmesini rica ediyordu.

Âşığını ailesinin sıcak göğsüne sarmalanmış olarak düşünmek Onogoro'nun içini çaresizlikle doldurdu, ama artık *katatagae* saati yaklaşmaktaydı ve Tokiden'e karşı sorumluluğunun farkında olan Onogoro, kıza, teyzesinin Üçüncü Nahiye'deki evine gitmesi ve tehlike sona erinceye kadar orada kalması gerektiğini söyledi.

Tokiden gözyaşlarını kurulayarak şükranla gecenin içine karıştı ve Onogoro, tek bir kedi ya da köpeğin bile kalmadığı, seslerin yankılanıp geri döndüğü Saray'da bir başına kaldı. Elbisesine sarınıp topaç biçimli *inro*'sunu sıkıca kavradıktan sonra, başına gelecekleri beklemek üzere yazı masasının başına oturdu.

Şimdi, nasıl ki gelmiş geçmiş her toplum, ülkenin selameti üzerinde kesintisiz bir tehdit oluşturarak muhafazakârlık davasına en az bir hükümdarlık ordusu kadar başarıyla hizmet eden bir karanlık ruha sahip olmuşsa, vatanımızın parfümlere bulanmış kibar yöneticileri de, halkın güvenliği için kendi varlıklarının gerekli olduğu iddiasına dayanak oluşturacak bir Kaplan Tanrısı'na ihtiyaç

duymaktalar. Zira, Kaplan Tanrısı arkasında yıkım ve felaket bırakarak bir hışım geçip gittikten sonra Saray hâlâ kaya gibi yerinde durmakta, Başşehrin sokak hendeklerinden sular akmakta ve Hükümet Konseyi'nin arka odasından ianeler günlük olarak dağıtılmaktadır. Böylece sıradan insanlar, hayatın temel dokusunun değişmeden kaldığını görerek, tazelenmiş bir güvenle mütevazı işlerinin başına dönerler.

Peki ya Kaplan Tanrısı'nın kendisi, korumasız Onogoro'nun zihninde canlanan görüntüsüyle, o nasıl bir şeydi acaba? Bambu kamışlarını aralayan koca kafası, sazdan bıyıkları, gövdesini kaplayan düzensiz çizgileri ve palmiye yaprağından örülmüş pencere kafesinin arkasından parıldayan iri yeşil gözleriyle? Rüzgâr badem ağaçlarında çığlıklar atar ve bütün storları havalandırırken Onogoro kendini küçük Fudo tapınağının önüne attı ve merhamet etmesi için Kaplan Tanrısı'na yalvardı, çaresizce sordu ona, varlığının amacı neydi ve ne istiyordu? Huzursuz mutsuzluğundan kurtulmak mı? Kendine bir eş ya da yaşayacak bir yer bulmak mı? Yuvasının dışına sürüklenmeye bir daha hiç zorlanmamak mı? Sürgüne gönderilmemek mi? Yoksa kafese kapatılmamak mı?

Onogoro Hanım'ın korkulu yüreğinin içinde bir cevap belirdi. Olanca ihtişamıyla Kaplan Tanrısı'nın kendisiydi bu, etrafa gölgeler saçan sarı ve siyah karışımı ışıltılı gövdesiyle, kuzey sahillerinden dağların sarp yamaçlarına doğru şimşek gibi fırlayışıyla, Biva Gölü'nün sularını çalkalayışıyla, tekneleri batırıp ağlarını parçalayışıyla, inci avcılarının geride bıraktığı istiridye kabuğu yığınlarını darmadağın edişiyle, pirinç tarlalarını sular altında bırakışıyla, çıldıran alevler civardaki evleri kuşatana kadar cenaze ateşlerini körükleyişiyle. Onogoro'nun hayal gücü, intikam ateşiyle hırlayan ve Onogoro'nun kollarını omuzlarından, başını boynundan ayırmadıkça, ve bunları, ölmüş kıskanç kadmların hayaletleri arasında serilip yatmaları için bir ödül gibi çalılıkların arasına sürüklemedikçe yatışmayacak olan bu iblisin karşısında büzüşüp kaldı.

İblisin pençeleri arasında titreyen Onogoro, verandaya, savrulup

duran vahşi gökyüzünün altına koştu. Bu arada *inro*'su, ondan habersiz, kordonundan kurtularak yere düştü ve bir bambu kümesinin içine yuvarlandı. Korkudan gözü hiçbir şeyi görmeyen, kuzeyle güneyi birbirinden zor ayıran zavallı kız bahçenin içinde düşe kalka ilerledi, kırılmış badem ağaçlarının, etrafında arıların çılgınca bir telaşla kaynaştığı devrilmiş arı kovanlarının yanından geçti ve en sonunda ahır avlusunun güvenli zeminine ulaştı.

Ahırın içinde Oyu, dehşete kapılmış atları sakinleştirmeye çalışıyordu. Alacakaranlıkta delikanlıyı gören Onogoro şükranla ona doğru koştu ve küçük bir çocuk gibi, elleri havayı çılgınca döverek, kendini kaybetmiş, ne yaptığını bilmez bir halde Oyu'nun üzerine atıldı. Oyu'nun kalbi bu ani ve sarsıcı yakınlık karşısında mutlulukla gümbürdemeye başladıysa da, Onogoro Hanım sadece kendini değil ahırdaki gergin atları da korkudan öldürmeden bir şeyler yapması gerektiği açıkça ortadaydı.

Oyu, elleriyle yoklaya yoklaya bulduğu kaba bir battaniyeyi Onogoro'nun üzerine attı, onu battaniyeyle sıkıca sararak kollarının hareketsiz kalmasını sağladı. Sonra hanımı bir ot minderin üzerine yatırarak ellerini alnına götürdü ve koparılmış, yırtılıp lime lime edilmiş parçalar olmaları gereken yerlere, ait oldukları eklemlere geri dönene kadar onu okşamalarla sakinleştirdi. Onogoro usulca bir ağlama tutturdu, evin uzak bir köşesinden yanına çağırdığı anne ya da babası onu yatıştırmak üzere koşa koşa odaya geldiği zaman bir bebeğin yapacağı gibi.

Yaşma göre olgun olan, ama elbette bir *bonze* olmayan genç şeytan çıkarıcımızın ruh haline gelince, kimse bu soruyu İzanami'den daha iyi cevaplandıramaz, çünkü Oyu'nun ellerinin yatıştırıcı dokunuşunu hissetmiş olan at aynı zamanda onun tek sırdaşıydı ve dolayısıyla çok şey biliyordu. Mesela, kara gözlerini ot minderin üzerindeki çifte –gözleri yaşlı Onogoro'yla bir sütanne kadar sakin ve yumuşak görünen Oyu'ya– diktiğinde, bu genç adamın, ateşli hayallerinde Onogoro'yu kısrağın güçlü sağrısına atarak kaç kez dörtnala Cennet'in kapılarına doğru koşturduğunu biliyordu. Ayrıca, bu çifti birbirine bağlayan meşum anlaşmanın niteliğini, ve

daha fenası, Oyu'nun hikâyelerinden yararlanmış, ama gerçek tercihlerinin üzerine bir perde çekmeyi yeğleyerek, aralarındaki alışverişi kimseye açıklamaması için Oyu'ya yeminler ettirmiş olan yirmi kadar başka hanımefendinin isimlerini de biliyordu. Dolayısıyla, En Üst Dereceden Birinci Mevki'yle başlayıp en önemsiz memurun En Alt Dereceden En Düşük Mevki'ine kadar otuz dört mevki içeren bir toplumda, mevkii ve itibarı olmayan ama koşullar gereği gizli kalmak zorunda olan bir tek Oyu vardı. Ama bu acımasız gizlilik –ki güçlü kuvvetli, yetenekli bir genç adam şöyle dursun, bir atı bile hayata küstürebilirdi– Oyu'yu sadece eğlendiriyor ve ona felsefi bir yatkınlık kazandırıyordu. Taşralı bir okul müdürünün kör oğlu, alçakgönüllülüğü öğrenmek için pek çok fırsata sahiptir ne de olsa.

Hem zaten Oyu, İzanami'ye anlattığı gibi, herkesin gözü önüne serilecek olurlarsa hikâyelerinin (ki bunların her biri müşterinin ihtiyaçlarına göre özel olarak hazırlanıyor ve asla bir kereden fazla anlatılmıyordu) gizemli etkisinin kaybolacağına inanıyordu – denizin en karanlık derinliklerinden çekilip çıkarılan ve kıyıda, güneşin kurutucu ışınları altında anlamsız tuzlu sıvaşıklara dönüşen, tuhaf görünüşlü, titrek deniz yaratıkları gibi. Üstelik Oyu'nun, ağzından dökülen sözcüklerin kendisine ait olmadığına, mutsuz müşterisinden kaynaklanan ve söze dökülmek için el yordamıyla kendine bir aracı arayan bir çeşit doğal yayılım yoluyla kendisine ulaştığına yemin edebileceği zamanlar olmuştu. Bu yüzden, Oyu'ya göre, insanlar onun hikâyelerine hayranlık duyuyorlarsa, sadece kendilerine teşekkür etmeleri gerekiyordu. Oyu'nun bu düşüncesine bakarak genç adamın aşırı mütevazı olduğuna karar vereceksek, bu yüzden onu daha da çok sevmeliyiz, çünkü tek amaçları hayattaki mevkilerini yükseltmek olan ve bu yüzden de hak etmedikleri bir itibara konmak için hiç vakit kaybetmeyen insanlar her zaman gereğinden çok olmuştur. Böyleyken, şöhretin önünde engel oluşturan bir kadere lanet etmektense, şöhretten kaçmak için bu kaderle işbirliği yapan bir insana rastlamak iç açıcı bir değişiklik değil midir? "Derinlerden gelen her şey derinlere dönmeli," sözü, Oyu'nun İzanami'nin ku-

lağına defalarca fısıldadığı bir düsturdu ve İzanami her seferinde bilge kafasını sallayarak bu söze katılmıştı.

Kaplan Tanrısı en sonunda, Heyan ovasını arkasında bırakarak, İzumi sahillerini kasıp kavurmak üzere güneye doğru yöneldi. Rüzgâr saçaklarda uğuldamak yerine iç geçirmeye başladığında Onogoro ot yatağında hiçbir şey düşünmeden yatmaktaydı, zihni yeniden birleşip tek parça olmuştu ve ancak anne sevgisinin bize hissettirebileceği kadar eksiksiz hissediyordu kendini. Peşinden koşulacak hiçbir şey, karşı çıkılacak ya da savunulacak hiç kimse, hatta şikâyet etmek için hiçbir neden olmadığı yolundaki bu huzur dolu inanca yol açan şey, acaba Oyu'nun yaptığı bir büyü mü? diye düşündü Onogoro.

Ne var ki çok geçmeden Onogoro'nun sükûneti yerini daha tanıdık bir dürtüye bıraktı, çünkü Onogoro, mutluluğu yanı başında değil, çok uzaklarda duran bir şey olarak görmeye alışkındı. Böylece zihni yeniden huzursuzlandı ve yeni ganimetler bulmak üzere telaşla ahırdan dışarı koşturdu. Yanında oturanın General değil de Oyu oluşuna hayıflanmaya başladı, çünkü Onogoro'nun ne durumda olduğunu merak etmesi gereken General değil miydi, koşarak onun imdadına yetişmesi gereken o değil miydi? Neden öyle yapmamıştı peki? Cevaplar, içine çöken sıkıntı kadar açık ve hızlı bir şekilde geldi. Bütün bunlardan çıkarılacak tek bir sonuç var, diye düşündü kendi kendine, onu yeterince memnun edemedim, bunu nasıl yapacağımı öğrenemedim, rakibimi alt edecek, beni sevmesini sağlayacak kadar güzel, iyi, sabırlı, marifetli, başarılı, yumuşak başlı ve ihtiraslı olmadığım gibi, o kadar güçlü de değilim. Bu düşüncelerle derinden kederlenen Onogoro, onu tutsak eden battaniyeyi kaldırıp bir kenara attı ve seyis delikanlının elini tuttu. "Çok iyi kalpli bir sihirbazsın sen, Oyu," dedi, içtenlikle teşekkür ederek.

"Hiç gereği yok, hanımefendi," diye karşılık verdi Oyu, ama bunu söylerken yanaklarına bir pembelik yayıldı ve İzanami, delikanlıyı haset ve öfkeden koruyan iyi huylu metanetin, onu yakan bu uygunsuz ateşe karşı hiçbir işe yaramayacağını anladı. Onogoro gitmek üzere ayağa kalkınca ve Oyu onu durdurmak için hiçbir şey

yapmayınca, aklı çöpçatanlığa iyi çalışan ama sert nasihatler verecek bir dilden yoksun olan İzanami, bu kadar sönük bir sonuç karşısında tiksintiyle homurdanmaktan başka bir şey yapamadı.

Arıların cenaze ateşi

İki gün sonra, *katatagae* artık kaldırılmış olduğundan, arabalar yeniden İmparatorluk Yerleşimi'ne doğru yol almaya başladı ve hizmetçiler temizliğe girişirken, bahçıvanlar da süs ağaçlarından kopan dalları yakmaya ve ağaç gövdelerindeki yaraları onarmaya koyuldular.

Akşamüzeri Prenses Saişo dairesine döndü ve yanan dalları seyretmek üzere Onogoro'yu ite kaka bahçeye çıkardı. Heyecan içindeki Prenses, alevlerin üzerine atmak için kurumuş çalı çırpı ve çam iğnesi toplamalarında ısrar etti ve toprağın üzerini kaplayan ölü arılara bakarak üzüntü dolu çığlıklar attı. Arıların tüylü bedenleri boş ve sessizdi; kanatları önceki gecenin yağmuruyla katılaşmış, ışıltılı bir görünüm kazanmıştı.

"Ama onların da bir cenaze ateşi olmalı!" diye bağırdı Prenses, böylece Onogoro ile Saişo yerden avuç avuç topladıkları arılar için bambu yapraklarından bir ateş yaktılar ve kanatların ne kadar çabuk tutuşup yok olduğunu, tüylerin nasıl çıtırdadığını ve büzüşen bedenlerin alevlerin ortasında nasıl küçük kara topaklara dönüştüğünü gördüler.

Hava ateşten yükselen dumanla dolmuştu ve burunlarını gıdıklayıp gözlerini sulandıran bir koku yayılmıştı etrafa, tatlı çam ve kâfuru kokusu. Kaplansı bulutların hâlâ yükseklerde asılı durduğu güney ufku dışında hava açık ve berraktı, bahçıvanlar çalışırken birbirleriyle şakalaşıyor, hizmetçilerin taşkın gürültüleri evlerden dışarı taşıyordu. Mutlu bir manzaraydı bu; Onogoro da bu toplu

neşeye katılabilmek isterdi, ama kendisini çok keyifsiz hissediyordu ve zihnini körelten, bedenini ağırlaştıran bu tuhaf kırıklığı üzerinden atamıyordu.

Birden, ona doğru ağır ağır ilerlemekte olan İzumi Şikibu'yu gördü. Yanında orta yaşlı, yüksek mevkiden bir asilzade vardı ve kedi Omoto dengesiz bir şekilde omzuna yerleşmişti. "Ay hayır, yine mi o sıkıcı yaşlı kadın," dedi Prenses küstahça, ve her zamanki neşesiyle yaprak yığınlarına doğru koşarak uzaklaştı.

Şikibu'nun refakatçisinin Prens Tametaka ya da kardeşi Prens Atsumiçi (ikisi de Şikibu'nun âşığıydı) olması gerektiğini düşünen Onogoro mahcup bir tavırla yüzünü yelpazesinin ardına sakladı. Ne var ki, etrafında böyle merasimlere izin vermeyen Şikibu, Onogoro'nun yelpazesini kenara çekerek öpmesi için yanağını ona doğru uzattı. "Bu kadar utangaç olma, Onogoro. Prens'e senden o kadar söz ettim ki, seni şimdiden ailenin bir parçası gibi görüyor. Öyle değil mi, Atsumiçi?"

Prens'in dikkat çekici siyah gözleri kendisini süzerken Onogoro kızardı. Prens onu selamlamak için eğilince zarif perçemi öne doğru savruldu ve tıraşlı şakaklarının üzerine döküldü. "Gerçekten öyle. Hatta daha demin Şikibu'yla münzevi Meng Hao-Can'ın şu eski şiirini tamamlamaya çalışıyorduk, ve ben de dedim ki –öyle değil mi Şikibu– Onogoro Hanım şiirin sonunu mutlaka hatırlayacaktır, dedim. Evet, nasıldı bakayım . . . ?

"Bu bahar sabahı sevinçle uyandım,
Dört bir yanda kuş cıvıltılarıyla . . ."

Atsumiçi şiiri yazıldığı dilde, yani Çince okumuştu. Sınavdan geçirilmekte olduğunu anlayan Onogoro bu meydan okumaya karşılık verdi ve son beyiti, fazla tökezlemeden, aynı dilde okudu:

"Neden sonra geceyi hatırladım, fırtınayı,
Ve düşündüm, kaç dal kırılmıştır
kim bilir diye."

"Fevkalade!" diye bağırdı Prens, ellerini çırparak.

"Gördün mü?" Şikibu'nun mağrur bakışı onu takdirle süzerken, Onogoro, fazla kolay bir zafer elde etmiş olmanın mahcubiyetiyle, Omoto Hanım'ı okşamak üzere elini uzattı. Ne var ki, Şikibu'nun omuzlarına zarafetle yayılmış olan kedi Onogoro'ya tanımaz gözlerle baktı. "Demek benim cesur kızım, Generalleri bile bozguna uğratan Büyük Kumandan'la aşık attı, öyle mi?" dedi Şikibu, çünkü Onogoro'nun Kaplan Gecesi'nde bir başına tuttuğu gece nöbeti onun da kulağına gelmişti. Onogoro'nun yaşadığı dehşeti paylaşarak ürperdi Şikibu. "Bundan daha korkunç bir şey düşünebiliyor musun, Atsumiçi? Üçüncü Nahiye'deki güvenli yatağımda ben bile yorganı kafamın üzerine çekip yaprak gibi titredim!"

"Onogoro Hanım demek bu yüzden böyle solgun görünüyor," dedi Prens, "yaşadığı o korkunç geceden sonra."

"Daha tam olarak kendime gelemedim," diye itiraf etti Onogoro, General'in delici bakışları altında biraz sıkılarak. Ve gerçekten doğruydu bu. Vücudundaki bütün eklemler ağrımaya başlamıştı, kaburga kemikleri sanki sıkışmış, birbirini eziyor gibiydi ve başı o kadar ağırlaşmıştı ki, her an omuzlarından aşağı yuvarlanacakmış gibi gayretle taşıyordu onu.

Tam o sırada, mıhlanmış bakışlarla onu izlemekte olan Omoto Hanım birdenbire ayağa kalkıp Onogoro'nun göğsüne sıçradı. Onogoro sendeledi, Prens elini uzatıp onu tutmasaydı düşecekti. "Seni dişi şeytan seni!" diye azarladı Şikibu, kedinin ağır gövdesini yakalayıp soylu tırnaklarını Onogoro'nun elbisesinden sökerken. Bu arada Prens, elini hızlı bir hareketle Onogoro'nun boynundaki ipekli kırmalara götürüp geri çekti. Bunu yaparken Prens'in eli Onogoro'nun tenine değdi ve bu teklifsiz yakınlık karşısında yerin dibine geçen Onogoro kıpkırmızı kesildi. Prens, yakaladığı arının tüylü gövdesini havaya kaldırdı ve hayvana memnuniyetle baktı.

"Çoktan ölmüş, neyse ki. Omoto Hanımımız yaşlandıkça miyoplaşıyor. Bazılarımızın tersine." Prens'in bakışları ona değer biçmeye çalışırcasına Onogoro'nun üzerine dikildi ve Onogoro bir an için dehşete kapıldı. Atsumiçi kendinde bu tür davranışlara cüret etme hakkını bulduğuna göre, beni hafifmeşrep bir kadın olarak görüyor olmalı, diye düşündü yüreği burkularak. Yoksa Şikibu, âşığını eğlendirmek için ona Yü Hsüan-çi'nin hikâyesini anlatarak Onogoro'ya ihanet mi etmişti?

Ama kuşkuları uzun sürmedi. Kediyi kovalayıp kolunu Onogoro'nun beline dolayan ve sahiplenen bir ilgiyle üzerine düşen Şikibu, derhal yatağa gireceğini ve iyileşinceye kadar da çıkmayacağını söyleyince, hepsi dağılıp gitti. "Bizi yalnız bırak, Atsumiçi," diye buyurdu Şikibu, ve Onogoro, bu anlı şanlı asilzadenin, böyle aniden savuşturulmuş olmaya içerlemediği gibi, omuz silkerek içten bir selamla buyruğa uyduğunu hayretle gördü.

"Saygıdeğer Beyefendi Taira no Motosuke'ye selamlar," dedi Atsumiçi, zorlama bir sırıtışla. "Eşsiz bir silahşör hakikaten!"

Onogoro bu küstahça gösteriye soğuk bir baş hareketiyle karşılık verdi, ama Şikibu Atsumiçi'nin bileğine yelpazesiyle sertçe vurdu. "Yeter, Atsumiçi!"

"Eski yaralar, eski yaralar," diyerek güldü Prens, bir elini kalbinin üzerine koyup omuzlarını kederle kaldırarak.

Yumruğunu tehditkâr bir tavırla âşığına doğru sallayan Şikibu, Onogoro'yu oradan uzaklaştırdı. "Atsumiçi adam olmayacak," diye iç geçirdi. "Bir aldığı terbiyeye bak, bir de şu davranışlarına." Ama Onogoro tedirgin olmuştu. Şikibu'dan, Prens'in pandomiminin ne anlama geldiğini açıklamasını rica etti.

"Önemli bir şey değil, ama ille de bilmek istiyorsan, Prens bir zamanlar Oçibu Hanım'a kur yapma sevdasına kapılmıştı. Bana soracak olursan, eğer hanımefendi bu ilgiden o kadar rahatsız olduysa, aklı başında her insan gibi bu işi kendi başına halletmesi

gerekirdi. Ama o okullu bir kız çocuğu gibi paniğe kapıldı ve gidip kocasına anlattı – bu durumda onun da, Prens'i sürgüne göndermekten başka şansı kalmadı tabii." Şikibu Onogoro'nun eline birkaç kez sevgiyle vurdu. "Nereden baksan aptalca bir şey. En iyisi bu olayı unutmak. Hayatını küçük garezler üzerine kuruyor olmasaydı, Atsumiçi de şimdiye unutmuş olurdu."

Verandaya çıkan basamakları tırmanmak için harcadığı çabayla Onogoro'nun başı döndü ve minnetle Şikibu'ya yaslandı. İçeri girer girmez, arkadaşı, yeşil çay ve yerelması çorbası getirilmesini istedi. Onogoro, Şikibu'nun divanına yerleşmiş ve boynuna kadar yamaişi örtülere sarınmış olarak çayını ve çorbasını iştahla içti. Sonra, başını Şikibu'nun geniş omzuna dayayarak, güpegündüz derin bir uykuya daldı.

Kızarıklık

Bahçede yakılan ateşlerin harareti Onogoro'nun rüyalarına sızdı ve Onogoro terden sırılsıklam olmuş yatak örtülerinin içinde bir sağa bir sola dönüp durdu. Ama sabah olduğunda kendini yatakta buldu, sırtında tertemiz bir gecelik vardı ve kendini kesinlikle çok daha iyi hissediyordu. İzumi Hanım, diye açıkladı Tokiden, geceyi orada geçirmekte ısrar etmiş ve Onogoro'nun başıyla kollarını ateşi düşene kadar turunç çiçeği suyuyla ovmuştu. "Buna hiç gerek yoktu aslında," diye ekledi Tokiden, incinmiş bir ifadeyle, "Kendi başıma gayet iyi idare edebileceğimi söyledim ona."

Onogoro'nun kalbi minnetle doldu. "Ne büyük incelik!" dedi heyecanla. "Not bıraktı mı? Hemen gidip ona teşekkür etmeliyim." Doğrulup yataktan kalktı ve bacaklarının, biraz güçsüz olmakla birlikte, vücudunun ağırlığını taşıdığını sevinçle keşfetti. Hanımının ayaklanıp sokaklara çıkma niyetine önce itiraz eden Tokiden sonunda teslim oldu, ve aynayla tarakları getirerek Ono-

goro'nun darmadağın olmuş saçını taramaya koyuldu. Artık isteğini elde etmiş olan Onogoro kendini Tokiden'in ilgisine bıraktı, hatta biraz azarlanmaya bile göz yumdu. Hizmetçi kız ensesindeki uzun saçları toplayıp kırık saç uçlarına bakarak memnuniyetsizlikle söylenirken, Onogoro başını uysalca öne eğdi.

Tokiden'in tarağı yarı yolda aniden duruverdi. "Ama bu da ne, hanımcığım?" dedi kuşkuyla.

"Nedir o, Tokiden?"

"Omzunuzda, hanımcığım. Yazıya benziyor." Hizmetçi kız süngeri suya batırdı; Onogoro onu durdurmasa, bu rezil işaretleri tamamen yıkayıp temizleyecekti.

"Peki ama ne yazıyor, Tokiden?" Tokiden öfkeyle omuz silkti ve Onogoro kendine lanetler yağdırdı, çünkü kızın okuma yazma bilmediğini unutmuştu. Aynayı hizmetçi kızın elinden alıp hafifçe eğerek baktığında, omzunda gerçekten de yazılar olduğunu gördü; koyu kahverengi mürekkeple, düzgün karakterlerle, Onogoro'nun soluk tenine yazılmış birkaç kolonluk bir yazıydı bu. Ne var ki karakterler aynada tersine dönmüştü ve ne olduklarını anlamak çok zordu. Onogoro hemen Şikibu'yu düşündü ve sevinçle kıkırdadı. Veda mektubu göndermenin ne kadar dâhiyane bir yolu, diye düşündü. Ama yazıları çözemediğime göre, mektubu bana okumak da yazarın kendisine düşecek!

Tokiden şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Ertesi sabah mektubu göndermenin o kadar yolu varken, diye düşündü, bu hiç General'in yapacağı işe benzemiyor. Sonra, General'in hâlâ yasak altında olduğunu ve birkaç gündür görünmediğini hatırlayınca, dehşetle hanımına baktı. Sadece sevgililer ertesi sabah mektupları gönderirdi birbirine, bu böyle değilse, Tokiden de Sultan Sadako'ydu. Ama İzumi Hanım'la Onogoro Hanım'ın mektuplaşması? Cidden, bu saray hanımlarındaki cüretkârlığın hiç sınırı yoktu!

Onogoro, sırtında kumru grisi ipek kumaşla astarlanmış azelya ren-

gi bir kimono, yüzü az önce pudralanmış ama dişleri siyaha boyanmamış olarak (dişlerin siyaha boyanması Onogoro'nun hiçbir zaman cazip bulmadığı bir modaydı çünkü), Erik Çiçeği Evleri'ne giden koridorlarda neşeyle ilerledi. Ne var ki, arkadaşını bu kadar çabuk ayağa kalkıp dışarıya fırlamış görmek Şikibu'yu kızdırdı. "Seni en azından yarına kadar yatakta tutmasını hizmetçin olacak o kıza söyledim sanıyordum!" diye çıkıştı ona.

Onogoro muzipçe gülümsedi. "Ama kendimi iyi hissediyorum ben," dedi, "bir de omzumdaki şu berbat kızarıklık olmasa."

Şikibu'nun yüzüne bir telaş ifadesi oturdu. "Hayatım," dedi, "kızıldan söz etmiyorsun değil mi?"

Şikibu'nun endişesi o kadar içten görünüyordu ki, Onogoro şaşırıp kaldı. Elbisesini omzundan sıyırıp acayip döküntüyü gösterdi. "Ama eğer sen değilsen, kim yazmış olabilir bunu?" diye sordu çaresizce.

"Amma da tuhaf!" dedi Şikibu, büyütecini minik karakterlere yaklaştırarak. "Neredeyse bir şiire benziyor. Dur bakayım . . .

"Senin bakışın mıydı beni izleyen
Ta dağların ıssızlığına kadar?
Hayır, bir tek aydı
Omzumun üstünden gözetleyen."

"Sendin," diye suçladı Onogoro. "Niye itiraf etmiyorsun?"

Şikibu bir kahkaha attı. "Yemin ederim ben değildim! Sanırım gizli bir âşığın var, şekerim. Hem hiç de fena bir şair sayılmaz, bu arada!"

"O kadar gizli ki, varlığından benim bile haberim yok!" diye sertçe karşılık verdi Onogoro, karmakarışık düşünceler içinde. Eğer Şikibu doğru söylüyorsa, nerede arayacaktı suçluyu? Tanımadığı birinin onu küçük düşürmek üzere yatak odasına girdiğine mi inanacaktı yani?

Şikibu dikkatle ona baktı. "Ne muamma! Bu işin aslını bulup çıkarmalıyız. Saişo'nun Bekleyen Hanımları'na teker teker sorarız. Belki içlerinden biri yabancı birini görmüştür . . ."

"Hayır," diye bağırdı Onogoro, dehşet içinde, "onların hepsi korkunç dedikoducular! Lütfen yardım et de şunları hemen çıkaralım."

Şikibu omuz silkti. "Nasıl istersen, hayatım." Ama sünger ve ponzataşıyla işe koyulmadan önce, yazarın kimliği bir gün ortaya çıkarsa diye şiiri kâğıda geçirmekte ısrar etti. "Onu suçlamak için kanıt olmalı elimizde," dedi ferasetle. Sonra yazıların olduğu yeri ovalamaya girişti, ama bunun pek yararı olmadı. Göründüğü kadarıyla yazılar, sabit mürekkep gibi bir şeyle yazılmıştı. Tuz ve ponzataşıyla birkaç kez tekrarlanan girişimler sonucunda karakterler biraz silikleşti, ama Onogoro'nun cildini fena halde tahriş etme pahasına. Sonunda Şikibu bu haşin temizliğe devam etmeyi reddetti ve artık morarmış olan omuzu merhemle sıvadı. Ve içten içe Onogoro'nun pireyi deve yapmakta olduğunu düşündüyse de, yazıların en geç bir-iki gün içinde nasılsa kendiliğinden silinip gideceğine Onogoro'yu ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Ertesi sabah Onogoro utanç verici omuzu endişeyle inceledi ve yazıların olanca kepazeliğiyle yerinde durduğunu gördü. Bu yüzden, General'den, yasak döneminin sona erdiğini ve ertesi gün Badem Çiçeği Binası'na uğramak istediğini bildiren bir haber alınca, ateşli hasta olması sebebiyle ziyaretini dolunaya kadar, yani dört gün sonrasına kadar ertelemesini rica eden bir not yazarak hemen Tokiden'le gönderdi.

Kararlaştırılan günün sabahında Onogoro erkenden uyandı ve olgunlaşma dönemindeki ayın ona sık sık ilham ettiği, tuhaf bir huzurla dolu rüyaları hatırlayarak bir süre yatakta oyalandı. Ne kadar da dostçaydı, dağ zirvelerini soğuk mavi ışıklarla okşayan, seyyahların ayaklarını aşılmaz kar köprülerinden geçiren ay! Ama birden, yüreğinde bir sıkışmayla rezil lekeleri hatırladı ve yataktan fırladığı gibi, Tokiden'i, her gün uyguladıkları, ama pek az faydasını gördükleri ödağacı yapraklarıyla limon kabuklarını ge-

tirmeye gönderdi. Mürekkep lekesini zerrece değişmemiş olarak, bütün arsızlığıyla yerinde bulmayı bekleyerek sabahlığını sıyırdı, ama aynasını kaldırıp bakınca bir hayret çığlığı attı. Kaymaksı teninin üzerinde ne bir leke ne bir pürüz vardı, ve bütün karakterler tek bir iz bırakmamacasına silinip gitmişti!

"Oh, çok şükür," dedi Tokiden. Bilmeceleri sevmezdi ve bu seferkiyle gereğinden fazla uğraşmıştı. "Artık Beyefendi'nin önüne misler gibi çıkarsınız."

Şimdi, sık sık rastlandığı üzere, bir hanım eğer âşığı tarafından ihmal edildiğini düşünüyorsa, âşığı odasının kapısına geldiğinde o hanım, büyük kısmını itiraf edilmemiş bir hiddetin oluşturduğu sapkınca bir heyecana kapılacak, güm güm atan ayarını şaşırmış kalbi ve vıdır vıdır konuşan hummalı diliyle, o mutluluğun içinde dikkati iyice elden bırakacak ve her türlü tedbiri unutup gidecektir. İşte Onogoro da aynen böyle, sahip olduğu kısa süre içinde General'e olabildiğince çok eğlenceli olay anlatayım derken basireti tamamen elden bıraktı, ve başına gelen acayip hastalığı saklama telaşıyla, Prens Atsumiçi'yle aralarında geçen konuşmayı patavatsızca ağzından kaçırdı.

Karısı İse türbesinde şükran duası etmek üzere yolculuğa çıkmış olan ve bütün gece sevgilisiyle geçireceği bu günü sabırsızlıkla bekleyen General, böğrüne yumruk yemiş gibi oldu. Onca yıldır kınında duran kıskançlığın uzun kılıcı, yeniden General'in iç organlarına saplandı. Bu duygu –bu yumuşaklık, içindeki bu titreşme, o silahsız ve mağaramsı çukurun bu zavallı hali– o kadar acı vericiydi ki, General, bu beklenmedik saldırıyı savuşturabileceği güvenli bir tabya aradı. Onogoro'yu paylamanın onun yararına olacağına kendini inandırarak, ürkütücü bir bakışla gözlerini onun üzerine dikti. "Prens Atsumiçi ahlaksızın tekidir," dedi, "ve kesinlikle senin ahbaplık edeceğin türde biri değildir!" Onogoro cevap vermek üzere ağzını açınca General kesin ve kararlı bir el hareketiyle onu susturdu. "Yeter, hayatım. Bunu burada bırakalım. Bazı konularda en iyi kararı benim vereceğimi herhalde sen de kabul edersin."

Hatasını gören Onogoro başını uysalca önüne eğdi ve karşılığında General'in dudaklarının istekli dokunuşuyla ödüllendirildi, önce ensesinde, sonra göğüs kavisinde. En sonunda General, hiç olmadığı kadar büyük bir ihtirasla iç geçirerek onu kucaklayıp kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Gizlendiği yerde kulak kabartan Oyu, olanlara gülsün mü, yoksa ümitsizliğe mi kapılsın bilemez durumdaydı. Ne komik, diye düşündü, en küçük rekabet kıvılcımı, hiç şaşmadan, duygusuz bir adamı nasıl da aşka getiriyor. Eğer bunu fark eder ve bundan yararlanmayı başarırsa, Onogoro için her şey çok daha iyi olacaktı demek ki. Ama Oyu'nun Başşehrin *tsuitate* paravanları arkasında öğrendikleri yüreğini daraltıyordu, çünkü, âşıkları üzerinde iktidar kurmaya çalışan müşterilerinin başvurduğu tehlikeli ve düzenbazca oyunları kınamamakla birlikte bunlara hayranlık duyması da mümkün değildi, ve bütün bu oyunlarda ustalaşmış bir Onogoro'dan hazzedemezdi. Onogoro'nun bu halini kat kat tercih ediyordu o: Hesapsız, değişken, ve kurnazlıktan tümüyle yoksun değilse de, ciddi entrikaların gerektirdiği kararlı şeytanlıktan belirgin bir şekilde uzak.

İse'nin yakamozları

"Bir zamanlar İse'nin güney sahilinde, bir şenliğe gitmekte olan bir grup müzisyen, köylerden birindeki bir handa sarhoş olmuşlar ve yolculuğa ara verip o yaz akşamını inci avcılarıyla birlikte dalarak geçirmeye karar vermişler.

"Işıltılı kumsalda elbiselerini çıkarıp atmış ve güneş batı ufkunda gözden kaybolup denizin yakamozları üzerine ayın şavkı düşene kadar dalgaların içinde neşeyle hoplayıp zıplamışlar. Sonra, tuzlu havayla zindeleşmiş olarak düşe kalka köpüklerin içinden çıkmış ve kabarmış iştahlarını yatıştırmak üzere hana geri dönmeye hazırlanmışlar.

"Bir tek *şamisen* çalgıcısı genç Yoşito, dalgın bakışlarından ve uduyla üflediği dertli nağmelerden ötürü hayalci diye anılan delikanlı onlara katılmamış ve orada biraz daha kalarak suyun üzerinde oynaşan ay ışığını seyretmek istediğini söylemiş. Arkadaşları, gülüşerek, tıpkı erkekleri gibi denize anadan doğma giren ve müzisyenlerin solgun bedenlerine şaşkın gözlerle bakan timsah derili balıkçı kadınlardan biriyle randevulaşmış olmakla suçlamışlar onu. Yamato'dan beri arkadaşlarının bu gibi şakalarına katlanan ve artık sabrının sonuna gelmiş olan Yoşito hiçbir şey söylemeden sırtını dönüp denize dalmış. Böylece dalgalar üzerine kapanarak bütün bayağılıkları dışarıda bırakmışlar, ve Yoşito, sadece sessiz yengeçler ve mercanlarla baş başa kalmış.

"Başının üzerinde ay ışığı suyun içinde titreşiyor, denizin tabanına balık gölgeleri düşürüyormuş. Yoşito, dikenli denizkestanelerini ve kıvrıla kıvrıla dönen deniz kabuklarını seyrederek sığ sularda huzur içinde yüzmüş. O kadar sessiz yüzüyormuş ki, bir ringa balığı sürüsü Yoşito'yu kendilerinden sanarak onu bir an için yumuşacık bir dokunuşla sarmalamış. Bu güzellik karşısında büyülenen Yoşito nefesini tutmuş, ve balık sürüsü rüzgârla dalgalanan bir arpa tarlası gibi yanından kayıp geçene kadar kendini öylece sürüklenmeye bırakmış.

"Yoşito aynı zamanda, suyun altına dalıp da elini yüzeyden dışarı uzatınca cildinin yakamozla ışıl ışıl parladığını keşfetmiş. Bunun üzerine, dalgaların altında uzanarak elini hülyalı hülyalı bir o yana bir bu yana çevirmeye başlamış; böylece, daha üstün bir cevherden yapılmış bir yaratık olduğunu, o elin kendi ölümlü bedenine değil, ışıklı bir deniz cinine ait olduğunu hayal ederek, parmaklarının üzerinde ışıldayan ay ışığını seyretmeye koyulmuş.

"Bu arada, kıyıda da bu olayı fark eden birisi varmış. İse türbesindeki kutsal ateşe nezaret etmek o sene Omiki Hanım'ın bahtına düşmüşmüş ve Omiki Hanım, törenlerin bitmez tükenmez sorumluluğundan uzaklaşmak için, hizmetçilerinin onu uykuda sandığı geç saatlerde kumsalda dolaşma alışkanlığı edinmişmiş.

"Suların üzerinde oynaşan hayalet eli görünce Omiki önce dehşete kapılmış, sonra keskin bir çığlık koyvermiş. Bu çığlığın ardından iblisin başı ve omuzları da ışıl ışıl parlayarak dalgaların a-

rasından yükselince, Omiki Hanım baygınlık geçirerek kumların üzerine yığılıp kalmış.

"Sığ suyun içinde ayağa kalkan Yoşito, bunun balıkçı kadınlardan biri değil, mevki sahibi bir hanım olduğunu görünce, 'Korkmayın, hanımefendi,' diye seslenmiş. 'Gördüğünüz bir cin değil, kendi halinde bir müzisyendir. Udu da işte orada, kumun üzerinde duruyor.'

"Bu insan sesini duyan ve sadece *şamisen*'i değil delikanlının kıyıya yakın bir kayalığın üzerine yığılmış elbiselerini de gören Omiki Hanım kendini toparlamış.

"Şimdi, Omiki sofu olmasına sofuymuş ama, cinsel perhize uygun olmayan bir tabiatı varmış ve Başşehir'deki âşığını fena halde özlüyormuş. Bu yüzden, Yoşiko sığ suyun içinde ağır ağır ilerleyerek ona doğru gelirken Omiki Hanım yelpazesini kaldırmış ve denizden çıkan bu hayaletimsi vücudu, yelpaze dilimlerinin arkasından belirgin bir dünyevi ilgiyle incelemiş.

"Hanımır yatıştırma telaşında olan Yoşito, ayağına batan denizkestanelerine ve ayak parmaklarını çizen tarak kabuklarına aldırmadan kıyıya doğru yürümeye devam etmiş. Ama birden ayağı bir yarığın içine saplanmış ve orada sıkışıp kalmış. Yoşito ne kadar çırpındıysa da ayağını kurtaramamış. Denizin dibine doğru bakınca orada dev bir istiridyenin koca ağzını görmüş ve birden çat diye kapanan bu ağız, Yoşito'nun bacağını, dizinin tam altından, mengene gibi sıkıştırmış.

"Sahilde, ay ışığıyla aydınlanan yüz hatlarını sergilemek için yelpazesini bir an indirmiş olan Omiki Hanım genç adamın yarı yolda durduğunu görmüş, ve canı sıkılarak, perhizle geçirdiği koca bir yılın onu sadece işvebazlığından değil, cazibesinden de yoksun bırakmış olup olamayacağını düşünmüş.

"'Hanımefendi,'" diye seslenmiş zavallı Yoşito, 'bir istiridyeye yakalandım ve yardımınıza ihtiyacım var.'

"Gücenikliği hemen merhamete dönüşen Omiki, aralarında uzanan suya bakmış ve kararını vermiş. Tuniğini üzerinden çıkarıp genç adamın elbiselerinin yığılı olduğu kayanın üzerine koymuş, ama bunu yaparken, kabaran denizden kıyıya vuran dalgacıkların artık kayanın eteklerini iştahla yalamakta olduğunu tüyleri ürpererek fark etmiş. Suyun içinde derinlere doğru ilerlerken Omiki'nin iç el-

bisesi vücudunun etrafında hantalca şişip kabarmış, ama Omiki cesaretle yoluna devam etmiş.

"En sonunda kapana kısılmış delikanlının yanına ulaşmış. Genç adam, iki eliyle kavradığı bacağına çaresizce asılıp durmaktaymış. Omiki, istiridyeyi tutabilmek için dibe dalması gerektiğini hemen anlamış, ama her denemede, kat kat iç elbisesi havayla dolup onu yüzeye çıkarıyor, bütün çabalarının sonuçsuz kalmasına neden oluyormuş.

"Durum artık iffet dinlemeyecek kadar acil olduğundan, Omiki genç tutsağa sırtını dönmüş ve ayağına dolanan giysilerin hepsini çıkarıp attıktan sonra balıkçı kadınlar gibi anadan doğma dibe dalmış; aradaki tek fark, onun teninin süt beyazı olması ve ödülünün de inci değil Yoşito'nun hayatı olmasıymış. Elbiseleri suyun yüzeyinde uzaklara doğru sürüklenip giderken, Omiki istiridyeyle boğuşmak üzere defalarca dibe dalmış. Kabuğun kenarına yapışmış midyelerden elleri parçalanarak canavarın sımsıkı kapanmış ağzını aralamaya çalışmış, ve yüzeye her çıkışında suyun biraz daha yükseldiğini görmüş.

"Çılgınca debelenerek yaklaşan akıbetine direnmekte olan Yoşito en sonunda başını önüne eğmiş ve kabaran suların hükmünü teslim etmiş. 'Beni bırakıp gidin, hanımefendi," diye yalvarmış. "Yoksa ikimiz birden öleceğiz.'

"Omiki, Yoşito'nun elini avcunda sımsıkı tutarak çaresiz gözyaşları dökmüş. Sonra, ocak rahibesi olarak verdiği hizmet süresince kendisine, şimdi teninde parlamakta olan yakamoz ışığı gibi belki bir parçacık ruhaniyet bulaşmıştır diye umarak, Yüce Tanrımız Amida'ya canhıraş bir dua mırıldanmış. Bununla yetinmeyip ek bir güvence olarak eski tanrılara da seslenmiş ve Köpüklü Deniz Suyu Tanrısı İzanagi'yi imdada çağırmış.

"Ne var ki, onları çevreleyen suyun içinde yavaş yavaş gözden yitmekte olan çifte, en azından ilahi bir cevap gelmemiş. Artık Yoşito'nun çenesine kadar tırmanan dalgalarla birlikte, teslimiyet ve umutsuzluk el ele çıkagelmiş.

"Ama Yoşito'nun zihni ölümün kaçınılmaz olduğunu kabullense de gencecik bedeni buna isyan etmiş, ve hepimizde ortak olan ilkel bir sevgiyle hayata yapışan delikanlı, tüm duyularının müthiş bir uyanışla canlandığını hissetmiş. Burun delikleri tuzlu

havanın kokusunu içlerine çekmek için kabarmışlar, teni dalgaların okşayışıyla gevşemiş ve kulaklarında, derinlerdeki deniz canavarlarının hüzünlü nağmeleri yankılanmış.

"Ne kadar güzel, diye düşünmüş, ışıltılar saçan ocak rahibesine hayranlıkla bakarak. İlk ve son kadın ne kadar güzel. Ve dalgalar yükselirken, ayın safhaları ya da denizin kabarması kadar güçlü bir hayvani kaderden vazgeçmeye razı olmayan organı da onlarla birlikte yükselmiş ve geleceğine hırsla sahip çıkmış.

" 'Üzerime tırmanın, hanımefendi,' diye yakarmış, 've dudaklarımı öpün.' Sular, Yoşito'nun isteğine uysalca boyun eğen ocak rahibesini lütufkârca yukarı kaldırmış. Omiki gözyaşları içinde vücudunu delikanlının vücuduna dolamış ve yaşlar yanaklarının yakamozunda yol yol izler bırakırken, tuzlu sular içeriye sızamasın diye dudaklarını Yoşito'nun dudaklarına sımsıkı yapıştırmış. Bu arada alttaki dudakları da Yoşito'nun organı üzerinde kayarak onu içine almış ve delikanlının bacağını saran istiridye kadar sıkıca sarmalamış.

"Ayaklarını istiridyenin sivri dişli çeperine dayayan Omiki, Yoşito'nun başını suyun üzerinde tutmak için avuçlarını onun çenesinin altına dayamış ve bütün kalbiyle delikanlının üzerine abanmış. Çünkü ölümün çehresi, Omiki'nin zihninde zümrüdüanka gibi yükselerek onu çılgına çevirmişmiş. Çünkü, merhametten kaynaklanan ve fedakârlık olarak başlayan şey artık güçlü kaslara sahipmiş ve Omiki'nin acılar içinde kıvranan hayati organlarında fırtına gibi esiyormuş. Zira, acımasız koşullarda zihnimiz, uçup giden her anla birlikte ölen şeyin hayatın ta kendisi olduğunu, ve çöpe attığımız bu anların, kıyıya sürüklenen boş istiridye kabukları gibi arkamızda küme küme biriktiğini her anladığında, bu bilgi bizi, kainatın hem mutluluk hem yıkım çığlıkları atan şiddetli rüzgârları karşısında çırılçıplak bırakır. İşte o anda Omiki'nin vücudunda haykırmakta olan da bu ani mutlulukmuş, yok oluşun anası ve çocuğu olan, bu yüzden onu bağrına basan ve yücelten bir mutluluk.

"Yoşito'yu ışıklı bacaklarının arasına sıkıştıran ocak rahibesi, yumurtlamak için şaşkın bir telaşla çağlayanlardan yukarı tırmanarak nehrin ağzına doğru yol alan ışıltılı bir alabalık gibi çırpınmış. Omiki'nin sırtı sularda kırbaç gibi şaklamış ve kadersiz

Yoşito bu çiftleşmede öyle yoğun bir teselli bulmuş ki, burun kanatlarını yalayan dalgalar, kendini çoğaltmaktan başka bir şey düşünmeyen ve azgın bir sel gibi üzerimize kapanarak ısrarlı ritimleriyle bizi boğan o korkusuz aşkın kabaran yüzeyindeki minik kıpırdanmalar gibi gelmiş ona.

"Ama aşkın şarkısı içinde gümbürder ve ağzı son kadansı haykırmak üzere kendini Omiki'nin dudaklarından kurtarırken, bu anı beklemekte olan deniz hışımla içeri akın ederek Yoşito'nun mutluluk soluklarına el koymuş ve onların yerine suyun yüzeyine ışıltılı kabarcıklar göndermiş.

"Kendi varlığı olan bu yeni mavi mağarada Yoşito bilincinin çekilmekte olduğunu hissetmiş, ama aynı anda, varlığında kemik ve kan ve müzik olan ne varsa hepsi organına doluşup onu sınırsız ve tarifsiz bir mutlulukla doldurmuş ve işte bu mutluluk, son ve güçlü bir abanmayla, bu yüzücüyü en uzak, en son sahiline taşımış.

"Yoşito'nun yüzü suların altında kaybolurken Omiki bir kükremeyle ayın tatlı ışığı altında patlamış ve Yoşito'nun titremeler içinde yok olan varlığı zaferle Omiki'nin içine akmış. Sonunda, genç adamın ölümünden geriye bir tek, Omiki'nin denizinin yüzeyinde ağır ağır genişleyen halkalar kalmış. Bir de, tanrılara sunulmuş güzel bir adak gibi akıntıyla sürüklenip giden, ışıl ışıl, yakamozlara batmış udu."

Casus gözler

Tsuitate paravanının ardında uyuyakalmış olan Oyu kendi horultusuyla irkilerek uyandı ve bir çift gözün gölgeleri delip geçmekte olduğu hissine kapılarak bir an nefesini tuttu. Havasız odada ağır bir tütsü ve sevişme kokusu vardı. Çok geçmeden yeniden içi geçer gibi oldu, ama Oyu, yine istemeden bir ses çıkararak General'i uyandırma ve General'in kılıcını gırtlağında bulma korkusuyla, bu rehavete teslim olmaya cesaret edemedi.

Oyu o gece dolunay olduğunu biliyordu, ama gereğinden fazla ısıtılmış odada havanın bulutlu mu yoksa açık mı olduğunu kestiremiyor, paravanın arkasından çıktığı zaman üzerine nasıl bir ışık düşeceğini ona haber verecek soğuğu ya da nemi teninde hissedemiyordu. Oyu hikâye anlatmanın yorgunluğuyla tükenmiş olarak öylece yattı, bacakları hareketsizlikten tutuldu, karnı guruldadı, ve sevdası gecenin içinden korku gibi çıkıp gelerek boğazına sarıldı. Kapana kısılan zavallı Yoşito'nun akıbeti karşısında birden gözlerinden yaşlar boşandı, ve gururun kırbacı bile bu yaşlara söz geçirmeye, onları dindirmeye yetmedi. Çünkü, başkalarında her türlü insani zaafı kabul edebilen Oyu kendi kusurlarına karşı bu kadar hoşgörülü değildi, ve tüm duyguların içinde en nefret ettiği de kendine acıma duygusuydu. Ama şehvani yaratık oradaydı işte, sefilce büzüşmüş, gecenin karanlığında körleşmişti, ama oradan geçen her yırtıcı hayvan görebilirdi onu. Ve Onogoro'yu kaplanın gazabından kurtarmış olan Oyu, gecenin uzun saatleri birbirine eklenirken, onun kıskacında çaresizce bekledi.

Sonunda, ilk kuşlar şafak sökümünü haber verirken General'in solukları derinleşti ve Oyu, tehlikenin geçtiğine karar vererek, bir koridorla Şune'nin mutfak tarafındaki odasına bağlanan sürgülü kapıdan dışarı süzüldü. Böylece Oyu, haberi bile olmadan, sadece General'i değil, Vekil'in emriyle verandanın altında kamp kurarak gözetleme işini sürdürmek üzere bekleyen casusu da atlatmış oldu.

Diz

Sabah olduğunda Onogoro sağından soluna döndü ve General'i yanı başında buldu. Âşığının kol ve bacaklarının böyle kayıtsızca yayıldığını daha önce hiç görmemişti, yüzündeki çocuksu, kırılgan ifadeyi de. General'in saçlarının havaya kalkmış, ağzının

meme bekleyen bir bebek gibi açılmış olduğunu fark etti. Onogoro geniş bir gülümsemeyle rüya gören yüzün üzerine eğildi, ve meme uçlarından birini, öne doğru uzanmış dudakların arasma yerleştirdi. Uykudaki dudaklar hoşnutsuzca çarpıldı ve şapırdayarak birbirinin üzerine kapandı.

General'in gözleri birden açıldı ve uykusunu bozan bu tatlı saldırgana bir an korkuyla baktı, çünkü uyku sersemliği içinde gözlerinin önüne dikilen şey, geleceği dolduran ve geçmişin derinliklerinde titreşen uçsuz bucaksız bir küre olmuştu. Hazırlıksız yakalandığını fark eden General, Onogoro'yu yakaladığı gibi sırt üstü yatağa yapıştırdı. "Kapat gözlerini," diye buyurdu, "şimdi de gözetleme sırası bende." Onogoro söyleneni yaptı, General'in vücudunun kendi vücudundan uzaklaştığını ve gözlerinin, uzaktan güneşe bakar gibi üzerine dikildiğini hissetti. Bu arada General'in parmakları teninde usulca gezinmeye başladı, göğüslerinde ve göbeğinde kısaca demirledikten sonra ayak uçlarına doğru yolculuğunu sürdürdü.

Onogoro bu alışılmadık ilginin tadını çıkararak mest edici bir mutluluk içinde yattı, o kadar ki, Omoto Hanım bile ondan daha mutlu olamazdı. Âşığının elinin ateşi dizinin bir saç teli kadar yukarısında duraklayınca, Onogoro'nun teni, tatlı bir karıncalanmayla, az sonra yakıp kül edeceği kütüğe doğru çekilen bir alev gibi onun parmaklarına doğru uzandı. Ama sonra, General'in vücudu gerginleşti. Onogoro'nun dizini büktü, eğilip yakından baktı, sonra öfkeli bir homurdanma koyverdi. "Bunun için bir açıklaman vardır umarım?"

Onogoro dehşet içinde gözlerini açtı. General, bacağının arkasının dizinin arka tarafındaki çukurla buluştuğu noktayı parmağıyla dürttü. "Yazı malzemesi konusunda sıkıntı çektiğini bana söyleseydin," dedi acı bir alaycılıkla, "bu konuda belki sana yardımcı olabilirdim."

Panik duygusu Onogoro'yu sarmaladı. Bacağını doğrultup bir o yana bir bu yana çevirdi, ama bir şiir olduğunu adı gibi bildiği şeyin

dış kenarlarından başka bir şey göremedi. "Anlamıyorsun," diye inledi.

"Evet, anlamıyorum," dedi General sert bir tavırla. "Ama, kemiksiz akrobatlardan biri olmadığını göz önünde bulundurursak, kendimce bazı sonuçlar çıkarabilecek durumdayım."

"İnan bana, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum! Şiirler kendi kendilerine ortaya çıkıyorlar. İzumi Hanım'a sor, ne olursun, o bana şahitlik edecektir!" Âşığının düşmanca bakışları altında Onogoro'nun sesi zayıfladı ve sessizliğin içine karışıp gitti. Sevgili dostu Şikibu bilė ondan şüphelendikten sonra, General gibi bir adamı şiirlerin esrarengiz hikâyesine nasıl inandırabilirdi? Bütün mahkûm edici kanıtlar, insan tenini parşömene tercih eden küstah bir kâtiple gizli bir aşk ilişkisine işaret ederken, nasıl?

"Başka âşıklar edinmekte tabii ki sonuna kadar serbestsin," dedi General, ona sırtını dönüp soğuk bir tavırla sağa sola saçılmış giysilerini toplarken. "Tuhaf gerçekten, insan nedense bilmeye hakkı olduğu inancından vazgeçemiyor."

Onogoro acı içinde çırpındı. "Gitme, yalvarırım," diye inledi, "yemin ederim başka biri yok." Ama General'in yarası derinleştikçe inadı sağlamlaştı ve Onogoro'nun tüm yalvarmaları karşılıksız kaldı. Onogoro sonunda başını çaresizce önüne eğdi. "Bana yazıyı oku lütfen," dedi, idama götürülen bir adamın uyuşmuş yüreğiyle.

General ona kin dolu bir bakış fırlattı, çünkü, Onogoro'nun masumiyetine inanmayı çok istese de, özünde aptal yerine konmaktan nefret eden basit bir adamdı kendisi ve bu son dileğin de bir başka bahane olmadığı konusunda hiçbir güvencesi yoktu. Buna rağmen, kıskançlıkla körüklenen merakı tereddütlerine ağır bastı ve General, hanımı hızlıca yüzükoyun çevirerek, dizinin arkasında yazılı olan sözcükleri okudu.

"Akşamsefası gibi tevazuyla,
Saklanırım günbatımına kadar.

Gün ışığında değil
Karanlıkta tanırım kendimi."

Nasıl bir bilmece bu? diye düşündü General, kuşkuları yeniden alevlenirken. Gizli taliplerden başka kim günbatımına kadar saklanır ve böyle tevazudan falan dem vururdu? General inanmaz bir homurtu koyvererek pantolon-eteğinin kuşağını bağladı, üstüne cübbesini geçirdi ve burnundan soluyarak hışımla çıkıp gitti. Arabası onu içinde bir eşin olmadığı evine geri götürürken gururu hiddetiyle çarpıştı ve General, hiddetin çocukça ve küçültücü olduğuna karar vererek, bu duyguyu yersiz ilan etti. Bunun yerine zihnini, stratejinin daha serinkanlı karmaşasına yöneltti. Eğer Onogoro Hanım sahtekârca davranıyorsa, o zaman kendisi de öyle yapacaktı. Muhafız Birliği'nden birini hanımefendiyi gözlemekle ve ziyaretçileri hakkında kendisine günbegün bilgi vermekle görevlendirmekten daha kolay bir şey yoktu ne de olsa. Onogoro Hanım'ın yardımı olsa da olmasa da, General nasılsa bu işin aslını öğrenirdi!

Yalnız başına kalan Onogoro, karmakarışık düşünceler içinde yatakta kalakaldı. Bir an için, yakıcı bir acıyla, suçlunun geceyi odada gizlenmiş olarak geçiren oğlandan başkası olamayacağını düşündü, ama sağduyusu, sabah sislerini dağıtan yaz güneşi gibi bu kuşkuyu hemen dağıttı. Oyu ne görebiliyor, ne yazı yazabiliyordu, dolayısıyla bu konuda sorumlu tutulması imkânsızdı. Bütün o anlamsız ovalamaları, ağartmaları düşündü; sözlerini sinsice kendi tenine kazıyan gizli yazarı düşündü ve içinde şiddetli bir öfke alevlendi. Ne büyük haksızlıktı bu! Onogoro'nun gönüllü ayakları mutluluğa doğru sevinçle yol almaya tam başlamışken, talihsizlikler baş belası bir yetim çocuk gibi eteğine yapışıyor ve onu gerisingeri batağın içine çekiyordu! Günahsız dizine nefretle bir şaplak indirdi. Ne yapacaktı bundan kurtulmak için? O kısmı olduğu gibi kesip atacak mıydı, yabanarıları tarafından oyulmuş bir armut gibi?

Onogoro, dizinin arkasında şiirin istenmeyen damgasını, yüreğinde de General'in hışmının istenmeyen iğnesini taşıyarak Saray'ın koridorlarında dayak yemiş bir köpek gibi süklüm püklüm ilerledi. Evet, kaderim önceden çizilmiş benim, diye düşündü, hem de ne kadar korkunç bir kader. Dolayısıyla, arkadaşını içeri almak üzere sürgülü kapıyı açan Şikibu, hırçın ve kederli bir yüzle karşılaştı.

İki kadın birbirlerine henüz sarılmışlardı ki Onogoro elbisesinin eteğini kaldırdı ve parmağını suçlarcasına şiirin üzerine bastırarak, mutsuz hikâyeyi başından sonuna kadar anlattı. "Senin bu talibin, ilgi uyandırmanın çok tuhaf bir yolunu bulmuş doğrusu," dedi Şikibu, arkadaşının başım bu kadar derde sokan serseriye karşı düşmanca hisler besleyerek. "Fare kadar utangaç biri olmalı bu!"

"Utangaç mı?" diye isyan etti Onogoro. "Bu adam bir cellat!"

"İster kaplan olsun ister fare, çok geçmeden kuyruğundan yakalarız onu. Bu arada birazcık kıskançlık General'i öldürmez. Koşa koşa geri gelecek sana, bak göreceksin." Şikibu kediyi koridora kovaladı –çünkü kış uykusundan yeni uyanmış olan evcil kertenkelesi Boku bölme kirişinin üzerine yerleşmişti ve burası, ilerleyen yaşına rağmen kurnazlığından bir şey kaybetmeyen Omoto'nun ulaşamayacağı bir yer değildi– ve Ben'den turunç çiçeği çayı getirmesini istedi. İki kadın birbirlerine sokulup rahatça yerleştikten sonra, "Hadi artık, sakinleş de şiirlerinden söz et bana," dedi Şikibu tatlı bir sesle.

Onogoro'nun yüzü, ani bir sonbahar yağmuruna yakalanmış bir kâğıt fener gibi buruştu. "Yeterince iyi değiller!" diye inledi. "Şairin değişmez nakaratı değil midir bu? Sevgisiz bir anne ya da babaya kendimizi ispatlamak için sonsuza kadar çırpınmaya mahkûm edilmiş çocuklar gibi değil miyiz hepimiz? Ve bu çabada başarısız olmaya mahkûm değil miyiz, şiirlerimizle bütün dünyanın gönlünü çelmeyi başarsak bile?"

Bölme kirişinin üzerindeki Boku, nam-ı diğer Sert Erkek, sol gözünü 180 derece döndürdü ve dışbükey bir oda ile yay şeklindeki divanın üzerine kıvrılmış iki hanım gördü: Onu besleyen ve ona adını veren hanım, bir de, kırmızılar içinde tanımadığı başka bir hanım. Kırmızılı hanımın suratından bir su tabakası süzülmekteydi, ve bu durum, hayatı kuruluk üzerine kurulmuş olan Boku'nun kuyruğunda asabi bir titremeye yol açtı. "Yeterince iyi değiller." Bunlar Boku'nun kavrayabileceği sözler değildi. Onun kavrama yeteneği daha çok, işte-yiyecek, şimdi-uyu, veya sıcak-güneş-geliyor gibi sözdizimlerine yatkındı. Acaba bu hanım kötü bir şey yemiş olabilir mi, düşündü, bünyesine iyi gelmeyen bir şey? Boku'nun karnı anıların acı verici saldırısıyla titreşti ve rengi doğal bir bambu renginden endişeli bir yanık kahveye döndü. Başı tavanı işaret edecek şekilde duruşunu değiştirdi, göz kapaklarının arkasına çekildi ve sükûnetine geri dönmeye çalıştı.

Şikibu, Onogoro'nun feveranı karşısında şaşkınlığa düşmüştü. "Bizi yazmaya teşvik eden dürtü başka amaçlara yönelmiş de olsa," diye araya girdi, "eminim ki büyük işler çıkarmamız için mahmuzlayabilir bizi?"

Onogoro ona aldırış etmeden kollarını havaya kaldırdı ve yumruklarını gökyüzüne doğru salladı. "Nerede anneler? Nerede tanrıların anneleri? Bütün kadınlar öksüz!" diye feryat etti. "Bütün kadınlar reddedilmiş!"

Şikibu pervasız dostuna dikkatle baktı. "Ama, kendiliğinden vücut bulan hanım lakabını almakla sen de kendi anneni reddetmedin mi?"

Onogoro'nun dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Annem benden nefret ederdi," dedi. "Bazen bana öyle geliyor ki, kanunlar izin verseydi annem Çinlilerin âdetini uygulardı."

"Ama şekerim," dedi Şikibu, derin bir endişeyle, "kendi küçük kızından nasıl nefret etmiş olabilir annen?"

Onogoro daha da yürek paralayıcı bir ağlama tutturdu. "Çünkü o kız aptalın tekiydi! Çünkü o kız kötüydü!"

Bölme kirişinin üzerinde, hanımın yuttuğu çürük solucanı tükürmeye çalışan Boku'nun dili katılırcasına çırpındı. Hanımın üzerinde hiddeti ya da çürümeyi ifade eden kırmızı ve mor renkli elbiseler olduğundan, Boku, araya güvenli bir mesafe sokmak için kirişin üzerinde biraz yukarı tırmandı.

Şikibu, eline bir mendil alarak arkadaşının perişan yüzündeki yaşları silmeye çalıştı. Onogoro'nun annesi olacak bu kadın, kızını aç bırakan, onu dayakla yola getirmeye çalışan bir canavar mıydı acaba? Bu tür zalimliklerden söz edildiğini duymuştu elbette. Pazar yerinde başıboş dolaşan kayıp ruhlu meczuplara sık sık rastlamıştı, ve bu insanların, kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi döne döne aynı lafları sayıkladıklarını, önce şikâyet edip, sonra kendilerine suçlamalar yağdırdıklarını duyunca, bu insanları ele geçirmiş olan şeyin belki de kötü bir ruh değil, onlara yalnız sevgi ve güven vermiş olması gereken kişilerden çektikleri bir eziyetin anısı olabileceğini düşünmüştü. Ama Onogoro'nun annesi? Hayır, buna inanamazdı. "O kız aptal değil, hayatım," dedi kararlı bir sesle. "Ve buna inanmadıkça kendinle kavgan hiç bitmeyecek."

İşte-yiyecek? diye düşündü Sert Erkek Boku: Kırmızılı hanım onu yiyecek, demek ki? Boku, yanaklarını kavgacı bir ifadeyle şişirerek kirişin soluk rengi üzerinde parlak bir turuncuya döndü ki, Şikibu onun uyarısını fark edebilsin.

"Keşke erkek olarak doğsaydım," diye mırıldandı Onogoro, *obi*'sinin uzun püskülünü küskün küskün çekiştirerek.

"Ama doğmadın," diye sertçe karşılık verdi Şikibu, artık sabrı taşmaya başlamıştı. "Ve ben de doğmadım, ve bir mucize olmadıkça ikimizin de cinsiyeti değişmeyecek." İnsanlar, diye düşündü, ne kadar imkânsız özlemlerle dolu, hele şairler, kendilerine işkence etmeye hepsinden daha meraklı. Ama insanın bu gibi duygulardan kurtulmayı dilemesi cidden acı vericiydi. İnsan

suretinden çıkmayı, bir kertenkele kadar çevik, kuru ve soğukkanlı olmayı dilemekten hiç farkı yoktu bunun!

Maymun gecesi

Her altmış günde bir, Metal'in Ağabeyi Burcu ile Maymun Burcu çakıştığında, Kehanet Dairesi, her yanı saran "ceset kurtları"ndan korunmak için yurttaşlarımızın bütün geceyi uyanık geçirmeleri doğrultusunda ciddi ikazlarda bulunur; yoksa bunlar, uyuyan bedenlerin deliklerinden içeri girerek büyük zararlar verebilirler.

Hal böyle olunca, *Koşin* gecesi bir kez daha gelip çattığında, Şikibu, Onogoro ve diğer hanımlar, uykusuz saatleri söz oyunları ve hikâyelerle doldurmak üzere bir araya geldiler. İlk oyun önerisi, vişne rengi ipek kumaşla astarlanmış bol beyaz bir ev elbisesi ile ona uygun terlikler giymiş olan ev sahibesinden geldi. Dairenin her yanına kırmızı ve altın rengi fenerler asmış olan Şikibu, renkli palmiye yapraklarından örülmüş bir maymun maskesi çıkardı ortaya. Kim hikâye anlatacaksa, dedi, önce Kurnazlık ve Bilgelik maskesini takmak zorunda olsun.

"Aa, lütfen Beş Okşama Oyunu'nu oynayalım," diye sızlandı Umo. Her mevsim yeşiller giyen hayli tuhaf bir hanımdı bu.

"Sonra, Umo," diye çıkıştı Şonagon'un Hime (Prenses) lakaplı kuzini. "Önce bir yarışma yapacağız, sadakatsiz bir âşık için en uygun ölümü tasarlayan kişi yarışmanın galibi olacak." Hime sözü daha fazla uzatmadan maskeyi aldı ve bağcıklarını kafasının arkasında düğümleyip hikâyesine başladı.

"Bir zamanlar, sevgilisini bir gecede üç değişik kadınla aldatan sadakatsiz bir saray mensubu varmış. Bu kadınlardan biri hanımın hizmetçisi olduğundan gözyaşları içinde durumu ona itiraf etmiş, ve âşığının saçmalıklarından artık bıkıp usanmış olan hanımefendi, ondan kurtulmak için bir plan yapmış.

"Adamın bir sonraki ziyaretinde hanımımız kendisine tatlı ve güven dolu bir hava vermiş, ve sadece ikisine ait olacak yeni bir koku hazırlama bahanesiyle, âşığından onunla birlikte parfüm odasına gelmesini rica etmiş. Parfüm hazırlama sanatında kendisini büyük bir üstat olarak gören adam, hevesle sevgilisinin peşine düşerek, karıştırma teknelerinden buharların yükseldiği, melekotu yapraklarının uzun iplere asılı olarak kurumayı beklediği ve akşamsefalarının büyük demir silindirlerin baskısı altında yağlarını salıverdiği mermer zeminli odaya girmiş.

"Daha önce hiç bu kadar çok kokuyu bir arada duymamış olan adamın burun kanatları, ıtırşâhininin, menekşenin, hanımeli, oğulotu ve yabansümbülünün uyumu karşısında zevkle titremiş. Randeyi es geçerek, hindistancevizi tohumlarını ve karanfili işaretparmağıyla başparmağı arasında ufalamış, kâfuru ağacının gövdesinden elde edilen beyaz kristalleri ezmiş, ve bütün bunları yaparken de duruma uygun bulduğu şiirlerden küçük parçacıklar okumuş, çünkü açıkçası, adamın tüm hatırlayabildiği bu kadarıymış.

"Bu kendini beğenmişlik karşısında kapıldığı öfkeyi gizleyen hanımımız, âşığına ihtirasla sarılarak, ona yepyeni bir duygu tattıracağını söylemiş. Meraka kapılan adamı, elbiselerini çıkararak sevgilisinin yere kendisi için yaymış olduğu cübbenin üzerine uzanmaya ikna etmek zor olmamış.

"Hanımımız, âşığının şakaklarını süsen ve karanfillerle ovarak işe başlamış. Ardından, boynun gövdeye bağlandığı yerdeki çukura doğru ilerlemiş ve burayı da kadife çiçeğinin keskin esansıyla sıvazlamış. Her bir koltuk altına civanperçemi ve yılanotu sürdükten sonra, âşığının mest olmuş vücudunun her köşesini kokulara bulayana dek böylece devam etmiş.

"Ama hanımımız biliyormuş ki, nasıl ölçüsü kaçırılmış yin

zıddına dönüşür ve yang halini alırsa, normal koşullarda şifalı ve canlandırıcı olan çiçek esansları da kötü bir etki yapacak şekilde kullanılabilirler.

"Âşığının bedeni üzerinde şişeleriyle bir kez daha taarruza geçmiş, ve hardalotu adamı o nedeni belirsiz derin karamsarlığa sürüklemiş, bitotu içini hastalık ve elden ayaktan düşme korkusuyla doldurmuş, karaçam onu başarısız olduğuna inandırmış, çobanpüskülü kıskanç bir öfkeyle yüreğini yakmış ve hanımeli sıla özlemiyle gözlerini yaşartmış.

"Gizli bir tertibe göre eklenen süpürgeotu pireyi deve yapmış, katırtırnağı adamın cesaretini kırmış, yabanasması kafasını karıştırmış, karaağaç kusurlarını yüzüne vurmuş ve yabanelması onu kirli olduğuna inandırmış. Kestane tomurcuğu işlediği sayısız hatayı hiç durmadan zihninden geçirmesine yol açmış, söğüt dostlarının iyi talihini kıskanmasına neden olmuş, tellikavak belirsiz korkularla terleyip titremesine yol açmış, mürdüm eriği aklını kaçıracağına inandırmış ve yabangülü onu kayıtsızlığa itmiş, öyle ki, ölmek ya da kalmak artık adamın hiç umurunda değilmiş, ama ille de karar vermesi gerekirse, birincisini tercih edermiş.

"Artık onu yeterince hazırlamış olduğuna kanaat getiren hanımımız, adamın kendinden nefret etmesini sağlamak için şakaklarına iki damla daha yabanelması sürmüş. Birden kendinden ölesiye iğrenen adam, ona karşı işlediği bütün suçların cezasını çekmek için, kendisine öldürücü bir doz versin diye sevgilisine yalvarmış. Âşığını kollarının arasında acz içinde gören hanımımız, çektiği azap karşısında merhamete gelerek, adamın bekleyen ağzına bir damla kaplanboğan damlatmış. Sadakatsiz âşık çırılçıplak ve rahatlamış bir şekilde işte böyle ölmüş, ve Eşsiz Prens'in ölümünden bu yana ilk kez, bir törende bu kadar parfüm kokan bir cenazeye rastlanmış."

Murasaki'nin hikâyesindeki Prens Genci'ye yapılan gönderme çok ince ve zekice bulundu ve saray mensubunun şık ölümünün, sahtekârlığının derecesiyle çok iyi uyuştuğuna karar verildi. Maymun maskesini bu sefer Yomiko istedi, ve şehrin işret mahallesine yaptığı ziyaretlerde harcadığı çiçek parasıyla ailesini neredeyse açlığa sürüklemekle kalmayıp, kendisinden hesap sorulduğu zaman da, aylık engelinin sıklığını ileri sürerek karısını tersleyen bir doktorun hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Şimdi, hanımın *tsuki no savari*'si aslında herhangi bir sağlıklı kadınınkinden daha sık ortaya çıkmıyormuş, ama akıntısı gerçekten daha şiddetliymiş. Bir doktor olarak kocasının bu şikâyete anlayışla yaklaşmış olacağı sanılabilir, ama o, Şinto inancındaki kirlilik tabusunu mazeret göstererek, bir tedavi önermesi yolundaki bütün ricaları inatla reddetmiş ve bu konuyla tamamen ilgisini kesmiş.

"Bu arada, şehrin haz evlerinde yaşadığı maceralar sayesinde doktor, *Karyubo* dediğimiz bulaşıcı hastalıktan, öbür adıyla çiçek ve söğüt hastalığından payını almışmış. Karısı ne zaman ki bu hastalığın kocasının ahlâksız bedeninden kendi bedenine geçtiğini anlamış, işte o zaman öfke içinde safra gibi büyümüş ve hanımımız ondan kurtulmak için bir plan yapmış.

"Planını yürürlüğe koymak için hanımımız, çok sayıdaki kız kardeşlerini, kuzinlerini ve teyzelerini teker teker dolaşmış ve onlardan, aylık engellerinin ürünü olan salgıyı kendisi için biriktirmelerini rica etmiş. Kimine bu sıvının saç boyasının solmamasını sağlayan en etkili madde olduğunu söylemiş, kiminin kulağına da, bahçesindeki mucizevi krizantemleri gübrelemekte kullandığı gizli maddenin bu olduğunu fısıldamış.

"Hanımlar önce biraz şaşırmışlar, ama doktorun karısı aldığından daha fazlasını veren iyi yürekli bir kadın olduğundan, sonunda isteğine razı gelmişler.

"Doktorun karısı bir yıl boyunca her ay kadın akrabalarının evlerine taşınmış ve birikmiş sıvıları, ipek kumaşla örttüğü tahta bir çanağın içinde taşıyıp evine getirmiş. Her ay kendi mebzul a-

kıntısını da eklediği değerli birikimi, daha müreffeh günlerde içinde sake barındırmış olan meşe ağacından bir fıçıda saklamış, inceltici olarak da içine, kocasının eczanesinden çaldığı anason ruhundan birkaç damla eklemiş.

"Sene sonuna kadar hanımefendi koca fıçıyı ağzına kadar doldurmayı başarmış, ve Yeni Yıl arifesinde, kocası her zamanki gibi Bayram'ı en sevdiği çiçekçide kutlamayı tercih ettiğinden, sofraya tek başına, ama huzurlu bir yürekle oturmuş.

"Doktor içkili sefahat âleminden sallana sallana evine döndüğünde, daha kapıya varmadan, her zamanki gibi 'Yemek! Banyo! Yatak!' diye böğürmüş. Karısı, bir tek şikâyet sözü etmeden, fırınlanmış domuz eti ve baharatlı mantıdan ibaret yemeğini adamın önüne koymuş. Doktor bu ağır yemeği bastırmak için bardak bardak pirinç şarabı içmiş, sonra kafasını masanın üzerine koyup oracıkta sızmış.

"Bu arada banyo teknesinde su ısınmaktaymış. 'Buyur, seni banyoya götüreyim, sevgili efendim,' demiş hanımımız.

"Hanımefendi güçlükle ayakta duran kocasını banyo teknesine götürüp saygılı bir tavırla üstündekileri çıkarırken, dışarıda, havai fişeklerin ışığıyla kızarmış bir gökyüzü varmış. Körkütük sarhoş olan doktor, pas rengindeki suyu görünce, bir an, dışarıdaki kırmızı ışıkların suya bu morumsu rengi verdiğini düşünmüş. Ama buharlar saçan sıvıya doğru eğilince korkuyla bağırmış: 'Ne oyun çeviriyorsun burada?'

"'Sakin ol, kocacığım,' demiş zevcesi hanımefendi, temizliğe girişecekmiş gibi süngeri eline alarak. 'Kötü talihin önüne geçmek için suya birkaç damla kımız ekledim, hepsi o. Benim memleketim Higo'da şanssız kırk ikinci yaşlarına giren erkekler önlem olarak mutlaka kırmızı suda yıkanırlar. Ejderha banyosu denir buna.'

"Zihninin yarı karanlık mağaralarında doktor, gerçekten de o uğursuz yaşın eşiğinde olduğunu hatırlamış ve zamanın geçişi ve yiğitliğin solup gidişi üzerine kasvetli düşüncelere dalarak, suyun gevşetici sıcaklığı içinde daha derinlere gömülmüş. Ama, içkiyle bulanmış beyninde talih banyosunun rengi eskilerden kalma yatıştırıcı duygular uyandırmış, çünkü bebeklik hafızasına işlenmiş ilk kırmızı, annesinin iç çamaşırlarının kızılıymış. Çoktan göçüp gitmiş anacığının katıksız şefkatini hatırlayınca gözlerine yaşlar

hücum etmiş ve bir an için, saçma sabun süren ellerin karısının kocaman beceriksiz elleri değil, annesininkiler olduğunu hayal etmiş. İçinde kendine karşı uyanan bu acıma hisleriyle, 'Yavaş biraz, hanım,' diye uyarmış karısını, ama eller kafasını daha da sertçe yoğurup dürtmeye başlamış ve sonunda doktorun çenesi iyice suyun içine gömülmüş.

"Isının ve buharın etkisiyle iyiden iyiye sersemlemiş olan doktor, kendisine reva görülen bu haşin muamele karşısında ancak cılız bir itirazda bulunabilmiş. Kırmızı su dudaklarını tuzlu tuzlu yalarken, 'Bunu mu hak ediyorum ben?' diye gevelemiş şaşkın şaşkın.

"Bunun arkasından gelen kavrayış anı, korkunç olmakla birlikte, en azından kısa olmuş. Hades'e karısı İzanami'yle yatmaya gittiğinde, karısının vücudunda kıvıl kıvıl kaynaşan sinekkurtlarını görerek çığlık çığlığa oradan kaçan İzanagi gibi doktor da, kendi karısının iğrenç ifrazatı karşısında dehşetle geri çekilmiş. Ne var ki, tanrının tersine, damarlarındaki şarap ve banyodaki gevşetici buharlar yüzünden pelteye dönmüş olan doktor, bacaklarında kaçacak gücü bulamamış.

"Hanımımız, yılların bastırılmış öfkesini salıveren bir çığlıkla doktorun kafasını kırmızı suyun içine batırmış ve adamın değersiz canının tamamen uçup gittiğine emin oluncaya kadar orada tutmuş.

"Böylece zavallı doktor, kadın kanından ibaret bir ırmağın üzerinde Codo sahillerinin yolunu tutmuş, ve bu şekilde kirlenmiş olmakla, doktorun bir gün Doğu Cenneti'ne ulaşma ihtimali yok denecek kadar azalsa da, emin olabiliriz ki bu durum, zevcesi hanımefendinin zerre kadar umurunda olmamış."

Kör yılanlar

Yomiko hikâyesini kayıtsız bir sırıtışla bitirdi, ve hikâyeyi nefeslerini tutarak sessizce dinlemiş olan hanımlar birer birer alkışlamaya başladılar. Bu sefer de Şikibu, Onogoro'ya muzip bir ba-

kış fırlatarak, asker âşığının peşine bir grup sokak serserisi takan ve onlardan, adamın en azametli halleri karşısında katıla katıla gülmelerini isteyerek, onu utancından öldüren bir hanımın komik hikâyesini anlattı. Ancak hanımlar, doktora reva görülen ölümden daha korkunç ve daha dâhiyane bir ölüm biçimi düşünülemeyeceği konusunda fikir birliğine vardılar. Böylece Yomiko açık farkla yarışmanın galibi seçildi ve hanımlar kendilerine başka eğlenceler aramaya başladılar.

Acısını hatırlayan Onogoro yelpazesinin arkasına çekildi ve oyun oynama hevesi tamamen sönüp gitti. Kavgalarından beri General'den haber alamamıştı ve Şikibu'nun onunla böyle alay etmesi doğrusu zalimceydi. Eğer böyle yapmakla aşkı kovalayıp yerine küçümsemeyi koymak istediyse, hikâyesi Onogoro'yu tam tersi yönde etkilemiş, kalbindeki yarayı iyileştirmediği gibi, duyduğu umutsuzca özlemi daha da şiddetlendirmişti.

Şikibu Onogoro'yu kalabalığın içinden verandaya doğru yöneltti. "Kendini harap etme böyle, Onogoro," diye mırıldandı. "Geri gelecek, unutma bu sözlerimi."

Kırmızı ve altın rengi fenerler gündönümü meltemiyle sallanırken, içerideki hanımlar gürültülü bir coşkuyla Beş Okşama Oyunu'na başladılar. Onogoro mutsuz bakışlarını bahçelerin üzerinden ahıra doğru yöneltti. Ahırda hiç ışık yoktu, çünkü Oyu halk tabakasından biriydi ve dünya yüzündeki hiçbir ceset kurdu onu uykusundan edemezdi. "Bazen, General'i ne kadar sevdiğimi anlayamadığını düşünüyorum!" diye sertçe karşılık verdi Şikibu'ya. General'in yaverinin, verandanın altındaki morsalkım kümesinin dalları arasına gizlenmiş olarak, her kelimeyi dinlemekte olduğundan tamamen habersizdi tabii.

Muhafız Birliği'nde Yardımcı Yüzbaşı olarak görev yapan ve istihbarat konusunda özel eğitim almış olan yaver akşamüzerinden beri oradaydı, ve bu iyi yetişmiş hanımların ağzından böyle kana susamış hikâyeler duymak tüylerini diken diken etmişti. Islak dalların arasında iki büklüm olmuş, serin esintiyle üşüyerek ve ku-

rumuş tohum kabuklarının hışırtısıyla irkilerek orada otururken, bir tek söz bile duymamış olmayı diledi. Hikâyeler, tıpkı korkulan ceset kurtları gibi beynine nüfuz etmişti, ve yılan gibi kıvrılan dalların arasındaki o korumasız haliyle yaver, bu gibi yaratıklar hakkında düşüncelere dalacak durumda değildi. Aslına bakılırsa, vücudundaki delikleri düşünmeye bile cesareti yoktu yaverin, ne sımsıkı kapattığı ağzını, ne kulaklarını –eğer mesleki organları olmasaydı onları mendille tıkardı– ne burun kanatlarını –onlara da nefes almak için ihtiyacı vardı– ne de kaşınan anüsünü – çünkü nemin ve soğuğun içinde bu kadar uzun süre oturmak, basuru mesleki bir risk haline getiriyordu.

Ama yaver bu tatsız düşünceleri bastırmak için ne kadar uğraştıysa, böcek dünyasının orduları hayal gücünün bahçelerinde görünmez müfrezeler halinde o kadar kararlı bir şekilde ilerlediler – en önde piyade alayını oluşturan alçakgönüllü solucanlar, arkadan, yeşil fenerlerini sinsice kısmış ateş böceklerinin kordonunda sürüne sürüne yaklaşan silahlı kırkayaklar. Sol cenahta, bir karabatak leşinden yeni çıkmış beyaz sinekkurtları dalga dalga kıvıldaştı, onların arkasından kurnaz köryılanlar kayarak sökün etti, ve en sonunda, kafalarını merasim atları gibi havaya dikmiş ve zehirli dişlerini saldırıya hazırlamış engerekler çıkageldiler.

Hanımların Badem Çiçeği Dairesi'nden taşan sesleri, Yüzbaşı'nın isteksiz kulaklarından içeri sızdı. "İlk Okşama," diye bağırdı içlerinden biri, "dirseğin iç tarafına olurdu. İkincisi ayak tabanına. Üçüncüsü göz kapaklarına. Dördüncüsü burun kemiğine. Ve beşincisi belkemiğinden ta aşağı kadar." Araya şımarık bir ses girdi. "Ben hepsini *şiofuki*'min üstüne isterdim tabii ki! Fıskıyeli midyeme yani! Sonra da bir elli tane daha isterdim . . ."

Tam o sırada yukarıdaki dalların birinden bir örümcek düştü ve Yüzbaşı'nın elinin üzerinde telaşla koşturdu, ama neyse ki içeriden gelen gürültülü kahkahalar adamın alçak sesle attığı çığlığı tamamen bastırdı. Yüzbaşı, diken üzerinde olmasına rağmen –çünkü o ne de olsa bir profesyoneldi– balkondaki iki hanımın içerideki aşağılık eğlenceye katılmayıp kasvetli bir ses tonuyla konuştuklarını

fark etti. Sonunda, izlemekle görevlendirildiği hanım yüzünü elleriyle kapattı ve General'i geri getirmek için gururunu her biçimde ayaklar altına almaya hazır olduğuna yemin etti. Yaver, alnına düşen soğuk ve kurtsu damlacıkların ıslaklığıyla irkilerek geri çekildi. Ama sonra korkunun yerini merhamet aldı, çünkü yaver, onu ıslatan damlaların hanımın samimi ve tuzlu gözyaşlarından başka bir şey olmadığını anladı.

Bu arada Vekil'in ajanı da General'in verandasının altında aynı ölçüde tatsız bir gece geçirmişti ve Atsumiçi'ye sunacağı raporu hazırlamak üzere evine doğru koşturmaktaydı. İyi terbiye görmüşlüğün işareti olarak gördüğü süslü kıvrımlara ve tumturaklı ifadelere bol bol yer vererek, "General dalgın görünmekteydi," diye yazdı. "Kendisi, seyahatten dönen karısıyla hemen hemen hiç konuşmadı. Sık sık, birini bekliyormuşçasına pencere kenarına gitti." "Sabaha doğru, kendisine yazılı bir belge teslim eden bir ziyaretçisi oldu. Bunun üzerine General'in asabiyeti daha da dikkat çekici bir hal aldı." "Adı geçen ziyaretçinin kimliği hakkında hizmetkârlardan bilgi alınması mümkün olmadı. Muhtemel bir komploya ilgili olarak kovuşturmanın devammı salık veririm."

Matsutake mantarları

General genç Yüzbaşı'nın raporunu alınca pencere kenarına gitti ve Biva Gölü'nün uzak suları üzerindeki solgun sabah güneşine baktı. Onogoro meselesini düşünmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki vakti tamamen unutmuştu, bu yüzden Yılan Saati'ni haber veren gong sesiyle irkildi. Aynı anda Onogoro'nun hizmetçisi çıkageldi. Yanında, Onogoro'nun ondan ziyarete gelmesini rica ettiği bir mektup ve bir de şiir vardı.

Aşkımızın en yüksek dallarını
Birleştiren
O cılız kar köprüsünde

Bu aciz seyyah
Dikkatle yürümek zorunda.

General, Tokiden'e girişte beklemesini söyleyerek masasının başına geçti ve cevabi bir şiir yazmaya girişti. Yaveri Onogoro'nun yürekten gelen sözlerini ona aktarmıştı ve General sevgilisinin masumiyetine inanma eğilimindeydi. Ne var ki, fırçası kâğıda değdiği anda gözlerinin önünde tuhaf bir görüntü beliriyor, General'in yarı yolda vazgeçerek yazdıklarını öfkeyle karalamasına neden oluyordu.

Geçen sonbahar, akçaağaçları görmek üzere Ogura Dağı'na yaptığı bir yolculuk sırasında, *matsutake* mantarlarından ibaret değerli malını bir *susuki* kamışına dizerek sergileyen bir köylü satıcıya rastgelmişti. O sıralarda Onogoro'ya yönelik tutkusu daha yeni yeni tomurcuklanmakta olduğundan, bu nadide mantarlardan birkaç tane satın almış ve güzel bir tülbente sararak Onogoro'ya göndermişti. Ama şimdi gözünün önüne gelen tuhaf görüntüde onu dehşete düşüren şey işte bu bu mantar dizili çubuktu, çünkü mantarlar bin yıllık kelleler gibi çarpılıp büzüşmüştü ve *susuki* çubuğunu fütursuz bilek hareketleriyle sallayıp duran da Onogoro Hanım'm ta kendisiydi.

Bir türlü başlayamadığı şiiriyle daha fazla uğraşacak sabrı kendinde bulamayan General, adabımuaşeretten vazgeçerek, ertesi gün öğleden sonra onu görmeye geleceğini bildiren kısa bir karşılık yazdı. Ama, hanımın doğruyu söylediğini gösteren kesin bir kanıt bulunmadıkça vazgeçmeyeceği bir şey varsa, o da başlatmış olduğu takip idi. Bu bakımdan General atalarından hiç farklı değildi, çünkü, bildiğimiz gibi şüphe, Taira'ların kanında olan bir şeydir: Nitekim, o eski hikâyede, karşısına çıkan güzeller güzeli dilberin maskesini düşüren, onun meşum bir iblis olduğunu ortaya çıkaran ve onu alt eden de Soylu Taira no Koremaçi değil midir?

Bu arada General'in yaveri, görevini tedirgin bir yürekle sürdürmekteydi. Yaver hem Onogoro Hanım'ı gözetleme işini küçültücü buluyordu –ona göre bu, kıskanç kadınlara kocalarının çiçek mahallesine yaptıkları ziyaretleri gammazlayan arıcasuslarınki kadar bayağı bir görevdi– hem de, hanımefendinin gözyaşlarının yağmur olup alnına yağdığı günden beri, onun masum olduğu yolunda rahatsız edici bir kanıya kapılmıştı. Mamafih amirinden emir almış durumdaydı ve bu emre uyarak Badem Çiçeği Bahçesi'ndeki karargâhına geri döndü.

Yaver, General'in ziyaret saatinden kısa bir süre önce Onogoro Hanım'ı evinin verandasında bulunca bir şaşkınlık geçirdi. Sonra, Hanım'ın merdivenden aşağı inmiş olduğunu ve aceleyle bahçeye, kendisine doğru ilerlediğini görerek telaşa kapıldı. Bir arı kovanının arkasına elinden geldiğince saklanarak, kendini gizlemek için o anda bulabildiği tek nesneye uzandı – yüzü örten tülbent peçesiyle, geniş kenarlı bir arıcı şapkasıydı bu. Hanımefendi belli belirsiz bir selam vererek yanından hızla geçip gitti ve ahıra giden kemerli kapının altından geçerek kayboldu. Az sonra, samimi bir tavırla mırıl mırıl bir şeyler anlattığı genç bir seyisle birlikte yeniden ortaya çıktı. Yaklaşan çifte sırtını dönen genç Yüzbaşı, içeriden işbaşındaki mahkûmların canlı müziğinin yayıldığı arı kovanını inceleyip dürtükledi.

İçeride yapılan işin niteliğine gelince, bu görevin esasını ve bölümlenişini açıklamak için biraz ara vermemiz gerekiyor, çünkü tarih kadar eski olan arıcılık sanatı ve bu sanatın o kadar başarıyla yararlandığı hayat süreçleri hakkında hâlâ içler acısı bir cehalet içinde olan çok fazla insan var. Üçüncü ayda ortaya çıkan alışılmadık bir sıcak nedeniyle, çalışkan işçiler bal yapımı için gerek duydukları hammaddeleri toplamak üzere dört bir yana dağılmışlardı bile: İlk tomurcukların tatlı nektarı, bitki emen böceklerin salgıladığı şekerli sıvı, ilkbahar başlarında açan çiçeklerin anterlerinde biriken tozumsu polenler ve olgunlaşmamış kestaneler-

den sızan yapışkan karamum. Bu zengin karışım, karınlarının altından minicik tabakalar halinde salgıladıkları balmumuyla işçiler tarafından inşa edilmiş olan altıgen hücrelere Kraliçe'nin bıraktığı yumurtaları beslemişti. Bal stokunun bolluğu yumurtaların gelişimini hızlandırmış olduğundan, tam bu sıralarda, iki yeni bakire kraliçe ölümüne bir taht kavgasına girişmek üzere kuluçkadan çıkmak üzereydiler. (Kavganın galibi çiftleşmek üzere hemen uçup gidecek, rastladığı tüm erkek arıların spermlerine son damlasına kadar el koyduktan sonra onları can çekişerek toprağa düşmeye terk edecektir, ama bu, ne kadar büyüleyici olsa da, şu anda bizim ilgi alanımız dışında kalan bir hikâye.) Ne var ki bu sene kovanın bütün ritmi altüst olmuş durumdaydı, çünkü yeni bir bakirenin usulünce başa geçmesi için önce eski Kraliçe'nin, tabir yerindeyse, tahttan feragat etmesi ve yeni bir yerleşim yeri bulmaları için sürüyü keşfe göndermesi gerekir.

İşte tam bu patlayıcı gerginlik döneminin ortasında, genç Yüzbaşımız, acemice müdahaleleri vasıtasıyla, bir peteğin balla dolup taşan hücrelerine parmaklarını daldırmakla kalmamış, aynı zamanda uyuşuk ana kraliçeyi de yerinden oynatmıştı ve bu saldırı karşısında ana kraliçe, peşinde 10.000 işçi arıyla birlikte hışımla kovandan dışarı fırlamıştı.

Şimdi, gıdasız kalan arılar her ne kadar komşu kovanlardan bal çalsalar da, bu, kendi erzaklarına tasallut edenlere de aynı hakkı tanıdıkları anlamına gelmez. Bu yüzden, dışarı uğratılan arılar bir geyzer gibi fışkırarak saldırganın burnunun altında biter ve peçesini gürültü ve arı gövdesiyle doldururlarken, bin kadar militan arı da Yaver'in parmaklarındaki çalıntı balı geri alma işini üstlenmişti. Vızıldayan kümeden ötürü neyse ki görüşü engellenmiş olan Yaver, parmaklarına yapışan ve itişe kakışa balı emmeye koyularak, elleri sanki kıvıl kıvıl kahverengi bir kadife eldivenle sarmalanmış gibi korkunç bir yanılsama oluşturan saldırganları göremedi. Ve yine neyse ki –çünkü küçük lütuflara onun namına şükretmemiz gerekiyor– karnı doymuş bir arı genellikle sokma eğilimi göstermeden şevkle işine bakar, tabii bir tehlike baş gösterirse başka, o zaman şüphesiz o da karşılık verir. Bu nedenle,

Yüzbaşı panik içinde arıcı şapkasını çıkarıp kafasının etrafındaki sürüye doğru sallayınca pek az arı iğnesini kullanmaya yeltendi, hatta elinin üzerindeki güruh bile kurtardığı balı yeni saraylarının kilerine taşımayı tercih etti.

Ama, Yüzbaşı bu macerayı birkaç arı sokması dışında büyük bir zarar görmeden atlattıysa da, beyefendinin vakarı ve ruh sağlığı kalıcı yaralar almaktan kurtulamadı. Çabuk heyecanlanmaya zaten yatkın olan mizacı iyice fobik bir hal aldı, o kadar ki, minik kızının yapış yapış parmaklarını görmek bile üzerine ter basmasına ve bebek odasını derhal terk etmesine yol açar oldu. Bu patolojinin beyefendinin evlilik hayatı üzerindeki uzun vadeli etkilerine gelince, hayal gücümüzün bize sunabileceklerinin ötesinde bu konuda elimizde herhangi bir bilgi bulunmuyor.

Tıkalı bir kulak

Onogoro Hanım'ın odasında, kırmızı cilalı bir tepsinin üzerine yerleştirilmiş küçük bir tütsü ocağından döne döne kokulu dumanlar yükselmekteydi. General, tomurcuklanmış karanfillerle süslü iç elbisesi ve eşsiz bir ustalıkla resmedilmiş yüzen sazanlarla kaplı kimonosuyla sevgilisinin her zamankinden güzel göründüğünü düşündü. Buna rağmen, Onogoro Hanım yanaklarında hâlâ parıldayan yaşlarla başı önünde otururken, General onun yüzünü, sokak kenarlarında yüz hatlarından karakter tahlili yapan fizyonomistlerin bir kalleşlik işareti arayan dikkatiyle inceledi. Hanımefendi masum olduğuna, onu sevdiğine yemin etmişti, General'in tutkusunu –üzerine kararsızlığın karanlık gölgesini düşürerek– hiç olmadığı kadar körüklemişti. Yine de, iç çamaşırlarına kadar soyunup sevgilisini yatağa taşırken, General'in beş duyusu huzursuzca titreşti. Yabancı bir gözün kendisini izlemekte olduğu yolunda saçma sapan bir kuşkuya kapılarak pencere kafeslerine doğru endişeli bir bakış fırlattı; bu göz sanki onu çırılçıplak so-

yacak, yaptığı her şeyi kayda geçirecek ve sonra ondan hesap soracaktı. Ama, artık hepimizin fark ettiği gibi, kitlelerin ısrarlı taleplerini görmezden gelen bir tiran gibi General de kendi bedeninin algılar kümesine kulak tıkama alışkanlığındaydı. Bu yüzden, kendisi Badem Çiçeği Dairesi'ne ulaşır ulaşmaz gözetleme mevkiini terk etmesi için yaverini sıkıca tembihlemiş olduğundan, mahremiyetinin güvencede olduğuna ve şüphelerinin yersiz olduğuna karar verdi.

Bu arada, Onogoro Hanım'ın *tsuitate* paravanında asılı duran kimonosundaki sazanlar, bıyıklı ağızlarıyla iğneişi deniz yosunlarını mideye indiriyor ve kıvrak kuyruklarını, az önce Onogoro'nun samimi ve yumuşak başlı itirazlarına kulak misafiri olmuş Oyu'nun gizlenmiş kafasına sürtüyorlardı.

Onogoro kollarını başının arkasına sarkıtmıştı ve elleri teslimiyet içinde açılmış durumdaydı. Paravanın altından parmakları kayıtsızca Oyu'nun ağzına değiyordu, aşk onu çekingenleştiriyor ve öfkesi onu dizginliyor olmasa, Oyu bu parmakları kolayca öpebilir ya da ağzının içine alabilirdi. Çünkü, General'in kıskançlıktan kudurmuş hali Oyu'nun sükûnetle –hatta severek– tanık olabileceği bir görüntüydü, ama Onogoro'nun, onu hak etmekten bu kadar uzak birinin ayaklarına kapanması ihtimali, öz disiplinin katlanma gücünü aşıyordu!

Onogoro'nun parmakları onun nefesiyle ısınırken Oyu'nun konuşan dudakları kekeledi ve kalbi Onogoro'nun kendini bu kadar az seviyor oluşuna lanetler yağdırdı. Eğer General için boş yere harcadığı ihtimamın yarısını kendine layık görseydi, diye düşündü acı acı, görürdük o zaman bu alçak herife daha ne kadar katlanacağını! Oyu, acıya yönelik bir şehvetin tüm müşterilerinin içine işlemiş olduğunu biliyordu elbette, bir arının nektara duyduğu susuzluk veya bir öküzün taze samana duyduğu açlık gibi bir şeydi bu. Bu hanımlar mutluluğu ne kadar özlüyorlarsa, ne yazık ki, aynı derecede tutkulu bir cezalandırılma arzusu duyuyorlardı. Oyu onu söze dökene kadar şekli şemaili olmayan bu arzu –bunun da kendi ve-

bali olduğunu düşündü Oyu, sıkıntıyla– nefes kesen zehirli bir hava gibi hanımların içlerinden yükseliyordu.

Mamafih, Oyu'nun da kendini kandırmakta olduğu bir konu varsa, o da belki, Onogoro'yu tutsak eden şeyden kendisinin muaf olduğu yolundaki varsayımıydı. Bu yüzden, Oyu güçlerinin doruğundaki atlarını önüne katar ve aşkının göz alıcı süvarilerini Onogoro'nun ardına dizerken, kendisinin acaba neden karşılıksız aşkın zincirleri içinde çürümek gibi bir tercihte bulunduğunu ve gönül çalma işinde başkalarına yardım eden kişinin bu işi bizzat üstlenmeyi neden hiç düşünmediğini merak etmekten doğrusu kendimizi alamıyoruz.

Soğuk balık

"Bir zamanlar merhum Hükümdar'ın sarayında, birbirine hiç mi hiç uygun olmayan iki âşık yaşarmış. Hanako Hanım küçüklüğünde ele avuca sığmaz bir kız çocuğuymuş, ağaçlara tırmanmak, çay sularının önüne bent yapmak gibi şeylere bayılırmış. Kızının yırtık giysilerinden ve birbirine dolaşmış saçlarından bıkıp usanan annesi de, yetişkinliğin kızındaki bu gözüpek dağınıklığı gidereceği umuduyla kendini avuturmuş.

"Ne var ki Hanako Hanım büyüyüp yetişkin bir kadın olduktan sonra da eskisinden daha mazbut olmamış. Bir âşığına mektup yazacak olsa mutlaka heyecanı becerisine baskın gelir, mürekkebi ya kâğıdın üzerine döker ya da farkında olmadan elbisesine damlatırmış. Balıkları beslemek için nilüfer havuzuna yaklaşsa, ne yapar eder eteklerini çamura batırır ve elbisesinin uzun kollarını su yosunuyla yeşile boyarmış.

"Merkezi İşler Dairesi'nde hükümdarlık gardırobundan sorumlu bir denetçi olarak görev yapan âşığı ise, mesleğinin de gerektirdiği gibi, tam tersine, gerek zihnen gerek alışkanlıkları itibariyle son derece titiz bir adammış. Sevgilisinin elbisesinden bir tel iplik

sarksa adam onu dikkatle tutup çekermiş, omuzlarına birazcık pirinç pudrası dökülmüş olsa –çünkü Hanako'nun tuvaleti yalapşap olurmuş genellikle– hemen eliyle silkelermiş. Denetçi aynı titizliği sevişme işinde de gösterirmiş, sevgilisinin *iso-gınçaku*'suna ancak parmak uçlarının en ucuyla dokunurmuş, ve Hanako'nun buna ne kadar canı sıkılsa da, bu işi asla dudaklarıyla yapmazmış.

"Yedinci Ay'da, kırlangıçların saçaklarda gürültüyle itişip kakıştığı ve kayısıların ağaçlarda güneşin minik kızları gibi tombul tombul parladığı sıcak ve güzel bir yaz akşamı çıkagelmiş. Sıkıcı ev işlerinden içine fenalık gelen Hanako, en sevdiği sazanını beslemek üzere saray bahçesindeki nilüfer havuzunun yolunu tutmuş.

"Hanako, türünün bu gösterişli üyesine Yugure adını takmışmış, çünkü bu sazan, su yosunları ve nilüferlerle beslenmek üzere akşamın alacakaranlığında su yüzüne çıkmayı tercih edermiş. Ama bu ismi vermesinin bir nedeni de hayvanın saygıdeğer yaşıymış, çünkü sazan artık kırkına yaklaşmaktaymış. Buna rağmen, burundan kuyruğa kadar bir yavru geyik kadar boyu ve erkeksi, atak bir mizacı olan bu harikulade balığın hiç de bunağa benzer bir hali yokmuş.

"Hanako suyu parmaklarıyla çırpıştırarak bir şarkı mırıldanmış ve Yugure'nin havuzun dibindeki çamurların içinden yüzeye çıkıp onu selamlamasını beklemiş. Bir süre sonra, dört dolgun bıyığıyla o koca somurtkan ağız suyu yarıp çıkmış, sonra da altınımsı yeşil renkteki kafası, parlak gözleri ve sırtının baklava biçimli pulları görünmüş. Hanako yanında getirdiği haşlanmış bezelye ve tahıl tohumlarından birazını bekleyen dudaklara doğru uzatmış. Bu dudaklar coşkulu bir zevkle yiyeceklerin üzerine kapanmış ve Hanako'yu neşeyle kıkırdatan açgözlü bir heyecanla kızın parmaklarını şapır şupur yalamaya başlamışlar.

"Arkadaşıyla baş başa huzurlu bir saat geçirdikten sonra Hanako, yüreğinde bir eziklikle, Denetçi'yi karşılamak üzere eve dönmesi gerektiğini açıklamış. Çünkü âşığı randevularına her zaman tam vaktinde gelirmiş ve bu konudaki özensizliği başkalarında da hoş görmezmiş. Yugure kuyruğunu sallayarak gümüşsü karnını göstermiş, sonra altın gözlerini döndürüp, kızın iç elbisesinin üzerindeki çamurlar ve saçlarındaki karahindiba tohumları yüzünden biraz endişelenerek Hanako'nun arkasından bakmış, çünkü Yu-

gure, kızın âşığının mükemmellik takıntısını çok iyi biliyormuş.

"Hanako âşığını karşıladığında, adamın tek bir sevgi sözcüğü bile sarf etmeden uzun bir eleştiri tiradına girişti ğini görerek hayal kırıklığına uğramış. Denetçi Hanako'nun çamur lekeleriyle kaplı elbiselerini yere yığmış ve hizmetçiyi çağırarak bunları çöpe atmasını istemiş. Sonra Hanako'yu derhal banyoya sokmuş ve kızın vücut bakımını bizzat denetlemekte ısrar etmiş. Vücudundaki her delik ovalanacak, bir tane bile bırakmamacasına bütün tüyler cımbızla alınacak, ölü deriler ponza taşıyla tamamen çıkarılacakmış. Ne var ki, yapılan son bir teftiş Hanako'nun tırnaklarının altındaki balık yemi kalıntılarını ortaya çıkarmış, ve bunları da Denetçi, bambudan yapılmış özel bir aletle, söylene söylene kendisi temizlemiş.

"Bunun arkasından, kelimenin tam anlamıyla pirüpak olan Hanako kaderine boyun eğmiş bir tavırla yatağa tırmanmış ve özlemle, çamuru seven ve asla iğrenerek ona sırtını dönmemiş olan sazanın ıslak, gıdıklayıcı dokunuşunu düşünmüş. Ne var ki Hamako'nun çilesi daha dolmamışmış, çünkü Denetçi, kızın *hoto*'suna hamle etmeden önce eline bir çift pamuklu eldiven geçirmiş ve hijyenik okşamalarına ancak ondan sonra başlamış.

"Âşığı böylece titiz birleşmesini tamamlayıp uykuya dalar dalmaz Hanako yavaşça yataktan dışarı süzülmüş ve eline geçirdiği bir harmaniyi sırtına atarak, teselli bulmak için havuz başına koşmuş.

"Hanımefendi sersefil bir halde çamurun içinde uzanmış yatarken, ay ışığıyla aydınlanan kayısılar dallarından plop diye düşüyor ve suyun üzerinde sürüklenip gidiyorlarmış. Bu sırada alacakaranlık devi Yugure, içli ağlama sesini duyarak, tüm görkemiyle havuzun derinlerinden su yüzüne çıkmış.

"Suyun üzerinde Hanako'nun beyaz elini gören Yugure kaslı dudaklarını aralamış ve kızın parmaklarını teselli edercesine emmeye başlamış. Hanako'nun parmakları bu dokunuşla kederlerinden sıyrılmış ve yaseminler gibi açılmışlar.

"Gece göğünün köprüsü altında, kayısı kokulu havanın içinde koca sazan güzel kokulu başka bir şeyin varlığını fark etmiş. Hanımın küçük çıplak ayaklarıymış bu, ılık suyun içinde, kendini bırakmış bir şekilde sallanıyorlarmış. Hanako'nun küçük ayak par-

makları Yugure'nin ateşli ağzını doldurmuş, ve balık, kızın gözkapakları zevkten ağırlaşıncaya, ağzından suyun yüzeyini tatlı bir esinti gibi dalgalandıran bir inilti çıkıncaya kadar her birine ayrı ayrı tapınmış.

"Yugure döne döne suyun dibine dalarak gümüşten karnını kızın kavisli ayak tabanına sürmüş, sonra yeniden yüzeye çıkmış ve kızın ay ışığında parıldayan enfes baldırlarını burnuyla dürtmüş. Sırtüstü uzanan Hanako, kaygan çamurların keyfini çıkararak, elbisesi suyla dolup dev bir nilüfer gibi kabarana kadar bacaklarını sığ suyun içine uzatmış. Aklında titiz âşıkla ilgili bir tek düşünce bile yokmuş artık.

"Sazan, hanımefendinin etrafında âşıkane turlar atmaya başlamış. Suların sofrası üstünde önüne bir ziyafet serilmişmiş çünkü, ve Yugure'nin, kızın hazzının tadına bakmaktan daha çok istediği hiçbir şey yokmuş.

"Hanako'ya gelince, yaldızlı kafanın usulca baldırlarının arasına süzüldüğünü hissetmiş ve bacaklarını o geniş gövdenin etrafına hevesle dolamış, çünkü balığın kaygan pulları bile âşığının fersiz teni kadar ürpertici değilmiş. Yugure'nin koca dudakları Hanako'nun gizli bademinin üzerine kapanınca kızın küçük memeleri suyun üzerinde kayısılar gibi inip çıkmış; Ay Ay Ay diye bağırmış Hanako, ve dört bıyık telinin tarlakuşunun nefesinden daha yumuşak dokunuşunu hissederek, yüzünü darmadağınık saçlarının arasına gömmüş.

"Yugure, eşsiz bir incelikle, ağzına doldurduğu suları kızın en yumuşak yerlerine fıskiye gibi püskürtmüş. Böylece, onu yeniden dişlemek üzere geri döndüğünde, hanımefendiyi kendi hazzına doğru dört nala yol alırken ve Yugure'nin dudaklarına kavuşmak için kabarırken bulmuş. Bu görüntü karşısında Yugure'nin yüreği de kabarmışsa, bu duyguyu, bahar ayları boyunca ıtırşâhilerini sevgiyle sulayan ve sonra tomurcukların ihtişamla açışını hayranlıkla seyreden bir bahçıvanınkine benzetebiliriz belki.

"Bıyıkları Hanako'nun dış kıvrımlarını gıdıklarken, dev balık, hem bezelyeyi hem de kabuğunu heybetli dudaklarının içine almış. Yugure kâh emmiş, kâh üflemiş, ve öyle anlar olmuş ki o narin lokma, palamarlarından kopacak gibi balığın ağzında yuvarlanmış. Hanımın özsuları tuzlu tuzlu akmış, bacakları titremiş, göbeği yay

gibi gerilmiş ve Yuguro, çok geçmeden kızın güzel çağlayanıyla ödüllendirileceğini anlamış.

"Sonunda Hanako'nun enfes kapısı hiç olmadığı kadar açılmış ve kız, kadifemsi gecenin içinde bir çığlık atarak, oluk gibi fışkıran hazzını santim santim balığa aktarmış. Yugure kızın lezzetli özsuyunu içmiş, titreyen yüzgeçlerinde ve karnının baklava desenleri içinde sıcak sıcak tutmuş. Aşkın muhteşem ziyafet sofrasına ruhun sarhoş edici şarabından daha çok yakışacak ne vardır ki zaten?

"Sonra Hanako çamura bulanmış elini onun lütufkâr başının üzerine koymuş ve hanımla sazan, kendilerini ılık suyun içine gevşekçe bırakmışlar – hanım ağırlaşmış gözkapaklarıyla ve doygunlukla, balıksa, yıldızların meraklı bakışları altında kıpırtısız duran kapaksız gözleriyle."

Dişler ve tırnaklar

Arkasında bir arı sürüsüyle ansızın yerinden fırlayan arıcıya bakmak üzere gözünü pencere kafesindeki gözlem yerinden bir anlığına ayırmış olan Vekil'in ajanı, loş odanın içinde olup bitenleri ilgisizce seyretti.

Ne var ki General odadan çıkar çıkmaz, Ajan, tamamen mesleki ilgiden kaynaklanan bir heyecanla, hanımın yatağının arkasındaki gölgelerin içinden bir karaltının çıktığını gördü. Gördüğü şeyin anlamına gelince, Ajan bu konuda ancak iki hipotez geliştirebiliyordu – birincisine göre bu kişi hanımın âşığıydı ve General'in aniden çıkıp gelmesi üzerine paravanın arkasına saklanmıştı. Ya da General –ki Ajan bu ihtimale daha fazla ağırlık veriyordu– bir aşk randevusunun duygusal kisvesi altında, bir işbirlikçisiyle kurnazca bir buluşma ayarlamıştı. Sonunda Ajan'ın Prens Atsumiçi'ye sunduğu açıklama bu ikincisi oldu ve Prens de hiç vakit kaybetmeden haberi Vekil'e iletti.

Saray Kâtibi'yle yapacağı önemli bir toplantıya zaten gecikmiş olan Yorimiçi, bu haberden pek memnun olmuş görünmedi. "Aşk randevusu mu?" diye bağırdı, Osamu siyah lakeli başlığını kafasına oturtmaya çalışırken. "Böyle saçmalıklarla beni neden rahatsız ediyorsun, Atsumiçi?"

"Bağışlayın, Efendim, ama gizlilik suçun en kesin kanıtıdır. Şüphe altında olduğunu fark edince, adamımız sinsileşmeye başladı."

"Burada en başarılı ordu kumandanımızdan söz ediyoruz," diye parladı Yorimiçi. "Elinde sağlam kanıtlar olmadıkça bir daha karşıma çıkma!"

Atsumiçi'nin yüreğine zapt edilmez bir öfke yayıldı Yorimiçi'nin yerinde babası Miçinaga olsaydı, Taira ailesiyle ilgili en küçük komplo iddiasında muhafızları üstlerine salardı. Ama tabii, diye acı acı düşündü Atsumiçi, onun yönetimi dişli ve tırnaklı bir yönetimdi, o eşsiz iki liderin, Minamoto hanedanından Yorimitsu ve Yorinobu'nun günleriydi o günler. Halbuki şimdi, Yorimiçi'nin babası tarafından oluşturulmuş ittifaklara sırt çevirdiği ve Tairalar'la arayı düzeltmekte kararlı olduğu gün gibi meydandaydı.

Prens düşmanca duygularını saklayarak saygıyla eğildi ve oradan ayrıldı. Ama kapıdan dışarı adımını atar atmaz aklına bir fikir geldi, ve Atsumiçi, az sonra yeni ve parlak kostümüyle ortaya çıkmak üzere kurumuş derisinin içinden sıyrılan bir yılan edasıyla kâkülünü çekiştirdi, Saray cübbesini düzeltti ve hızla İzumi Şikibu'nun evinin yolunu tuttu.

Yeşimden kılıç

O gece Oyu ahırdaki ot minderinin üzerinde üzüntülerini şarapla boğdu ve bol rüyalı, kasvetli bir uykuya daldı. İzanami'nin sırtına mağrurca kurularak, elinde yeşimden saydam bir kılıçla bir

alay askeri savaşa sürdü. Kılıcı bir süsen yaprağı kadar ince ve yeşil, ustura gibi köşeliydi. Savaş meydanında kılıcını erkekçe sağa sola savurdu ve etrafındaki havayı kılıcıyla biçerek, hem askerlerin hem ayçiçeklerinin kellesini düşürdü. Ölü düşman askerlerinin kalın boyunlarından yeşil özsuyu sızdı, ayçiçeklerinin saplarından ise kızıl kan. Ama sonra, zafer çığlıkları göklere yükselirken Oyu, gözlerinin görmediğini, bu yüzden bu körleme katliamdan sorumlu tutulamayacağını haykırdı askerlerine.

Sonra rüyada Onogoro, cesetlerle kaplı savaş alanının içinden geçerek, büyük bir kinle, beyaz kollarını ona doğru uzatmış olarak Oyu'ya yaklaştı. Oyu korkuyla atını mahmuzladı, ama Onogoro peşinden gelmeyi sürdürdü; Oyu hiddetle yeşimden koca kılıcını çekti, ama Onogoro o güzel kılıcın üzerine atıldı ve kılıç karnından girip sırtından çıktı. Sonra birden Onogoro'nun karnı bir sukabağı oldu ve bu karın şişerek çocuklarla doldu. Oyu'nun kılıcı Onogoro'nun karnında altından yaralar açtığı halde bu çocuklar dışarı fırlayıp etrafını sardılar, yaylarını gerdiler ve yüzlerce oku Oyu'nun gözlerine doğrulttular . . .

Oyu, pirinç şarabından ağırlaşmış bir kafayla uyandığında kendini İzanami'nin sırtında buldu; ellerini kısrağın kestane rengi yelelerine sıkıca dolamış, ıslak ve nemli yanağını kısrağın boynuna dayamıştı. Şaşkınlık içinde birkaç özür sözcüğü mırıldandıktan sonra yüzünü avuçlarının içine gömdü ve yüreğinde bir telaşla tımar taburesinin üzerine çöküp kaldı.

Ne var ki rüyalar koket kadınlar gibidir; ikisi de saklamaya çalıştıkları şeyi bir yandan da göstermek isterler. Arzularımıza farklı bir elbise giydirerek, rüyalar onları bize bir cellatmış gibi gösterirler, korkuyla ya da tiksintiyle titreyelim de özlemini çektiğimiz şeyleri kendimize itiraf etmeyelim diye. Zapt edilmiş arzular ne kadar güçlüyse rüyalar da o kadar şeytani kisveler icat ederler ve o zaman biz de kendi aczimizden o kadar emin oluruz. Böylece kaderimizin gerçek çizgisini görmekten olabildiğince kaçınır, bizi yeni bir yola sevk edecek o hayati adımı atmak yerine, a-

cıklı fanteziler içinde uyuşuk uyuşuk sürüklenmeyi tercih ederiz. Bu yüzden, seyise sabah pilavını getiren mutfak hizmetçisi Şune, tutkunun ateşiyle tutuşmuş kararlı bir Oyu'yla değil, kederli bir Oyu'yla karşılaştı.

"Yine sevdası başına vurmuş!" diye homurdandı Şune, harekete geçmeyi durmadan erteleyenlere tahammül edemeyecek kadar yaşlıydı çünkü. "İkimizin arasında, delikanlı, ona çok fazla yüz veriyorsun. Yapman gereken biraz kararlılık göstermek. Bir ültimatom ver ona. Çek restini. Ya sen, ya da General."

Oyu derin bir mutsuzluk içinde pilavı ağzına götürdü ve hiçbir şey söylemedi. Yaşlı adam onu Onogoro'nun âşığı sanmakta hâlâ ısrar ederken, durumunun ne kadar umutsuz olduğunu nasıl anlatabilirdi ki?

"Ne o çok soylu, ne de sen çok alt tabakadansın," diye üsteledi Şune. "Böyle kuyruğunu kıstırıp kaçamazsın. Bak sana söylüyorum, iş hanımlara geldi miydi, aşk her şeye kadirdir!"

Şune'nin kendi durumu konusunda bu kadar iyimser bir nakarat tutturması Oyu'nun içinde baş edilmez bir öfke uyandırdı. Haddini bilmez yaşlı adamı bir el hareketiyle savuşturarak, "Her ne halse, zaten buradan gitmeye karar verdim," dedi sertçe. "Bu iş de böylece kapanmış olacak!"

"Aman ne iyi, bu bütün sorunlarını çözer mutlaka," dedi Şune alaycı bir tavırla. Ama, bu sözler ağzından çıkana kadar aklında böyle bir düşünce bulunmayan Oyu, bunun hem tek mantıklı çözüm yolu olduğuna, hem de ninesini ziyaret etme zamanının çoktan gelmiş olduğuna kendini inandırmaya koyulmuştu bile. Ayaklarını yüce dağların çalı öbekleriyle kaplı patikalarında hayal edince Oyu'nun gözleri sıla özlemiyle buğulandı, serin havada azelyaların kokusunu içine çekti, çulluğun sitemkâr namelerini duydu. Yalnızlıklarının asaletini kaba kumaştan elbiseleriyle gizleyen seyyahların görüntüleri üşüştü zihnine. Evet, diye düşündü, gökyüzüyle arasında dilenci çanağından başka bir şeyi olmayan

gezgin keşişlerle ve manilerini yaylarının tellerine bağlayıp dört rüzgârın sürüklediği yere giden gamsız âşıklarla kendini şimdiden soydaş hissederek: Evet, Başşehir'den yarın ayrılacağım.

"Aman, canın nasıl istersen öyle yap," diye öfkeyle karşılık verdi Şune. "Bu zamane gençliğine ne oldu anlamıyorum!" Boşalmış pilav kâsesini alarak mutfağın yolunu tuttu. Ama Tokiden, elinde mevsimin ilk kirazlarıyla tepeleme doldurduğu gümüş bir tabakla koridorda yolunu kesti. Ağzını açmasını söyledikten sonra, kirazlardan birini Şune'nin ağzına sıkıştırdı.

"Bu ne surat, Şune," diye çıkıştı, "hem de bu kadar güzel bir günde?"

"O senin hanımın var ya," diye homurdandı Şune, "kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Oyu denen oğlanın iyice aklını başından almış, söyleyeyim sana. Oğlan şimdi de Doğu Toprakları'na gitmeye karar vermiş, ne söylesen kâr etmiyor." Kiraz çekirdeğini öfkeyle boş pilav kabının içine tükürdü. "Kendisine böyle havalar vermesi, zavallı bir delikanlının duygularıyla oynaması – olacak iş değil bu, hayır değil!"

Tokiden kafasını havaya dikti. "Sözlerine dikkat et, Şune," diye uyardı. "Hakkında atıp tuttuğun kişi benim hanımım."

"Aman, çok özür dilerim, kusura bakma," dedi Şune. Kızı küstahça selamladıktan sonra, koridorda ağır adımlarla uzaklaştı.

Tokiden Badem Çiçeği Dairesi'ne doğru yürüdü, ama kapı eşiğinde olduğu yere çakılıp kaldı. Oyu gidiyor ha! diye düşündü, gülmesini bastırarak. Ortalık iyice karışacak demektir! Ağzına iki kiraz tıkıştırıp gizlice çiğnedi. Çekirdekleri pencereden dışarı atıp elbisesinin koluyla ağzını sildikten sonra içeri girdi.

General'in yaveri amirine raporunu sunarken içler acısı bir görüntü çiziyordu. Suratındaki şişler merhemden yağlı yağlı parlamaktaydı ve gözkapağına rastlayan bir arı sokması yüzünden bir gözü tamamen kapanmıştı. General'in geçmiş olsun dileklerini taş gibi bir suratla kabul etti ve olup biteni onaylamadığını gösteren monoton bir üslupla raporunu sundu. "Daha sonra, zat-i âlinizin oraya vasıl olmasından az önce," diye bitirdi sözlerini, "hanımefendi ahıra gittiler ve bir seyis delikanlıyı, ki aralarında samimi bir ilişki olduğu göze çarpıyordu, kendi dairelerine götürdüler."

"Samimi mi?" diye tiz bir çığlık koyverdi General. "Bir seyisle mi?" Bu raporun da sevgilisinin kişiliğine gölge düşürecek hiçbir şey içermeyeceğine inanarak Yüzbaşı'yı rahat bir yürekle karşılamıştı, hatta adamı bu tatsız görevden azat edip bu meseleyi kapatmaya bile niyetlenmişti. Gel gör ki şimdi aklı başından gitmiş ve yumruğu sanki bu felaket habercisinin kafasına inecekmiş gibi havaya kalkmıştı. "Kesinlikle yanılıyorsun!"

Yüzbaşı irkildi, sadece iğnelerin süregiden acısından değil, aynı zamanda profesyonelliğine yapılan bu hakaret yüzünden. "Korkarım yanılmıyorum, Efendim," dedi dikbaşlı bir tavırla, çünkü, maruz kaldığı onca eziyet pahasına elde edilen bir gerçek, ne kadar sevimsiz olursa olsun, öyle kolayca gözden çıkarılamazdı.

Yaverini derhal salıveren General, odanın içinde volta atmaya başladı. Kıskançlık yüreğini tırmalıyor, ruhunu kemiriyordu, çünkü ne de olsa o, sabah çiğlerinin arasından gizlice sıvışmak zorunda olan gelişigüzel bir âşık değildi. Onogoro ile Üç Gece merasimini paylaşmış, onunla birlikte Kutsal Pirinç Çöreği yemiş, böylece resmi ve aleni bir ilişkiye girmişti. Onu ikinci eşi yaparak Onogoro'yu onurlandırmıştı; ama o sefil kadın, minnet ya da saygı göstermek şöyle dursun, ona bir gecelik kaçamak muamelesi yapmıştı!

General odayı bir ileri bir geri saatlerce arşınlayıp durdu, meçhul seyisin hayali gölgelerin içinden fırlayıp çıkan ve kafasını gövdesinden ayıran bir kılıca dönüşünceye kadar. Sonra Onogoro Hanım, General'in büzüşmüş kafasını alıp *susuki* çubuğuna geçirdi ve umursamaz bileğini bükerek çubuğu kalleşçe savurdu.

Aşkımıza bakınca,
Kasvetli ay bile
Saçını omuzlarına salıyor
Ve dans ediyor kiraz çiçeklerinin
Şen etekliği içinde.

Aynı sıralarda Onogoro mutlu bir dalgınlık içinde yazı masasının başında oturmaktaydı ve aklında hiç de barbarca değil, şefkat dolu düşünceler vardı. General'in o yoğun ve tatlı ihtirası, çilesinin dolduğuna ve suçsuz bulunduğuna ikna etmişti onu. Bu yüzden zihni sonsuz bir saadet içinde salınıyor, ay ışıklı teraslarla ve bütün özlemlerini General'in geniş göğsünde dindireceği o mutlu günle ilgili hayaller kuruyordu.

Tokiden içeri girince Onogoro cilalanmış gibi parlayan meyvelere bakarak bir sevinç çığlığı attı. Bir kirazı büyük bir zevkle ısırdı, ama Tokiden'in endişeli yüzünü görünce duraksadı. "Ne oldu, Tokiden?" diye sordu. "Hemen söyle bakayım."

Tokiden başını öne eğerek kirpiklerinin arasından Onogoro'ya baktı. "Şune dedi ki, Oyu buradan gidiyormuş, hanımcığım. Doğu Toprakları'na dönüyormuş."

Hanımı şaşkın bir kahkaha attı. "Ama bu imkânsız! Bana hiç böyle bir şey söylemedi."

"Belki ninesi hastalanmıştır," dedi Tokiden, hikâyeyi biraz süslemekten kendini alamayarak. "Gerçi Şune şey dedi ama . . ." Tokiden, sözlerinin hanımı üzerindeki etkisinin tadını çıkararak duraksadı. "Hayır, böyle bir saçmalığı size söyleyemem."

"Hadi canım," diye üsteledi Onogoro, "rahatça konuşabilirsin".

"Yani, Şune dedi ki, Oyu kızgınmış, hanımcığım. Dedi ki, siz onun duygularını incitmişsiniz."

Onogoro'nun tebessümü yüzünden silindi. "Ben mi duygularını incitmişim?"

"Ya da onun gibi bir zırvalık," dedi hizmetçi kız kurnazca. "Bence tek kelimesine bile inanmamak lazım."

Onogoro'nun zihni telaşla harekete geçti. Sevgili dostu Oyu'yu kıracak ne yapmış olabilirdi acaba? Bir süre bu soruya hiçbir karşılık bulamadı. Sonra birden, zihninde beliren cevapla irkilerek, suçunu gözlerinin önünde buldu. Tabii ki kötülük yapmıştı ona; üstelik, bunu neredeyse hafızasından silmeyi de başarmıştı! Saray Hanımları arasındaki konumunu yükseltmek için Oyu'nun masallarını çalmış ve bunları kendisininmiş gibi anlatmıştı; hatta, görmüş geçirmiş bir hanım olduğu yolundaki şöhreti tamamen Oyu'nun yeteneklerine dayanıyordu. Böyle bir hıyanete kızmakta Oyu baştan sona haklıydı elbette! "Teşekkür ederim, Tokiden," diye mırıldandı, "bana büyük iyilik ettin. Ama şimdi, kim ararsa arasın bir mazeret bildir lütfen. Hasta olduğumu ve rahatsız edilmek istemediğimi söyle."

Tokiden hanımının asık suratına tatminle karışık bir merakla baktı. "Nasıl isterseniz, hanımcığım."

Şikibu ve Atsumiçi seviştikten sonra bir süre mevki perdesinin arkasında aylaklık ettiler. Şikibu Prens'i ağırlamak üzere işine ara vermişti ve bir an önce yazı masasının başına dönme arzusundaydı, ama göründüğü kadarıyla âşığı onu oyalamakta kararlıydı. Eh, ne de olsa gökyüzü mavi, hava sıcaktı ve kavunla turp atıştırarak siyaset dedikodularıyla oyalanacak kadar güzel bir gündü.

Eçizen Valisi, diye keyifle anlattı Atsumiçi, eğlenceli bir zafer kazanmıştı. Vilayette baş gösteren bir kuraklık nedeniyle Vali Hükümdarlık Muhafızları'nın Beşinci Bölüğü'ne her zamanki pirinç istihkakını sağlayamamıştı ve muhafızlar küplere binerek Vali'nin Başşehir'deki malikânesini kuşatmışlardı. Atsumiçi taze bir turptan bir ısırık aldı ve sözlerini çiğneyerek sürdürdü. "Avluda kamp kurup bütün kapıları tutmuşlar, böylece kimse ne içeri girebiliyor ne dışarı çıkabiliyormuş. Sonunda Vali, ki bilirsin ipek gibi pürüzsüz bir dili vardır, muhafızlara seslenmek üzere dışarı çıkmış, yanında da koca bir fıçı dolusu sake getirmiş ve hizmetçileri bunu adamlara dağıtmışlar. Vali birkaç saat boyunca bu talihsiz durumdan duyduğu üzüntüyü anlatmış, adamları kundak bezine dolar gibi özür üstüne özür sıralamış. Derken yiğit muhafızların birer birer benzi atmaya başlamış, yerlerinden fırlayıp koşa koşa avludan dışarı fırlamışlar. . ." Atsumiçi muzipçe gülümsedi. "Mamafih, ısrarlı bağırsaklarının gazabına uğrayarak helaya yetişemeyen bazı talihsizler de olmuş . . ."

Şikibu donakalmıştı. "Müshil mi?"

Atsumiçi başını arkaya atıp gürültülü bir kahkaha savurdu. "Avlunun hali görülecek manzaraymış, öyle diyorlar!"

Şikibu dehşet dolu bir kıkırtı koyverdi, ama bunu yapar yapmaz kendinden rahatsız oldu. Muhafızların büyük bölümü içki ve cümbüş müptelası serserilerden oluşsa da, doğruya doğru, a-

damların ayaklanmak için haklı bir gerekçeleri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu.

"Tabii Başşehrin her sokağında adamları tefe koyup çalmışlar," dedi Prens memnuniyetle. "Ve tahmin edebileceğin gibi, bu anlaşmazlık böylece kapanmış!"

"Aman ne kadar da zekice düşünmüş Vali," dedi Şikibu ters ters, otomatik olarak Atsumiçi'den yana olacağı varsayımına kafa tutarak. Şimdi bir kavga pek hoşuna giderdi, ama Prens elini tembelce sallayarak onu engelledi.

"Kavga etmek için hava çok sıcak, hayatım," dedi. "Bu arada, bu bıçkın takımını hizaya sokmak zorunda olan zavallı Generalimize ne kadar acısak azdır."

Şikibu âşığına dikkatle baktı. General için endişelenmek, Prens'in repertuvarının alışılmış bir parçası sayılmazdı! Ortada bir dolap döndüğünü açıkça sezen Şikibu, Atsumiçi'nin gerçek niyetinin ortaya çıkması için sessiz bir huzursuzlukla bekledi.

"Zavallı adam son zamanlarda uğursuz bir yıldızın etkisine girdi herhalde," diye söylendi Prens, tembel tembel yelpazelenerek. "Onogoro Hanım'la olanlara ve hanımın çevirdiği acayip işlere bakarsak."

Şikibu irkildi. "Hangi acayip işler?" diye sordu sertçe.

Prens çok şaşırmış gibi yaparak gözlerini iri iri açtı. "Ama bütün Saray bunu konuşuyor. Bilmediğini söylemeyeceksin herhalde?"

Şikibu'nun canı sıkıldı. Besbelli, kendisi ağzını sıkı tutmuş olsa da Onogoro'nun başına gelen bela bir şekilde duyulmuş ve bu şiir meselesinden herkesin haberi olmuştu. "Dedikodulara inanmamalısın," diye çıkıştı. "Şiirler kendiliklerinden ortaya çıkıyorlar, isilik gibi. Bu konuda benim sözüme güvenirsin herhalde!"

Atsumiçi kulaklarını dikti ve bu harikulade bilgi parçacığını gelecekte kullanmak üzere aklının bir köşesine yazdı. "Şiirler mi?" dedi ihtiyatla. "Ben, sevgili hanımımızın *tsuitate* paravanının arkasına sakladığı âşığından söz ediyorum tabii ki. General'in yuvasındaki küçük guguk kuşundan."

Şikibu afallamıştı. "Ne saçmalık!" diye bağırdı, yer ayaklarının altında hafifçe sallanırken. "Gizli âşıkmış! Onogoro General'e bütün kalbiyle bağlı, işin en acıklı tarafı!"

Atsumiçi pürdikkat tırnaklarını inceledi. "Âşığının ismini sana söylemedi mi yani?"

Şikibu yelpazesini çat diye kapatıp aniden ayağa kalktı. "Bu kadarı yeter, Atsumiçi! Âşık falan yok, sen benim dediğime bak." Sonra kimonosunu omzuna atarak sertçe ekledi: "Şimdi artık beni bağışlarsan, yapacak işlerim var."

"Eh, Onogoro da az şeytan değil, öyle değil mi?" dedi Atsumiçi veda ederken. Sonra ağır ağır kapıya doğru ilerledi. Tohumlar ekilmişti işte, zamanı gelince mahsulü toplamak kalmıştı geriye. Şikibu adamın kimliğini öğrenene kadar rahat etmeyecekti, General emindi buna. Üstelik şiirler de beklenmedik bir ikramiye olmuştu, hem de çok bereketli spekülasyonlara gebe bir ikramiye.

Şikibu verandaya çıktı. Atsumiçi'nin hakaretlerinin zehirli havasını dağıtmak istercesine temiz havayı derin derin içine çekti. Yaralayıcı şeyleri önem sırasına göre peş peşe dizseydik, diye düşündü kara kara, bir kadının sözüne güvenip sonra kendinizi aldatılmış bulmak listenin başlarında yer alırdı.

Onogoro balkon merdivenini kullanarak evden çıktı ve bahçenin içinde ilerlemeye başladı. Oyu'ya ihanet etmişti ve içi keder ve pişmanlıkla doluydu. Ondan kalmasını rica etmeye kararlı olsa da zihninin gözünde Oyu gitmişti bile, ve Onogoro'nun onu durdurma gücü yoktu. Sırtında bohçasıyla dağ patikalarını tırmanırken gördü onu; karanlığın onu sarmaladığını ve ayın görmeyen gözleri üzerinde soğuk soğuk ışıldadığını gördü. Oyu pirinç tarlalarının içinden geçerken kargaların gaklamalarla havaya yükseldiklerini ve Oyu' nun arkasından yeniden kara bir çarşaf gibi yere indiklerini gördü.

Sonra içini korkunç bir kimsesizlik duygusu kapladı, ve yüreği burkularak, sazla örtülmüş cılız damlı bir ev olarak hayal etti kendini; kargalar için yapılmış viran bir ev, yükseklere kurulmuş, tehlikeli bir ev. Yavru kuşların bağıran gagalarını, kırmızı boyunlarını ve açlıklarını düşününce gözlerinden yaşlar süzüldü. Beni bırakmasına dayanamam, diye düşündü – ama tabii ki hak ettim bunu! Hiç kimsenin beni bırakmasına katlanamam – ne kadar alçağım! Ah, erkek olmak vardı, güçlü ve yenilmez bir erkek, tek bir erkeğe değil ikisine birden sarılan zayıf, bağımlı bir kadın olmak yerine!

Sonra Onogoro kendine lanetler yağdırdı, çatık kaşlarla, ayaklarını sürüye sürüye ahır kapısına doğru ilerlerken, kendi varlığına karşı bastırılmaz bir iğrenme uyandırdı içinde. Gelgelelim, yatağının başucunda bir âşık, ayakucunda başka bir âşık sahibi olmayı beceren kişi eğer bir erkek olsaydı, diye soralım kendimize, hayallerinin peşinden gidip arzularına ulaştıktan sonra, kendi karakterini didik didik etmekle vaktini harcar mıydı acaba? Hayır, bu işin altından başarıyla kalktığı için kendini tebrik eder ve bunu, erkeğin bir arının kıvraklığına sahip olduğunu, kadının ise evin içine kök salan bir çiçeğe benzediğini gösteren yeni bir kanıt olarak görürdü.

İşte toplumun kuralları böyle bizden habersiz yüreklerimizde yaşar ve kendi eylemlerimiz üzerine diktiğimiz bakışları düzenler, öyle ki aynı koşullar, bakan kişinin cinsiyetine göre, birbiriyle taban ta-

bana zıt görüntüler oluşturabilir. Çünkü gürbüz oğlan çocuğu, bu dünyaya geldiği andan itibaren her yaygarada hayran bir izleyici kitlesi bulmaya alıştırılıyorsa eğer, hayatının sonraki dönemlerinde de bu coşkulu izleyicileri arayıp bulması ve kendini alkışlarla ödüllendirmesi bizi şaşırtmamalı. Halbuki kız çocuğu çoğu zaman daha ılımlı tepkilerle yetinmek zorundadır, ve ancak alçakgönüllü tavırlar ve fedakârlık karşılığında ödüllendirilmeyi bekleyebilir. Bu yüzden çoğu kız kendini terasına atarak kudretini aya verir ve her zaman bir koruyucuyu özler, kendisinden daha güçlü, ona lütuflarda bulunacak birini. Ve eğer bu kusursuz ay, arzularını yerine getirmediği gibi düşmanca mesajlarla üzerine çullanırsa, kız balkon demirlerine sanki kendi vücuduymuş gibi sımsıkı sarılır, ve başını önüne eğerek, mutsuzluğunun oruç ve kefaretlerini ihmal etmesinden kaynaklandığına, ya da, önceki yaşamların belirlediği o kaçınılmaz alın yazısının bir parçası olarak kabul edilmesi gerektiğine karar verir.

Ve eğer anne gelmemişse, yahut çocuk boş mideyle bağırıp durmuşsa, anne kızının hazlarını engellemiş veya sevgisini, olması gerektiği gibi, dinmeyen bir pınar misali akmaya bırakmak yerine rüşvetler karşılığında dirhem dirhem sunmuşsa, ve eğer çocuk, suçlu umutlar ve isteklerle annesini gölge gibi izlemiş ve öfkeyle savuşturulmuşsa, bu kız çocuğunun hayatının sonraki yıllarında daha iyi koşulların peşine düşmek yerine soğuk ve katı yürekli bir adama yapışıp kalmasına hiç şaşırmayalım, çünkü kapının önünde perperişan beklemeyi artık çok iyi öğrenmiştir, ama aşk kapıyı çaldığında kapıyı açmasını öğrenememiştir!

Hayat dolu bir genç kadın için bile –ki Onogoro, ne kadar ahlanıp vahlansa da hiç kuşkusuz böyle bir kadındı– onu arzularına götürecek yollar uzun ve dolambaçlıdır, güvensizlik uçurumlarının ve suçluluk çalılarının içinden geçer ve kadın bu yolu, kâh ayağını sıkan, kâh tökezleten pabuçlarla kat etmek zorundadır; üstelik, bu uğurda heba olmuş hemcinslerinin yalvarmaları ve küfürleri kulaklarında çınlarken yapmalıdır bu işi.

Onogoro ahır kapısına varınca, Oyu'yu, yularından tuttuğu genç bir kısrakla birlikte tozlu avlunun çevresinde koşarken buldu. Takırdayan nalların gürültüsünü bastırmaya çalışarak ona seslendi, ama Oyu duymuş gibi görünmedi ve atı eşkin adıma geçirdi. Onogoro, onun dikkatini çekebilmek için Oyu'nun yanı sıra koşması gerektiğine karar verdi. Onogoro onunla birlikte koşarken Oyu kâh yavaşladı kâh hızlandı, ama bir kez bile durmadı ve kısrağa sert emirler yağdırmayı sürdürdü. Oğlan, at ve ipekler içindeki hanım böylece dönüp durdular; hanım nefes nefese oğlanın kulağına özür sözcükleri haykırdı, oğlansa ne bir tek kelime anladı, ne de hangi kabahat için kendisinden özür dilenmekte olduğunu çıkarabildi.

Koştukça terleyen Onogoro üzerindeki giysileri bir bir çıkarıp attı ve iç elbiseleri saydam yusufçuk kanatları gibi tozlu zeminin üzerine serildiler. Onogoro sonunda daha fazla koşamayacağını anladı, ve yulara asılarak, ağzından köpükler saçan atı durdurmayı başardı.

"Hanımefendi," diye itiraz etti Oyu. Yüzü ifadesizdi ve göğsü inip kalkıyordu. "Yarın binicilik seçimleri var! Atın eğitilmesi ve hazır olması gerekiyor."

Onogoro gerçekten de ertesi günün Süsen Bayramı olduğunu hatırladı, bu vesileyle Hükümdar'm huzurunda at yarışları ve yürüyüş müsabakaları yapılacaktı. "Ama seninle konuşmam lazım," diye yalvardı, "sadece birkaç dakika".

"Pekâlâ," dedi Oyu, elini yatıştırıcı bir dokunuşla kısrağın gerilmiş sırtına koyarak.

Ahırdaki bölmede, Onogoro kendine gelmeye çalışırken Oyu kısrağı fırçaladı. Artık yüz yüze olduklarından, utanç Onogoro'nun başından aşağı sel gibi boşandı ve Oyu'yu bu kadar arsızca sıkıştırdığı için pişman oldu. "Beni terk ediyormuşsun, öyle duy-

dum!" dedi kayıtsız küçük bir gülümsemeyle, meselenin hiç de gülünecek bir şey olmayışına rağmen.

"Evet öyle, hanımefendi," dedi Oyu dümdüz bir sesle. Kararından dönme korkusuyla, ne bağışlanmayı rica etti, ne de üzüntüsünü belirten bir şey söyledi.

Oyu'nun bu sert çıkışı Onogoro'nun gözlerini şaşkınlık gözyaşlarıyla doldurdu. "Bana kızmakta yerden göğe kadar haklısın tabii," dedi aceleyle.

"Kızmak mı, hanımefendi?" dedi Oyu, yüreğini güm güm döven umudu gizlemek için kısrağın semiz böğrünü çılgınca ovalayarak. Çünkü, Oyu'nun öfkesinin farkına varmakla, Onogoro aynı zamanda onun statüsünü yükseltmiş, onu kendi sevgisi için meşru bir rakip tayin etmiş olmuyor muydu?

"Yaptığım bağışlanmaz bir şeydi! Başkalarının onayına fazla düşkün birinin zayıflığını mazeret gösterebilirim ancak." Gözyaşlarının ıslaklığı Oyu'yu belki pişmanlığına ikna eder diye, oğlanın merhem kokulu elini yanağına götürdü. "Sana ihanet ettim, Oyu. Gerçekte sana ait olanı başkalarına sundum. Beni affedebilir misin?"

Yan bölmede İzanami kulaklarını havaya dikti ve ayağını coşkuyla yere vurdu. Oyu'ya gelince, oğlanın neredeyse nefesi kesilmişti, çünkü Onogoro hiç şüphesiz onun tutkulu aşkından söz etmekteydi! Onu sımsıkı göğsüne bastırmayı ve ağzını onun karanfil kokulu saçlarına gömmeyi dünyada her şeyden çok isteyerek, mutluluğun eşiğinde tereddütle bekledi. Tatlı umutlarla tükenmiş bir halde mırıldandı: "Affedilecek bir şey yok, hanımefendi."

"Ne kadar yüce gönüllüsün, Oyu!" diye bir çığlık attı Onogoro. "Senin hikâyelerini sanki bana aitmiş gibi anlattığım halde benden nefret etmiyorsun, öyle mi?"

"Hikâyeler mi?" dedi Oyu, kanı damarlarında donup kalırken.

"Evet, hikâyeler," dedi Onogoro pişmanlık dolu bir sesle. "Onları sanki bana aitmiş gibi Saray Hanımları'na anlattım."

Gerçek kafasına dank ederken Oyu çaresiz bir acı içine yuvarlandı. Onogoro bir şey söylemişti, ama onun kudurmuş kulakları ne yapıp edip başka bir şey duymayı becermişti. Kalleş kalbinin sesine inanmaya, kendini rezil rüsva etmeye ne kadar da yaklaşmıştı! Duygusuz bir sesle dedi ki: "Hikâyeler size aittir. Ben sadece onları söze döktüm." Sesi uzaklardan geliyordu, bir kış sabahında duyulan belli belirsiz bir martı çığlığı gibi. Ama bu sözler ağzından çıkarken zihninde birden sazanın kuvvetli ağzını gördü. Arzu Oyu'nun içinde ışıl ışıl yükseldi ve Oyu bu yasak arzuya kederle sırtını döndü.

Onogoro Oyu'nun ellerine sıkı sıkı sarıldı. "Gitmiyorsun o zaman, öyle değil mi?" diye bağırdı sevinçle. Çünkü Oyu onun müziği ve tek dayanağı değil miydi, onun ninnisi, onun kundak bezi değil miydi? Ve Oyu onu suçlamadığına göre, onu terk etmesi için artık hiçbir sebep yoktu. Olayları bebekliğin atgözlükleriyle izledikleri için, kendi bölük pörçük kavrayışlarının evrensel kavrayış olmadığına inanamayanların hummalı mantıkları böyledir işte. Bu yüzden, Oyu kendini onun ellerinden kurtardığında, çıplak kol kasları gerilmiş, dudağı inatçı bir ifadeyle yukarı kalkmış olarak buharlar saçan atın yanında sertçe dikildiğinde hanımefendinin uğradığı şaşkınlığı varın siz düşünün artık.

"Kesinlikle gidiyorum, hanımefendi."

Neye uğradığını şaşıran Onogoro, "Beni affetmediğini biliyordum!" diye bir feryat kopardı. Hatalı bir mantığın yol açtığı bir hezeyanla dizlerinin üzerine çöktü ve Oyu'nun baldırlarına hikâyedeki istiridye gibi yapışarak, pişmanlık gözyaşları içinde merhamet dilemeye başladı.

Peki ya General, Yüzbaşı'dan aldığı sevimsiz haberle yüreğine kor düşen General ne yapıyordu bu arada? Kendisi en sonunda hanımı karşısına alıp meseleyi dosdoğru yüzüne vurmaya karar vermiş, ama Tokiden'den, hanımının rahatsız olduğunu ve kimseyi kabul edemeyeceğini öğrenmişti.

Bir süre çalkantılı bir çaresizlik içinde Saray koridorlarını arşınlamış ve sonunda ayakları, adeta kendiliklerinden bir yürüyüş tutturarak, esrarengiz rakibini aramak üzere onu bahçeye yöneltmişlerdi. Ahır avlusunda sağa sola saçılmış iç elbiseleri gözüne ilişince General'in yüreği acı bir memnuniyetle doldu. İşte en sonunda sevgilisinin sadakatsiz ve hilekâr olduğunu gösteren reddedilmez kanıtlar vardı karşısında ve bu ağır hakaret kendisine yapılmıştı! Bir dua mırıldanarak elini kılıcına götürdü, çünkü onur kırıklığının arkasından intikamın gelmesi, gündüzün arkasından gecenin gelmesi kadar doğal değil miydi?

Avluda General'in ayak seslerini duyan İzanami içerdekileri uyarmak için bir kişneme koyverdi, ama nafile. Çünkü artık General'in gölgesi kapı eşiğine düşmüş ve gözleri manzarayı bir saniye içinde özümsemişti. General'in zihni derhal harekete geçerek kendi çıkarımlarını yaptı. Ahlâksız Onogoro oradaydı işte, hasta falan olmadığı gibi samanla kaplı ahır zemininde âşıkane bir şekilde oturuyordu, yanı başında da o aşağılık herif duruyordu, onu kollarına almak ister gibi Onogoro'nun üzerine eğilmişti. General'in zihni muzaffer bir süvari birliği gibi dört nala hücuma geçti, ama acısını vakarla taşıyan ve en sefil piyade birliği kadar kırık dökük olan kalbi arkadan gönülsüzce seğirtti. Çünkü General, o galeyan içinde, askeri idarenin en önemli prensibini tamamen unutmuştu: Bir ordu en yavaş adamının hızıyla ilerler ve ne pahasına olursa olsun onun homurdanmalarını kulak arkası eder. Böylece General, hayaletlerle gereğinden uzun bir süre cirit tokuşturduktan sonra, düşmanın görüntüsünü pervasız bir sevinçle selamladı ve hücum borusunu şevkle öttürdü. Basiret de şövalyelik de aklından uçup

gitti ve seyis delikanlının kendini savunmasını beklemeden kılıcını kınından sıyırıp oğlanın üzerine atıldı.

General'in savaş narasını duyan, hırıldayarak geriye çekilmiş dudakları ve Haçimon'unkinden daha kırmızı gözleriyle âşığının savaşçı yüzünü karşısında bulan Onogoro dehşet dolu bir çığlık kopardı ve zavallı Oyu'yu korumak için kendini onun ayaklarının dibine attı. Ama çılgına dönmüş âşığı onu kenara savurdu ve böylece seyis delikanlı, ne olup bittiğini kavrayamadan öylece ortada kalakaldı. Çünkü, hayali yeşim kılıçlar ve ayçiçekleri gibi yere düşen kelleler hayal eden gönül gözü, General'in gözü dönmüş saldırısına ve onun kanlı canlı kılıcına denk bir hasım değildi. Sıçanlar pis kokulu saman yuvalarında büzüştüler, ürken atlar bölmelerinde ürperdiler ve kuşlar saçak deliklerinden korkuyla havalanıp ahırın üzerinde gürültülü bir hortum oluşturdular. Normalde tiz perdeden neşeli bir ötüşleri olan geveze sığırcıklar ürkütücü insan çığlıklarını taklit ettiler, kumrular endişeli bir mırıltı tutturdular ve kargalar, havada kara bayraklar gibi çırpındıktan sonra leş kokusu alarak hızla yere indiler ve ahır kapısında kararlılıkla beklemeye koyuldular.

Kılıç havaya kalkar, Oyu'nun masum başının üzerinde durur ve yeniden ak bir su gibi aşağı inerken, "Aman yarabbim!" diye bağırdı Onogoro. Ama, önce ile sonranın birleşip sanki tek olduğu o uzun an içinde kapıdan birtakım gürültüler geldi, sağa sola kaçışan kargaların gölgeleri içeri düştü ve ansızın bir "Cinayet!" çığlığı duyuldu. Birisi hızla ahırdan içeri daldı ve General'i sırtının orta yerinden yakalayarak, dengesinin bozulmasına ve kılıcının hedefinden sapmasına neden oldu. General'in kılıcı gene de yere indi ve silahsız Oyu'yu buldu, ama öldürücü darbeyle onu yere yıkmak yerine omzunda derin bir yara açtı. Oyu hiç ses çıkarmadan olduğu yerde sallanıp bilinçsiz bir halde Onogoro'nun ayaklarının dibine yığılırken, yaradan oluk gibi kan fışkırdı.

"Silahlarını al!" diye bağırdı Vekil'in ajanı, saldırıyı engellemiş olan gayretkeş muhafıza. Ne var ki, en üst rütbeli amirini geç de olsa tanıyan muhafız korkuyla sarardı.

"Sayın Komutanım," dedi güçlükle, derhal hazırola geçerek.

"Sersem!" diye haykırdı General, öfkeden köpürerek. "Hangi yetkiyle özel meselelere karışıyorsun sen?"

Vekil'in ajanı öne çıktı. "Saydıdeğer Vekil'in yetkisiyle," dedi nezaketle. Titremekte olan muhafıza dönerek, "Tutukla bu adamı!" diye bağırdı, "Kendisi görevden azledilmiştir!"

Ama General muhafızı iterek uzaklaştırdı. "Zincirlerin utancından esirge beni," dedi onur kırıklığı içinde. "Bu işi Yorimiçi'yle bizzat halledeceğim!"

Onogoro'nun ayaklarının dibindeki samanlar kırmızıydı ve General'in kıskanç saldırısıyla yıkılan hikâyeci oğlan yerde baygın yatıyordu. "Doktor çağırın!" diye yalvardı Onogoro, elbisesinin uzun koluyla kanı çaresizce durdurmaya çalışarak. Zihninin telaşlı çırpınışı içinde hilesinin General tarafından keşfedilmiş olduğunu fark etti, ama bunun bedelini ödemek kendisine değil, günahsız Oyu'ya düşmüştü.

İşte aklımız yaşadıklarımıza bir biçim vermek için böyle el yordamıyla çabalar, tıpkı, müşterisinin ölçülerinden biri eksik olduğu için kalıbı tahminle ve sezgiyle çıkarmaya çalışan bir terzi gibi. Çünkü biz insanlar, tanrıların kimi zaman kendi sorunlarıyla ilgilenmek üzere gözlerini üzerimizden çektikleri düşüncesine katlanamayız, olayların dokusuna bazen hataların karışabildiğini, masumların başına korkunç kazalar gelirken zalimlerin aradan sağ salim sıyrılabildiğini kabullenemeyiz.

Böylece Onogoro neden-sonuç ilişkisine sarılarak boş yere adaleti aradı ve iğne nasıl ipliksiz kalamazsa suçun da cezasız kalamayacağını sanarak acı gözyaşlarına boğuldu. "Neden beni yere yıkmadın?" diye bağırdı, General ahırdan çıkarılırken. "Oğlan sana bir kötülük yapmadı!"

İzanami, kan ve karmaşa kokusu karşısında gözlerini endişeyle sa-

ğa sola çevirdi: İlki General'in kılıcının döktüğü kandan geliyordu, diğeri ise havayı yırtıp geçen ve karnının içine rahatsız edici bir çalkantı salan bir kuvvetti. Çünkü İzanami General'e çok kere binek atı olarak hizmet etmişti, ve binicisinin, her şeye hükmeden güçlü bir erkek olduğu vehmini korumak için hangi duyguları reddettiğini hiç yanlışsız sayabilirdi. General okuyla yayım kuşanmış olarak onun sırtında dimdik otururken, adamın karanlık bağırsaklarındaki titremeyi, içindeki ürkek oğlan çocuğunu, aciz rüyalarını ve itaatsizliğini bir tek İzanami bilirdi. Ne kısrağın duyarlı tabiatının farkına varan ne de kendi kalbiyle vahşi dünya arasındaki karanlık konuşmaları duyan General kasım kasım kasılır, aptallığıyla atın sırtına iki kat yük bindirir, onu sadece mahmuzlanacak ya da dizginlenecek bir taşıma aracı haline getirirdi. Buna karşılık Oyu onunla hem konuşur hem dinlerdi, ne var ki o da yaradılışının hükmedici yanına karşı koymaktaydı. Bu yüzden Oyu onun sırtına bindiğinde İzanami oğlanın kendine yasakladığı bir enerjiyle dolup taşardı, öyle ki kısrağın burun delikleri kendi mutluluğu kadar Oyu'nunkiyle de kabarırdı ve onu çitlerle hendeklerin üzerinden ok gibi uçuran şey, Oyu'nun hükmedici kudreti olurdu. Bu Oyu'nun reddettiği eylem adamıydı ve oğlan o kadar habersizdi ki bundan, İzanami, bu parçasına yeniden sahip çıkması gerektiğini ona anlatmanın bir yolunu bulamamıştı.

Bu sırada Onogoro, bütün bunları daha önce görmüş olduğu yolunda tuhaf bir hisse kapıldı –kılıcın kıskanç hiddeti, ondan korunmak için çaresizce havaya kalkan kol, samanın üzerindeki kan çiçekleri– ve hem önündeki manzaradan, hem de onu bu kadar ürkütücü ve canlı bir şekilde haber veren zihinsel resimden korkuyla uzaklaştı.

Kılıç kadının dostu mudur? diye sordu kendi kendine, samanların üzerinde yarı baygın yatarken. Doktor gelecek mi? Kan kokusu neden duyularımı kızıştırıyor? Ay böyle namertçe bir saldırıyı lanetliyor, ama kızıl gözlü tanrı zayıfların cezalandırılıp kovulmasını emrediyor. Onogoro yaralı Oyu'nun yanına diz çökerken düşünceler hızlı ve tutarsız bir şekilde akıp gittiler. Çünkü General kılıcını bir kez savurarak hakkı olanı almıştı ve Onogoro kendi

içinden fışkıran beklenmedik enerjiden, ne kadar melun olurlarsa olsunlar efendilerin yanında yer almak, sevgi ve merhameti çiğneyip geçmek isteyen o kör tutkudan korkmuştu.

Efsanevi kahramanların kanlı ve keyfi eylemleri, kabul etmeliyiz ki, içimizdeki kadim ruhu işte böyle tatmin eder, ve merhamet tanrısı Kvannon, bütün şefkatine rağmen, bunların hiçbiriyle boy ölçüşemez. Kahramanın kılıcı kelleyi gövdeden ayırır, ve hâlâ ilkelliğini koruyan içimizdeki çocuk, adeta vekâleten cezalandırmış olmakla intikamın zincirlerinden azat olur ve yüceltici, hülyalı aşkını bıraktığı yerden sürdürebilir. Kendi yumuşak otoritesine ağır basan savaş tutkusu karşısında Kvannon istediği kadar dövünsün, kibar hanımlar beyhude bir hüznün harmanisine sarınmaya devam ettikçe, en yufka yüreklisi bile askerlerin ya da devlet adamlarının kudreti karşısında dolaylı bir heyecan duyacaktır, çünkü onların rezil eylemleri sayesinde hanım, kendi sonuçsuz öfke ve heyecanlarını dizginsiz bir şekilde koyverme fırsatı bulmaktadır!

O halde, kendi sezgileriyle Onogoro'nun içindeki bu güçleri keşfeden ve gaddarlıkla mutluluğu bir araya getiren hikâyeleriyle bunlara sadakatle ayna tutan kişinin Oyu olduğu dikkatimizden kaçmayacaktır. Onogoro bir yandan eşitlik diye çırpınırken bir yandan gizlice tiranları mı özlüyor? O zaman Oyu onları veriyordu ona. Âşığının kolları arasında erimekten başka bir şey istemezken, bir yandan da korkutucu bir hiddetle yanıp tutuşuyor mu? O zaman Oyu, bu hiddetin yöneleceği güvenli bir kanal sağlıyordu ona, içinden sevginin de akabileceği bir kanal.

Bu noktada şunu da belirtelim ki, hazza yönelik yırtıcı bir arzu beraberinde ille de teslimiyeti getirmez. Keza sevgiye duyduğumuz açlık da bize sunulduğu zaman onu tüm kalbimizle kucaklayacağımız anlamına gelmez, çünkü çoğu zaman açlığımız zaten o sevgiyi hak etmediğimiz inancından kaynaklanmaktadır ve paradoksal bir biçimde, itilip kakıldığımız zaman kendimizi daha güvenli hissederiz.

Vekil'in doktoru kendisini bir seyisin hizmetinde bulmaktan şaşkınlığa uğradıysa eğer, bunu belli edecek bir şey yapmadı. Yanma iki yardımcı alıp hızla olay yerine gitti ve yarayı solüsyonlarla temizledikten sonra, kanı durdurmak için pamuklu kumaşla sardı. Yaranın mikrop kapmaması için Onogoro'ya öküzgözü merhemi verdi ve ateşinin yükselmesi ihtimaline karşı hastayı sık sık yoklamasını söyledi. Onogoro'nun talimatı üzerine yardımcılar baygın genci Badem Çiçeği Binası'na taşıdılar ve Tokiden, ekşi bir suratla, bayram için şimdiden süsenlerle ve kokulu misketlerle süslenmiş bekleme odasında ona bir yatak hazırladı.

Onogoro gecenin büyük bölümünü Oyu'nun başında kaygıyla nöbet tutarak geçirdi, ta ki Tavşan Saati'nde Tokiden, yüzünde renk kalmamış hanımını kovalayıp nöbeti devralana kadar. Bitkin düşmüş Onogoro, yüreğinde ani bir kabarmayla, kötü talihi uzaklaştırsın diye hizmetçisi tarafından yastığının üzerine bırakılmış süsen demetiyle pelin dalını fark etti. Süsenler önceden ahırın saçaklarına asılmış olsaydı, diye düşündü dalgın dalgın, tepeden tırnağa giyinik olarak deliksiz bir uykuya dalmadan önce, zavallı Oyu'yu felaketten korurlar mıydı acaba?

Son moda hanım

Kafası Taira no Motosuke'nin tutuklanmasıyla meşgul olan Vekil Yorimiçi huzursuz bir gece geçirmişti. Sabaha doğru dalmış ve rüyasında Süsen Bayramı'nı görmüştü. Bayram yerinde, at yarışlarını seyretmek üzere dizilmiş sıra sıra arabalar vardı. Üçüncü Dereceden ve daha üst düzeyden hanımlara ayrılmış sırada, özellikle zarif bir araba Vekil'in dikkatini çekmişti. Olması gerektiği gibi, içerideki hanımın yüzü storun bambu çubuklarının arkasında kalıyordu, ama elbisesinin şık kolları neredeyse arabanın tekerlerine kadar sarkıyor, sabah esintisinde bir çağlayan gibi usul usul dalgalanıyordu. Elbisenin kat kat kolları, her bir katın deseni

rahatça seçilebilsin diye kademeli olarak kesilmişti. En uzun kat bulut desenli mavi-gri ipektendi, taşlanmış düz beyaz ipekten kesilmiş olan ikinci kat, hemen üstündeki katın –Vekil'in daha önce görmediği nefis bir eflatun tonuydu bu– arasından parlıyordu ve bunun üstünde de, parlak bir süsen mavisinden kesilmiş, daha kısa, çan biçimli bir kat insanın gözünü alıyordu. Daha yukarıda bir yüksükotu tonu, onun üzerinde, uçan turnalarla çevrelenmiş çok uçuk bir istiridye rengi ve en üstte de, gümüş nakışlı brokardan bir *karaginu* vardı. Bu ince uyumun arasından, delice tohumunun kabuğu kadar beyaz, küçük bir el ışıldıyordu.

Büyülenen Vekil, protokolü çiğneme pahasına, bu zarif hanımın kimliğini vakit geçirmeden öğrenmeye karar verdi. Sürücüsüne arabayı hanımınkinin yanına çekmesini emrederek pencereden dışarı eğildi ve stor dilimlerinin arasından fısıldadı: "Yüzünüzü gösterin bana, rica ederim, gösterin ve bir Vekil'in aşkını kazanın."

İçeriden bir cevap gelmedi, ama Vekil'in burun delikleri bu yabancının tuhaf ve gizemli kokusunu içine çekmek üzere kabardı. Bir daha fısıldadı: "Sadece ensenizi gösterin bana ve bir Vekil'in karısı olun."

Esrarengiz hanımdan yine cevap gelmedi, ama hanımın beyaz eli, kat kat elbise kollarının oluşturduğu yuvanın içinde ürkmüş bir kuş gibi titreyerek Vekil'in duygularını daha da kızıştırdı. "İzin verin gözlerim alnınızın görüntüsüyle şenlensin," diye yalvardı, "ve bir Vekil'in Birinci Karısı olup, hükümdarlarla evlenecek kızlar doğurun!"

Bu söz üzerine stor azıcık yana çekildi ve Vekil'in gözleri içerinin karanlığına nüfuz edemediyse de, zihni görülmemiş bir güzelliğin hayaliyle yanıp tutuştu. Ama o küçük el şimdi titreyerek onu içeri çağırmaktaydı. "Girin," dedi udu andıran bir ses.

Vekil zapt edilmez bir heyecan içinde kendi arabasından inerek içeriye girdi. Ne var ki hanım, sadece en üst mevkiden kişilerin kullanabildiği yirmi beş katlı yelpazenin arkasına saklanmıştı. Ha-

nımın elini avcunun içine alan Vekil, "Gösterin kendinizi, ne olur," diye yalvardı, alışılmadık koku burnunu katlanılmaz bir biçimde gıdıklarken. Ne olabilir ki? diye düşündü merakla, çünkü hiçbir şeye benzetememişti bunu.

Beyaz el kendi ellerinin içinde soğuk ve kıpırtısız duruyordu. Derken o derin ses konuştu: "Ancak bana bir söz verirseniz."

Aklı tamamen başından gitmiş olan Vekil, "Ne isterseniz!" diye inledi.

"Birinci Karınız değil, Sonuncusu olacağıma söz verin . . ."

"Canım sultanım, arzunuz benim için emirdir," dedi Vekil, bu isteği biraz tuhaf bulmakla beraber.

Yabancı, ejderha desenli muhteşem yelpazeyi indirdi. Vekil'in karanlığa alışmamış gözleri önce hiçbir şey seçemedi. Ama sonra o belli belirsiz beyaz yüzün kendisine doğru yaklaştığını gördü; pudralanmış ya da boyanmış bir yüz değildi bu, derisiz ve korkunçtu, gözlerinin yerinde çukurlar vardı, dişleri ortadaydı, çenesi rengi atmış kemiktendi.

"Sonuncu Karınız sizi sevgiyle selamlıyor," dedi ağız iğrenç bir sırıtışla. Çürüme kokusunu gecikerek tanıyan Vekil bir dehşet çığlığı kopardı ve darmadağın olmuş yatağında uyandı.

"Yüce Buda koru beni," diye inledi yüzünü yastığına kapatarak, çünkü bizzat Ölüm'le karşılaşmış olduğundan hiç şüphesi yoktu. Korkuyla ürpererek bunun sadece bir rüya oluşuna şükretti, şu bayram gününde onu evinin güvenliğine mahkûm edecek kadar dehşet verici bir rüya bile olsa. Artık Beşinci Ay'a girilmiş olduğundan kâhinlerin ürkütücü kehanetleri zihninde yankılandı, ve karanlıkta yorganı başının üzerine çekerek, bütün tereddütlerine rağmen General'i tutuklatmakla aslında akıllıca davranmış olduğunu düşündü.

Hayatında ilk kez, uzak görüşlü ve temkinli Atsumiçi'yi babasmm yönetiminden devralmış olduğuna sevindi. Böyle bir rüyadan sonra, diye düşündü, insan ne kadar dikkatli olsa azdır!

Hilekârlık

Onogoro gözlerini mavi bir sabaha açtı ve kısa bir süre bomboş bir hoşnutluk içinde öylece yattı, ta ki hafızası, beraberinde karmakarışık duygular getirerek uykudan uyanıncaya kadar. Koşarak Oyu'nun yanına gittiğinde hastayı terlemiş ama düzenli bir şekilde nefes alıp verirken buldu ve yaranın daha fazla kanamadığını görerek içi rahatladı. *Tatami* setinin üzerinde uyuyakalmış olan ve hafifçe horuldayan hizmetçisini uyandırmaya kıyamadığı için temizlik suyunu kendisi aldı ve yatak odasına götürdü. Ama, o eski hikâyede ayın aksi nasıl balıkçı kızın kovasına düşerse, General'in kılıcının görüntüleri de onun tasında öyle ışıldıyordu sanki. Onogoro'nun yüreği düğüm düğüm oldu ve ne yapacağına karar veremedi. Âşığının evine gidip, General'in nereye götürüldüğünü Oçibu Hanım'dan mı öğrenmeye çalışmalıydı? Yoksa gemi azıya alıp, Vekil'in kendisiyle bir görüşme mi talep etmeliydi?

Onogoro süngeri aceleyle vücudunda gezdirdi. Bulanık zihni, bacağının üst tarafındaki kahverengimsi lekeyi önce fark etmedi. Onogoro dalgın gözlerle bir daha baktı, ve bir felaket duygusuyla, ***hişo***'sunun kıvırcık tüylerinin yanındaki işaretlerin niteliğini kavradı. Boynunu eğerek okudu:

> Mütevazı evimin çatısı
> Sazla örtülüdür
> İçine bir bak yeter,
> Orada bulacaksın
> Ölümsüzlük nilüferini.

Kelimeler Onogoro'nun zihninde, alacakaranlıkta kötü ruhları

Saray'dan kovalayan okçuların yayları gibi tınladı. Onogoro dizlerinin üzerine çökerken elindeki sünger tok bir ses çıkararak tasın içine düştü. Çekeceği çilenin hiç mi sonu yoktu? Âşığı tutuklanmıştı, arkadaşı feci biçimde yaralanmıştı, ama bu vicdansız canavar hâlâ, aşağılık dizelerini onun en gizli yerlerine işlemenin bir yolunu buluyordu. Sanki kader, onun zaten talihsizliklerle kuşatılmış olduğunu görerek, iyice yıkılsın diye üstüne yeni bir şeytan salmaya karar vermişti.

Şeytani ya da değil, şiirler bir kez daha kendi keyiflerince Onogoro'nun teninde çiçek açmışlar ve bir kez daha öfkeyle reddedilmişlerdi. Onogoro'da kısmi bir körlük olup olmadığından şüphelenmeye başlayabiliriz belki, ama gelin şimdilik, şiirlerin ne gibi bir mesaj iletmeye çalıştığını ve kimliği belirsiz yazarın bu işi kurnazlıkla mı yoksa sihir marifetiyle mi başardığını kestirmeye çalışalım!

Bahçede Prenses Saişo'nun üvey erkek kardeşi ıslık çalarak evcil şahinini yanına çağırdı ve bambu kümelerinin ta diplerinde *higuroşi*'ler güneşe doğru gıcırtılı ilahilerini söylemeye başladılar. Sonunda Onogoro kendini zorlayarak ayağa kalktı ve Tokiden'in bayram günü şerefine çıkardığı elbiseleri uyuşuk hareketlerle sırtına geçirmeye başladı. Öyle derin bir mutsuzluk içindeydi ki, giderek açılan krizantem tonlarında şeffaf bir ipekten yapılmış sekiz katlı *uçigi*'yi de, üzerine kırılan bir dalga motifi işlenmiş kimonoyu da doğru dürüst görmedi ve bunlardan kesinlikle bir zevk almadı.

Ne yaptığını bilmeden kendisini giydiren ellerinden sonra ayakları onu evin dışına, oradan da koridora taşıdı. Koridora düşen güneş yer karolarının üzerinde dikdörtgen yamalar oluşturuyordu, ve Onogoro bir an için, birinin oraya kendisi için harfler serpiştirdiğini sandı, daha iyi haberler taşıyan harfler.

Şikibu yazı malzemesini balkona taşımıştı ve elinde fırçası, koyu renkli toprağın üzerine dökülmüş beyaz kumu tırmıkla düzelten bahçıvanı seyretmekteydi. Onogoro içeri buyur edilince, alnını

kırıştıran kızgın bir ifadeyle ona doğru döndü. "Hilekârlık üzerine düşünüyordum," dedi soğuk bir sesle, "bir şeyin nasıl olup da tam tersini örtbas ettiğini . . ." Tepeden tırnağa resmi bir şatafata bürünmüş olan Onogoro'nun solgunluğunu ve titremekte olduğunu fark edince, dilinin ucundaki acı sözleri dizginledi ve Onogoro'nun elini tuttu. "Yine ne var?" dedi içini çekerek.

Onogoro, kâh çaresiz gözyaşları dökerek, kâh güzel elbiselerini bilinçsizce çekiştirerek hikâyeyi başından sonuna kadar anlattı. Bitirdiğinde Şikibu'nun zihni darmadağın olmuştu. Kendini nasıl bir skandal ve entrikaya bulaştırmıştı bu kız? General'e gelince, Şikibu onun bu kadar fevri davranabileceğini hiç tahmin etmezdi. "Ama neden bana gerçeği söylemedin?" diye sordu karmaşık düşünceler içinde. Senin şu gizli âşığını bana Atsumiçi haber verdi. Sana güvenmiş olan bense, en son öğrenen kişi oldum!"

"Sana Atsumiçi mi söyledi?" diye bir çığlık attı Onogoro, bu fitne ağının hiç sonu olmadığını düşünerek. "Ama neden benim hakkımda yalanlar yayıyor?"

"O zaman neyin oluyor bu seyis delikanlı?" diye sordu Şikibu sabırsızca. "General durup dururken mi kıskançlıktan çıldırdı?"

Köşeye sıkışan Onogoro yüzünü elleriyle sakladı. Oyu'nun olaydaki gerçek rolünü açıklamak, kendini Şikibu'nun önünde çırılçıplak bırakmak ve onun küçümseyici bakışını kırbaç gibi teninde hissetmek demekti. Duyacağı acı sözleri düşününce Onogoro utanç içinde büzüştü. Hayır, buna dayanamazdı. On kere Kaplan Tanrısı'nın karşısına çıkardı, daha iyi. "Lütfen inan bana," diye çırpındı, "Oyu hiçbir zaman âşığım olmadı!"

Kurnaz Şikibu bütün hakikatin dışarı vurulduğuna ikna olmamıştı, ama kafasını asıl kurcalayan, bu trajik kargaşada kendi âşığının oynadığı role ilişkin can sıkıcı tahminlerdi. General Vekil'in adamları tarafından götürülmüşse, Atsumiçi'nin bu tutuklamada bir payı olduğu kesindi. Şikibu Prens'in bir dolap çevirmekte olduğunu zaten

anlamıştı, ama şimdi, bu davranışının altında basit bir garezden çok daha fazlasının yattığından kuşkulanmaya başlamıştı.

Onogoro usulca ağlamaya başlamıştı. "General'i nasıl kurtaracağım, lütfen söyle bana," diye yalvardı.

Şikibu parmağını Onogoro'nun dudaklarına götürdü. "Sakin ol. Dikkatlice düşünmeliyiz, yoksa mevkin daha fena zarar görebilir." Sezgileri onu yanıltmıyorsa, sürgüne, hatta belki hapse gönderilecek bir adamla ilişkisini sürdürmek Onogoro açısından akıllıca olmayabilirdi. Kız ilişkiyi önceden bitirmiş, General de terk edildiği için yaygara koparmış gibi görünmesi çok daha iyiydi. Bu politik bir çözümdü belki. Gelgelelim, Onogoro'nun nispeten düşük mevkii skandalla çok fazla gölgelenirse, kendine yeni bir koruyucu bulması hiç kolay olmazdı. Ve, bu uğurda kendini feda etmeyi göze almadıkça General'in felaketine ortak olamayacağına göre, onun utancına neden ortak olsundu?

Ama Şikibu'nun zihni muhtemel sonuçları kodlayıp sınıflandırırken, kalbi sinsi âşığına karşı hınçla doluydu. Gençliğinde tanıdığı Atsumiçi, bütün bencilliğine ve patavatsızlığına rağmen, bulaşıcı bir heyecanı ve yüce idealleri olan bir adamdı, sevmekten kendinizi alamayacağınız bir adam. Ne bozdu onu? diye düşündü acı acı. Sadece orta yaş mı, yoksa o kadar hürmet ettiği o farfaracı Minamoto'ların gözden düşmesi mi? Bir an, yüreğinde yakıcı bir acıyla, geçmişte onları birbirine bağlayan ihtiraslı aşkı ve zaman içinde birlikteliklerinin tatsızlaşmasına yol açan müphem koşulları düşündü. Saray'da onun karısı olarak kalsaydım, diye sordu kendine, Atsumiçi başka türlü bir adam olur muydu acaba?

Bu gibi spekülasyonların peşine düşmek fazla acı vericiydi. Şikibu, bugüne ait daha acil sorunlar üzerinde düşünmeye zorladı kendini. "Sen, hayatım, hiçbir şey yapmayacaksın. Evine git ve benden haber alana kadar kimseyle görüşme. Ben Prens Atsumiçi'ye gideceğim ve General'in nerede tutulduğunu öğreneceğim."

Her derde bir çare düşünen Şikibu'nun bu yükü kendi omuzlarından almasıyla yüreğine sular serpilen Onogoro ıslak gözlerle ona sarıldı, ve kendisinden kat kat akıllı ve vefalı bir dosta sahip olduğu için kendini dünyanın en talihli kadını saydı.

Süsen kökünden başlık süsü

Atsumiçi'nin arabasındaki seyir yerinde Şikibu, Kelebek Dansı'nı da –ki hiç kuşkusuz olağanüstü zarifti–, savaşta askerlerinin dikkatini dağıtmamak için maske takmak zorunda kalacak kadar yakışıklı bir Çinli generali anlatan pandomimi de ilgisiz gözlerle seyretti. Onun da dikkatini dağıtan bazı konular vardı ve bunların en can sıkıcı olanı, başlığının üzerinde süsen kökünden gösterişli bir süs taşıyan ve hepsini daha önce elli kere görmüş olmasına rağmen her yeni gösteride sevinçle ellerini çırpan Prens'in halinden memnun profiliydi. "Peki ama, General'e ne olacak şimdi?" diye üsteledi Şikibu.

"Bırakalım bu konuyla Bakanlar Konseyi ilgilensin, olmaz mı?" dedi Prens yumuşak bir sesle. "Sürgün, belki? Efendimiz Yorimiçi, içi götürmediğinden, hapis cezasına karşı çıkıyor. Ama sanırım ikna edilebilir. Ne de olsa insanlar, Hükümdar'ın hizmetkârlarını öldürmeye kalkışmanın cezasız kalmayacağını öğrenmeli, öyle değil mi? Ne kadar alt tabakadan olursa olsun."

Şikibu'nun içi öfkeyle doldu, ama Onogoro'nun hatırına öfkesini dizginledi. Soğukkanlı bir akılcılıkla hareket etmek zorundaydı şimdi. Eğer talihsiz General, Atsumiçi'nin ima ettiği gibi devletin güvenliğine karşı ciddi bir tehdit oluşturuyorsa, General'i avanesini yeniden etrafına toplayabileceği kanunsuz vilayetlerden birine sürmenin en basiretli çözüm olmadığı ayan beyan ortadaydı. Bu yüzden, Yorimiçi tercihini sürgünden yana yapıyorsa bunun tek anlamı olabilirdi: Asıl amacının, skandalı olabildiğince örtbas et-

mek ve Taira ailesinden müttefikleriyle arasında onarılmaz bir gedik açılmasının önüne geçmek olması. Çünkü sürgüne gönderilmiş bir asilzade her zaman taşradan çağrılıp Başşehir'de yeniden görevlendirilebilirdi, halbuki hapse atılmış bir asilzadenin mevkii ve pirinç tarlaları resmen elinden alınır ve o kişi sonsuz bir utanca mahkûm edilirdi – General'in kudretli akrabalarının asla hazmedemeyeceği bir hakaretti bu.

Şikibu yelpazesini açıp Prens'i yan gözle inceledi. Geçen yıllar, yüzündeki çocuksu çizgileri, ağzındaki o inatçı somurtkanlığı alay edercesine belirginleştirmişti sanki. Ne var ki, güçsüz bir çocukta bağışlanabilir olan haylazlık yetişkin insanda zararlıydı, bir yetişkinin içinde, iradeyle desteklenip kurnazlıkla yumuşatılarak, düpedüz kötülük halini alırdı. Şikibu birden fark etti ki, hiçbir şey, General'i hapse attırıp, Minamoto ailesinden eski müttefiklerinin hiç kuşkusuz bastıracağı bir Taira ayaklanması başlatmaktan daha büyük zevk veremezdi Prens'e!

Arabalar saray avlusundan çıkıp Hükümdar'ın Hogaku-den'e doğru yol alan tahtırevanının peşine takıldığında, Şikibu çaresizlik içinde yumruklarını sıktı. Hükümet mekanizmasını idare eden irfan sahibi adamlar bunlar işte, diye düşündü kara kara. Ama kendisinin yapabileceği ne vardı ki? Ne Bakanlar Konseyi'nde taraftar toplayabilir, ne de Atsumiçi'nin niyetini başka bir yolla açık edebilirdi. Eğer erkek olsaydı, derhal Vekil'in kendisiyle görüşmenin bir yolunu arardı; ama bir kadın, bir erkekle tıpatıp aynı yürek ve zekâya da sahip olsa ve en az onun kadar yetenekli de olsa, aptal bir serçeden daha fazla karışamazdı devlet işlerine.

Tarih

O sırada Saray bahçelerinde bahçıvanlar, köstebeklerin gece boyunca verdiği zararı gidermek için hummalı bir çalışma i-

çindeydiler. En az kirpi kadar güvenilir ve inatçı olduklarından şüphe duymadığımız bu kör yaratıklar, solucan ve yiyecek peşinde ot döşeli yuvalarından çok uzaklara yayılmışlar ve belirli aralıklarla oluşturdukları tümseklerle kumun pürüzsüz yüzeyini bozmuşlardı. Üstelik, Hükümdar'ın hizmetkârlarının bilmediği bir başka şey, köstebeklerin, Saray'ın kuzey kanadından güneyine ve batı kanadından doğusuna kadar uzanan çok geniş bir tüneller ağı oluşturmuş olduklarıydı, bu yüzden binaların temelleri toprağın üzerinde pirinç gofretleri kadar gevşek ve eğreti duruyordu. Meşhur tarihçi Ço-İyu köstebeği boşuna kendine sembol seçmemişti – kendisi bize, akıllı bir adamın azmin gücünü takdir etmesi gerektiğini hatırlatmak istemişti, çünkü bu azmin inatçı burnu ve eşeleyen ayakları, hükümdarlıkların dengesini altüst etmekte bütün ateşli ayaklanmalardan daha başarılı olmuştur!

Ama şimdi tarihle ilgili spekülasyonları bir yana bırakıp, uzun ve sıcak bir gün olan ve yaşlı, cılız bir öküzün çektiği bir kağnı kadar ağır ilerleyen bugüne dönelim. Onogoro, Oyu'nun yatağının dört köşesinde arındırıcı haşhaş tohumu ateşleri yakmıştı; hastanın alnını turunç çiçeği suyuyla ıslatmış ve köşe türbesinde Oyu'nun iyileşmesi için dualar okumuştu. Artık onun için yapabileceği başka bir şey kalmadığından, Onogoro Lao-Tzu'nun özdeyişlerini çıkardı ve bunları okuyarak kendini yatıştırmaya çalıştı.

Yaşamla birlikte akıp gidenlerin
Başka güce ihtiyacı yoktur
Ne yorulur ne yıpranırlar
Ne tamir isterler ne bakım.

Ah, Şikibu General'den haber getirse keşke, diye düşündü; keşke ona yazabilsem, Oyu'ya saldırmakla büyük haksızlık etmiş olmasına rağmen, onu affetmeye hazır olduğumu söyleyebilsem; keşke onun talihsizliğine ortak olabilsem ve sadakatin ışığıyla bu utanç dolu günleri aydınlatabilsem! Ne var ki bu takıntılı düşünceler ona azaptan başka bir şey getirmedi ve Onogoro, bu kez kendini sesli okumaya zorlayarak, yeniden önündeki metne yoğunlaşmaya çalıştı.

"Savrulsan da korkma kırılmazsın
Eğilmişsen doğrulursun yeniden
Boşalmışsan eğer, taşırsın."

Teselli etmek şöyle dursun, üstadın sözleri beynine diken gibi battı ve içinde bir öfke ateşi uyandırdı. Ne biçim bilgelikti bu? Dertlerinin ağırlığıyla zaten iki büklüm eğilmiş değil miydi? Her şeyini kaybetmiş olduğuna göre, oruç günündeki bir çorba çanağı kadar boş değil miydi zaten? Kim dolduracaktı şimdi onu? Başına gelen felaket üzerine yeniden kara kara düşünmeye dalmışken, mecalsizce şu mısraları okuyan o zayıf ses belli belirsiz kulağına çalındı:

"Yırtılmışsan onarırsın kendini
Bakarsın yokluk ödüllendirir seni
Zenginlikse aklını alır başından."

Oyu'nun gözleri açıktı ve titreyen parmakları bandajlı omzuna doğru tırmanmaktaydı. Onogoro içeri koşup Tokiden'den su ve şerbet getirmesini istedi, sonra Oyu'yla ilgilenmek üzere geri döndü. Oyu kurumuş dudaklarını yaladı ve "Neredeyim?" diye sordu güçlükle.

"Benim evimde, emniyettesin," diye karşılık verdi Onogoro, "tamamen iyileşene kadar ben ve Tokiden sana burada bakacağız."

Oyu, yüzünde bir dehşet ifadesiyle birden doğrulup oturdu. "Kılıç," diye geveledi, ellerini heyecanla yorganın altında gezdirerek, "kılıç nerede?"

Onogoro telaşlanmıştı. Süngerli bir kimonoyu katlayarak yaptığı yastığa oğlanı yeniden yatırmaya çalıştı. "Hepsi geçti," dedi yatıştırıcı bir sesle, "emniyettesin artık."

"General'in kılıcıyla yaralandın," dedi Tokiden, soğuk su dolu bir kaşığı Oyu'nun dudaklarına dayayarak. "İç bunu."

Âşığından böyle kalpsizce söz edilmesi Onogoro'nun gözlerini yaşlarla doldurdu. Tokiden'e dik dik baktı, ama hizmetçi kız omzunu silkerek işgüzar bir tavırla yatak örtülerini düzeltti. "Artık uyuması lazım," dedi dümdüz bir sesle. "Doktor en iyi ilacın uyku olduğunu söyledi."

Ama Oyu'nun gözleri kapalı, vücudu kıpırtısız da olsa, delikanlının uyuduğu falan yoktu. Kendini yine Onogoro'nun yatak odasındaki *tsuitate* paravanının arkasında sanan zavallı şaşkın zihni her zamanki rolünü arayıp buldu ve dudakları bir hikâye anlatmaya koyuldu.

Kukla bayramı

"Bir zamanlar, Eçigo vilayetindeki Yudono Dağı'nın gölgesinde çok sofu bir demirci-rahip yaşarmış. O kadar sofuymuş ki rahip, dağın eteklerindeki küçük mabedinden her gün köydeki demirci dükkânına taşıdığı kılıçlarını kutsal suyla tavlarmış.

"Adı Coko olan demirci o kadar lekesiz bir hayat sürüyormuş ki köyün yaşlıları ona büyük bir hürmetle bakar, onun bizzat Buda'nın bedenleşimlerinden biri olduğunu düşünürlermiş. Köyün kızları her gün kapısının önüne dizilir, ona merhaba demek için, ve tabii, ocağın kızgın ateşinde terle ışıldayan o kaslı göğsüne bir göz atmak için başlarını dükkândan içeri uzatırlarmış. Bu kızların bir kısmı mimozalar kadar güzel ve yonca tarlaları kadar körpeymiş, ama onların cazibesi, Tanrı Amida'nın kendisi için çizdiği yoldan rahibi bir kez bile saptırmamışmış.

"Gururları incinen kızlar burunlarını havaya diker, küçümseyici bir edayla, "Hıh, çok sofuymuş güya!" derlermiş birbirlerine. Belki de hadımdır, diye tahmin yürütürmüş edepsiz olanları. Belki çok keskin bir kılıç bir gün elinden kaymış ve hayati organlarını kesip atmıştır.

"Ama rahibin şaşmaz imanı köyde o kadar saygı görürmüş ki,

kızlar ana-babalarının yanında ona kara çalmaya cesaret edemezlermiş. Coko seneler senesi cenazeleri yönetmiş, doğumları takdis etmiş, kötü ruhları insanların içinden kovalamış ve takvimdeki tek bir bayramı bile dağdaki mabedinde kutlamadan geçirmemiş.

"Senelerden bir sene yine Üçüncü Ay gelmiş ve köyde, *Hina-Matsuri*, yani geleneksel Kızlar Bayramı kutlanmış. Şenlikler ve oyunlar sona erdikten sonra, görkemli boyutlardaki kuklalar yaldızlı tahtırevanlar içinde mabede giden dönemeçli patikadan geçirilmiş ve sunak taşının üzerine sıra sıra dizilerek, ayın sonuna kadar emniyette olmaları için orada bırakılmışlar.

"Kuklaların gerçek gibi görünmesi için dokumacısından çömlekçisine, boyacısından nakışçısına herkes bütün hünerlerini ortaya dökmüşmüş ve fakir bir köy için büyük masraflar yapılmışmış. Kuklaların üzerindeki kat kat elbiseler günbatımında üst üste yığılmış bulutlar gibi kabarık duruyor, *obi*'lerinin gümüş telleri, küçük pencereden içeri sızan güneş ışınlarıyla yanıp sönüyormuş. Dolgun perukları gerçek saçtan, tokaları gerçek bağadanmış ve pırıltılı gözleri yontulmuş siyah kehribar parçacıklarından oluşuyormuş. Her bir el ve ayak parmağı sevgiyle ince ince işlenmiş ve cilalanarak yumurta kabuğu kadar pürüzsüz hale getirilmişmiş; kan kırmızısı dudakların her biri, en nadide inciden yapılmış dişleri açıkta bırakacak şekilde aralık duruyormuş.

"Mabedin yalınlığıyla içindeki şatafatlı kukla cemaati arasındaki tezat daha çarpıcı olamazmış. Kuklaların saçlarının kokusu tütsülerin basit sandal ağacı kokusunu bastırıyor ve etekleri, tepeden tırnağa çiçeğe durmuş bir kiraz ağacı gibi baş döndürücü bir görüntü oluşturuyormuş. Ne var ki bu çiçeklerin yaprakları akşam çökünce kapanmıyormuş, güneşe olduğu kadar aya da arsızca açık tutuyorlarmış kendilerini, üstelik, taştan yapılmış ağırbaşlı Buda heykelini de bütünüyle kapatıyorlarmış.

"Kaba kumaştan cübbesi ve sazdan sandaletleriyle sunağın önünde diz çöken çileci Coko, bu tür gereksiz cafcaflara karşı duyduğu tiksintiyi bastırmaya çalışmış. Neticede köylüler kuklaların sorumluluğunu ona teslim etmişlermiş, o kim oluyormuş ki onların kadim gelenekleri üzerinde hüküm beyan edecek? Müşkülpesent rahip bakışlarını küçük pencereden dışarıya çevirerek sıra sıra uzanıp giden dağlara bakmış, sonra, içini çekerek, boğucu iç

mekânda dolaştırmış gözlerini. Coko bu arada vicdanını yoklamışmış, ve vicdanı, ruhani kibrin ancak en ağır cezayla ödenecek bir günah olduğunu söyleyerek azarlamışmış onu. Bu yüzden rahip, hoşnutsuzluğunu bir kenara bırakmaya ve orada kaldıkları süre boyunca bu istenmeyen misafirleri kusursuz bir nezaketle ağırlamaya karar vermiş.

"Coko sunağın önünde secdeye vararak sunulan rehberlik için teşekkür etmiş, ve kafasını kaldırdığında, bir sürü tozlu yüzün kendisine bakmakta olduğunu görmüş. Genç rahip derhal kendinden utanmış. Onun ihmalkârlığı yüzünden kuklalar nasıl da kirlenmişlermiş! Kendini azarlayarak bir kabın içine su doldurmuş ve eline bir bez parçası geçirerek, kir pas içindeki yanakları gayretle ovalamaya koyulmuş.

"En üstteki sıraya ulaşabilmek için Coko'nun sunağın üzerine çıkması gerekmiş, ve bunu yaparken, sıranın en sonundaki kuklanın diğerlerinden daha uzun ve daha esnek görünüşlü olduğunu göz ucuyla fark etmiş. Üstelik kaşları yüzünde hilal kadar zarif bir yay çiziyormuş ve dudağının iki ucundaki kıvrımlar safi hınzırlıkmış.

"Sıra ayak yıkama işine geldiğinde rahip, elleri ve dizleri üzerine çökerek güzel kokulu etek uçlarının arasında dolaşması gerektiğini anlamış, ve kaya kadar sağlam niyetlerine rağmen zihnine şehvetli düşünceler üşüşmüş. Burunlarını dikkatsiz kızların elbiselerinin altına sokarak kurbanlarını telaşla ciyak ciyak bağırtan bir köpeğin görüntüsünü aklından atamıyormuş bir türlü.

"Bu arada rahip yeniden sıranın sonuna gelmiş ve şaşkınlıkla, uzun boylu mankenin ayaklarının yaramaz bir çocuğunki kadar çamurlu olduğunu fark etmiş. İşte tam o anda, açıkça bir kıkırdamayı andıran bir ses duymuş ve irkilerek hızla arkasına dönmüş. Amacı ne kadar temiz olursa olsun, böyle bir görevin başında yakalanmak ne büyük bir utanç olurmuş! Ama ortalıkta bir ziyaretçiye işaret eden hiçbir belirti yokmuş, ne kasvetli iç mekânda, ne de dışarıdaki güneşli avluda. Vicdanıyla giriştiği mücadelenin onu çok fazla zorladığına ve sinirlerini bozduğuna karar vererek, mankenin ayaklarındaki çamuru süngerle çabuk çabuk temizlemiş. Sonra, içi biraz rahatlamış olarak mabedin kapısını çekip dışarı çıkmış ve köye giden patikayı inmeye başlamış.

"O gece iyi bir uyku çektikten ve ertesi günü de örsünün başında sıkı bir çalışmayla geçirdikten sonra Coko kendini çok daha güçlü hissetmiş, ve o akşamüzeri mabedine, ondan beklenen görevler ne kadar can sıkıcı olursa olsun, cemaatine alçakgönüllülükle hizmet etmeye kararlı bir şekilde dönmüş.

"Günlük *sutra*'ları okuduktan sonra, kâh bir elbisenin kıvrımını düzelterek, kâh şık bir başlığın üzerindeki örümcek ağını temizleyerek görevlerini tek tek gözden geçirmiş. Şimdi ne yapmalı? diye sormuş kendine, temizlik bezi elinde, kaşları görev bilinciyle çatılmış, asker gibi dikilerek.

"Tam o sırada gözleri sıranın sonundaki kuklaya takılmış, ve üzerindeki eteğin her nasılsa dizin üzerine kadar kıvrılmış olduğunu görmüş. Eteğin altından, kusursuzca biçimlendirilmiş ama son derece kirli iki baldır görünüyormuş. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? diye düşünmüş Coko. Bu dikkatsizliği için kendisine söylenerek sunağın üzerine çıkmış ve temizliğe girişmiş. Eteklerin arasında hayasızca debelenmek bir kez daha o münabesetsiz köpek görüntüsünü getirmiş aklına, ve huzursuzluk içindeki rahibi ateş gibi bir ter basmış. Bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmak için daha da sertçe ovalamış ve dudaklarına kızgın sözler yükselmiş. Ne halt ettin de bu hale getirdin kendini, diye azarlamış kuklayı. Gören de geceyi tilki ininde geçirdiğini sanır! Sahiden de mankenler o kadar canlı görünüyormuş ki, arkanızı döndüğünüzde gizlice kıkırdadıklarını, veya, başıboş bırakıldıklarında, eteklerini kalçalarının üzerine kadar sıyırıp her türlü geceyarısı günahına daldıklarını hayal etmek çok kolaymış.

"Tam o sırada rahip, tıraşlı kellesinin üzerinde birkaç damla ıslaklık hissetmiş. Bezi telaşla elinden atmış, ve gerçek gözyaşları görür müyüm diye başını korkuyla kaldırarak, yukarıdaki porselen yüze bakmış. Ama yanaklar pürüzsüz ve kuruymuş, kömür karası gözler de boş boş uzaklara bakıyormuş. Coko, batıl düşüncelere kapıldığı için kendine kızarak, başladığı işi bitirmeye zorlamış kendini. Sonra, sarsılmaz öz disiplinin galip geldiğine ikna olarak sunağın önünde secde etmiş ve şükranlarını sunmuş.

"Ne var ki, kafasının içinde bir lokmacık aklı olan herkesin bildiği gibi, ekin demetini ne kadar sıkı bağlarsanız içerideki kurnaz misk faresinin yuvası o kadar sağlam olur. Böylece, pirinç tek-

neleri aşar vergisini soylu malikânelerinin muhasebe binalarına götürmek üzere ırmakta süzülürken bu kaçak yolcu yükü gizli gizli kemirir, ve ekinler dövülmek üzere çözüldüğünde, pek çok soylu, kendisine sunulan payın yağmalanmış olduğunu görür.

"Başının üzerinde köpüren elek demetleriyle soğuk zeminin üzerinde böylece yatarken, Coko, en uzun boylu mankenin eteğini düzeltmeyi ve kumaşı edeplice bileklerinin üzerine çekmeyi unuttuğunu fark etmiş. Ancak, gözden kaçırdığı bu işi yaparken, aklına bir düşünce gelmiş. Az önce baldırların çamurlu olduğunu fark ettiğine göre, dizden yukarısının da temizlik gerektirmediğinin ne garantisi varmış? Bir iş yapılacaksa, demiş Coko'nun zanaatkâr kalbi, doğru dürüst yapılmalı! Kınların karanlık iç kısımlarındaki süslemeleri yaparken, nasıl olsa hiç gün ışığına çıkmayacak diye emeğimi esirgiyor muyum? Böyle düşünerek, eteği ucundan tutup yukarı kaldırmış ve mankenin yarı-şeffaf bacaklarını ortaya çıkarmış. Bu bacakların zarafetle uzayıp gittiğini ve kusursuzca biçimlendirilmiş olduğunu görmüş, ayrıca, görebildiği kadarıyla, yeni doğmuş ay kadar lekesizmiş bunlar.

"Ama o da ne? Coko nefesini tutarak eteği bir parça daha kaldırmış ve bacağın iç kısmında parıldamakta olan bir damlacığa gözlerini dikmiş. Zamk mıymış acaba bu, mankenin eklem yerinden sızıyor olabilir miymiş? Damla aşağı doğru yuvarlanmış, yuvarlanmış, ve dize ulaşınca pıt diye sunağın üzerine düşmüş. Coko, sanki kanatlı bir balık, kuş gibi gagası olan bir bokböceği veya *Kociki*'nin sayfalarından fırlamış akıl almaz bir şey görmüş gibi bakmış buna. Derken mankenin bacağının üst kısmında yeni bir damla belirmiş, ve önceki damlanın izlediği yolu izleyerek o da mankenin bacaklarının arasına düşüvermiş.

"Sıvının hangi eklem yerinden sızdığını anlayamayan Coko, ipekli eteği mankenin başının üzerine geçirmiş ve ince kırmızı ketenden bir iç çamaşırıyla karşı karşıya kalmış. Bir gelin elbisesi kadar zarafetle dikilmiş olan bu kilotun önünde, üstüne üstlük, bir açıklık bırakılmışmış. Coko, cinsel perhizle geçen hayatı boyunca keşfetme fırsatı bulamadığı bu pratik ayrıntı karşısında gereksiz bir şaşkınlık geçirmiş. Şu işe bak, diye düşünmüş, her serseri buradan içeri dalabilir – tavuk kümesindeki çukurun kokusunu alıp, kümesi gönlünce yağmalayan bir tilki gibi! Üstelik, kırmızı kumaşın

önündeki aralıktan dışarı fırlamış birkaç tel siyah, gerçek görünümlü tüy göze çarpıyormuş. Şu zanaatkâra hayran olmamak elde mi, demiş kendi kendine, gözlerini kırmızı çamaşırdan ayırmadan, mükemmelliğe ulaşma çabasında hiçbir fedakârlıktan kaçınmamış! Tam o sırada, siyah tüylerin birinden sızan saydam bir damlacık Coko'nun ayağının dibine düşmüş. Hatalı eklem burasıymış demek ki, dökülen zamkın, sızıntının kaynağı burasıymış!

"Rahip, yumuşak kırmızı kumaşı titreyerek kenara çekmiş ve söz konusu nahiyeyi titizlikle yoklaya yoklaya, sonunda o vahim kusurun yerini bulmuş. Parmaklarını sıcak bir ıslaklık sarmalamış, ve rahip, bunun tatlı mı tuzlu mu olduğunu anlamak için, safça, elini bir çocuk gibi ağzına götürmüş. Zamk değil bu! diye bir çığlık atmış, dehşet içinde geri çekilerek. Gözlerini mankene dikmiş: Eteği başının üzerinde, iç çamaşırının aralığından sanki şeytani bir muziplikle dışarı bakan *hişo*'suyla sunağın üstünde utanmazca dikilmekteymiş, ve rahip, bir kez daha, alaycı bir esintinin mabedin sessiz havasını dalgalandırdığına yemin edebilirmiş.

"Birisi seni becermiş!" diye bağırmış. Hiddetle öne atılarak, kuklanın elbiselerini yeniden iffetli bir hale koymuş. "Hepiniz fahişesiniz," demiş, "topunuz birden!"

"Sonra, kulaklarında yankılanan körpe bir kahkahayla, kendini köye giden patikaya atmış. O gece demirci dükkânındaki ot minderin üzerinde bir sağa bir sola dönüp durmuş; zihni ona düşmanmış, vücudu da zihninin acımasız işbirlikçisi. Ama sabahla birlikte sağduyusu geri dönmüş, ve rahip kendine bir kez daha kızmış. Çünkü, emanetindekilerin ona yüklediği görevler konusunda, kızlarının şerefini korumayı beceremeyen bir baba kadar ihmalkâr davranmamış mıymış?

"Rahip en keskin kılıcını kapmış ve ocağı soğuk, dükkânı boş bırakarak mabedin yolunu tutmuş. Kapıda nöbet tutacak ve bir ırz düşmanı içeri girmeye kalkarsa ona gününü gösterecekmiş.

"Rahip kukla topluluğuna kararlı bir şekilde sırtını dönerek sunağın önünde bağdaş kurmuş ve gözleri kapıda, eli kılıcında, bütün günü öylece oturarak geçirmiş. Arkasındaki emanet topluluğun etekleri esintide fareler gibi hışırdıyor ve kokuları rahibin hassas burnuna hücum ediyormuş. Akşamüzerine doğru, bacakları tutulmuş ve sonbaharda bir eşekarısı kadar uyuşmuş bir halde, biraz

nefes almak üzere dışarı çıkmış. Kartal gibi keskin bakışlarla etrafı taramış, ama dönemeçli patikanın üzerinde tek bir yolcu yokmuş ve kasvetli bataklıklar batan güneşin altında kızıl bir çölü andırıyormuş. Kılıcını kapıda bırakarak, avluyu çevreleyen alçak duvara karşı çarçabuk işini görmüş.

"Ancak, cübbesini bağlamaya çalışırken, gözleri birikintinin yığıldığı yere takılmış ve eli bir an organının üzerinde kalakalmış. Rahip şaşkınlık içinde öylece dikilmiş, çünkü ayağının dibindeki çamurlu toprağın üzerinde bir ayak izi varmış, yanında da bir başkası – o kadar da değil, iki ayrı iz varmış toprağın üzerinde, bir çift gelen, bir çift giden ayak izi. Eğer takip ederse, mutlaka ırz düşmanının inine götürecekmiş onu bu izler. Rahibin organı kendiliğinden havaya kalkmış ve bir kılıç gibi sertleşip, izleri koklayarak ona yolu göstermiş. Öfkeden kıpkırmızı kesilen rahip, organını cezalandırıcasına cübbesinin içine sokuşturmuş ve kılıcını bıraktığı yerden kaparak hızla alacakaranlığın içine dalmış.

"Rahip gürüldeyerek akan ırmaklar boyunca yürümüş, kılıcıyla kendine yol açarak dikenli çalıların içinden geçmiş. Azimle avının izini süren bu savaşçının hiçbir engele pabuç bırakmaya niyeti yokmuş, burnunu toprağa dayayıp el ve ayaklarının üzerinde sürünmesi gerekse bile.

"Ama bu da neymiş böyle? Gözü dönmüş rahip birden olduğu yere çivilenerek gözlerini toprağa dikmiş. Ay daha yeni yükselmekteymiş ve çiy için de vakit çok erkenmiş. Ama işte orada, ayak izlerinin arasında, çiyimsi bir iz seçiliyormuş, gözyaşı gibi parıldayan, utanç verici damlalardan ibaret bir hatmış bu.

"Söz konusu izler mabetten uzaklaşanlar değil, mabede doğru gidenler olduğundan, rahibin gözlerinin önünde tiksinti verici bir görüntü canlanmış. Masumların ırzına geçmeye giden melun herif yolda şehvetine hakim olamamış! diye düşünmüş, ve hakkaniyet aşkıyla kılıcını kavrayarak, koyulaşmakta olan karanlığın içinde adımlarını sıklaştırmış.

"En sonunda, kuvarsla beneklenmiş bir kayanın eteklerindeki derin bir hendeğe ulaşmış. Burada, çamurlu bir setin üzerindeki kocaman bir deliğin ağzında ayak izlerinin sona erdiğini görerek şaşırmış.

"Coko'nun zihni telaşla harekete geçmiş. Ne çeşit bir iblismiş ki

bu, toprağın içindeki bir çukurda yaşıyor ve Yeraltı Dünyası'ndan insan kılığında fırlayıp çıkıyormuş? Korkudan titreyerek büyük bir kayanın arkasına saklanmış ve kendini ölümüne dövüşmeye hazırlamış, rakibi ister o iğrenç sivri dişli kurt kılığında çıksınmış ortaya, ister boynuzlu yaban domuzu, ister koca pençeli ayı.

"Rahip kayanın arkasında, vücudu soğuk dağ havasıyla uyuşmuş, beyni hayallerle dipdiri bir şekilde, eli kılıcında birkaç saat iki büklüm beklemiş. Kararlılığını pekiştirmek ve kendini tetikte tutmak için, mabetteki sunağın üzerinde sıra sıra oturan emanet misafirlerinin savunmasız görüntüsünü getirmiş aklına. Sürüsünü sayan kaygılı bir çoban gibi, her bir yüzü ve her bir özelliği sırayla zihninden geçirmeye başlamış. Bütün sıraları sağdan sola doğru saymış, ve başlangıçta hepsini tastamam yerli yerinde bulmuş. Gelgelelim, en üstteki sıranın sonuna geldiğinde gözleri duraksamış ve kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamış, çünkü, uzun boylu ve esnek görünüşlü kuklanın yerini gölgeli bir boşluk kaplıyormuş!

"Tam o sırada ayın önündeki bulutlar aralanmış, ve sanki bir rüya gibi, söz konusu kuklanın sureti hendeğin kenarında belirmiş; göz alıcı elbiseleri içinde, saçları darmadağın ve ayakları sokak çocuklarınınki kadar çamurlu.

"Rahip, gözlerine inanamayarak, kızın engebeli arazi üzerinde zarafetle ilerleyerek iblisin yaşadığı çukurun ağzına doğru yaklaşmasını izlemiş. Kız çukurun ağzına varınca eğilmiş ve alçak sesle bir ıslık çalmış. Kara çukurun içinde kırmızı bir hayvan burnu belirmiş, arkasından, bir tilkinin ince uzun vücudu olduğu gibi ay ışığının altına çıkmış ve tüylü kuyruğunu toprağın üzerinde sürüyerek, kızın etrafında sessiz adımlarla dönmeye başlamış.

"Coko hırsla kılıcına sarılmış ve zavallı kızı kurtarmak için ortaya atılmaya hazırlanmış, ama birdenbire, anlaşılmaz bir şekilde, bacakları kurşun gibi ağırlaşmış ve zihni de sanki çamurlu bir bataklığın içinden geçiyormuş gibi hareket etmeye başlamış. Beni yere çivileyen bu büyü ne menem bir şeydir? diye düşünmüş *bonze*, dehşet içinde. İblis muhakkak onu bin parçaya ayıracak, bense onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum. Ne sefil bir koruyucuyum ben!

"Çünkü artık iblisin çizdiği çember giderek daralmaktaymış, ve hayvanın burnu, iştahla, kızın çiçeksi elbisesinin eteklerine doğru

uzanmaktaymış. Ama kurbanı bu olanlar karşısında hiç de korkmuş görünmüyormuş; tersine büyülenmiş gibi bir hali varmış, eliyle ağzını örterek kıkırdıyor, canavarla şakalaşırcasına eteklerini bir o yana bir bu yana savuruyormuş.

"Tilki biraz geriye çekilmiş ve arka ayaklarının üzerine oturarak sabırla kızı gözlemeye koyulmuş. Kız elbisesinin eteğini aniden dizlerinin üzerine çekiyor, sonra edepsiz bir kahkahayla yeniden aşağı bırakıyormuş. Parmaklarının ucunda dönüyor, eteğini dalgalandırarak beline kadar sıyırıyor, eğilerek kırmızı bir bayrak gibi sırıtan iç çamaşırlarını sergiliyor, çamaşırının deliğini aralayarak beyaz kalçalarını gösteriyormuş.

"En sonunda dans sona ermiş ve kız bekleyen hayvanın önünde sessizce durmuş. Tilki bir homurtu koyvererek yavaşça ona doğru ilerlemiş, sonra şehvetli burnuyla kızın eteğini kaldırmış. Kız içini çekerek bacaklarını iki yana açmış, ve bunun üzerine cesaret bulan iblis, kafasını kızın eteğinin altına daldırmış. Kuyruğu artık heyecanla havaya dikilmiş ve kabarmış durumdaymış.

"Eteğinin bir ucunu dişlerinin arasına alan masum kız onu ihtirasla çiğnemiş, ve aynı anda iç çamaşırını aralayarak, altında yatmakta olan dudakları ortaya çıkarmış. Tilkinin uzun pembe dili yalamaya koyulmuş, ve çok geçmeden kurbanından ateşli iniltiler yükselmiş. Kız birden dizlerinin üzerine çökerek, ısrarlı beyaz kalçalarını şehvetli dostuna sunmuş.

"Hayretten aklı başından giden rahip, iblisin bu utanmazca tekliften istifade edecek taklavata sahip olduğunu görmüş. Hayvanın karnının altından bir organ uzanmış, insanınkinden ince, ama daha uzun bir organmış bu ve ucunu görkemli büyüklükte bir baş süslüyormuş. Tilki hiç vakit kaybetmeden iffetsiz eşinin üzerine tırmanmış, ve kuklayla iblis ay ışığının altında titreyerek doruğa tırmanırlarken, hendek bir süre onların kurt ulumasını andıran sesleriyle çınlamış.

"Sonra ahlâksız kız, daha fazla oyalanmadan sıçrayıp ayağa kalkmış, elbisesini düzeltmiş, ve arkasında pırıltılı damlalardan müzevir bir iz bırakarak hızla hendekten uzaklaşmış.

"Genç rahip tiksinti dolu kasılmalarla sarsılarak felç halinden kurtulmuş ve hemen saklandığı yerden çıkmış. Tilki başım ona doğru çevirip sapsarı gözlerini üzerine dikmiş, ama bir korku be-

lirtisi göstermemiş. Muhakkak bir iblis bu, diye düşünmüş Coko. Biri kılıcını çekip onu öldürse de, başka bir gün bütün canlılığı ve vahşetiyle yeniden ayağa kalkacağını bildiği için böyle rahat duruyor. Yine de kılıcını kaldırmış, ve Buda'ya aceleyle bir *nembutsu* okuyarak, canavarın kafasını gövdesinden ayırmış.

"İşte, demiş kendi kendine. Başardım. Şimdi de kızla hesaplaşacağım. Ve içini bir rüzgâr gibi yalayıp geçen doğruluk ateşi, muzaffer kanatlarının üzerinde onu gerisingeri mabede taşımış.

"Sunağın üzerindeki kandilden aydınlık bir ışık yayılmaktaymış ve kuklalar ciddi bir edayla, cansız ve dimdik oturuyorlarmış. Rahip, sıranın ucundaki uzun boylu kuklayı kılıcının ucuyla dürtmüş. İn aşağı, diye buyurmuş, ve ayaklarını göster! Ama itaatsiz yosma hiç kıpırdamamış. Bunun üzerine rahip, onun sırtını yüzüne vurarak ötekilere bir ibret dersi vermek için bir sıçrayışta sunağın üzerine çıkmış. Çünkü, herkesin bildiği gibi, fıçının içindeki tek çürük elma, çok geçmeden sağlam yol arkadaşlarını da çürütür.

"Rahip, kızın suçunun çamurlu kanıtını ortaya çıkaracağından şüphe duymadan muhteşem etekliği tutup kaldırmış, ama suçlayıcı sözleri dudağının ucunda sönüp kalmış. Şu işe bakın ki, küçük ayaklar zambaklar kadar beyaz ve masummuş, baldırlarda bir tek çamur lekesi bile yokmuş, ve kuklanın kendisi de, ancak nadide porselenden bir vazo kadar canlı görünüyormuş!

"Şaşkınlık içindeki rahip gözlerini ayak parmaklarına dikmiş. Parmaklar onunla alay etmişler, ve küçük mabedin içinde genç kız gülüşüne benzer bir ses dalgalanmış. Sonunda rahip, iç organlarını buran bir korkuyla, üzerine dikili elli çift gözün bakışları altında sunaktan aşağı atlamış. Ağızlarını elleriyle örterek, bu kadar eğlenerek baktıkları şey ne olabilirmiş? Ve kaba kumaştan cübbesi neden karnının üzerinde böyle ahlaksızca kabarmaktaymış, sanki bir sırıkla dışarı doğru ittiriliyormuş gibi?

"Bahtsız rahip, utançtan pençe pençe kızararak gözlerini aşağı çevirmiş ve cübbesinin içinden, o kadar yılmaz bir disiplinle eğittiği kendi organının değil, tilkinin öne uzanmış burnunun, kibirli sarı gözlerinin, ve evet, az önce kesip attığı o uzun şehvetli kafanın tastamam dışarı fırladığını şaşkınlık içinde görmüş.

"Rahibin amansız intikam cübbesi sırtından sıyrılıp düşmüş, ve emanetindekilerin neşeli bakışları altında, tilkinin şehvetiyle dolmuş bedeni içinde sefilce dikilirken, mabet kuklaların kulakları sağır eden kahkahalarıyla çınlamış."

Şuursuz Oyu hâlâ gönlünün sultanını eğlendirmek için çırpınıyor idiyse de, Onogoro Hanım üzerindeki etkisinden habersiz olduğu da kesindi. Çünkü, daha mutlu günlerinde onu belki rahatlatabilecek olan şey, şu koşullarda, yarasına tuz basmaktan başka işe yaramamıştı. Onogoro elleriyle kulaklarını tıkadı ve gözyaşları içinde hasta odasından kaçıp gitti.

Şikibu'nun günlüğü

Şikibu Bayram Şenliği'nden üzgün bir suratla döndü ve olanları Onogoro'ya anlattı. "General ev hapsinde tutuluyor," dedi. "Hükümet Konseyi birkaç gün içinde kararını verecek."

Onogoro çılgına dönmüştü. "Ama ona nasıl yardım edebilirim?" diye feryat etti.

Şikibu başını salladı. Bilginin ağırlığı altında, kendini uyuşuk, kaskatı ve dağlardan yaşlı hissediyordu. "Senin gücünün yetmeyeceği kuvvetler var işin içinde. Eğer çok dikkatli olmazsan, seni de önüne katıp götürebilecek kuvvetler." Uykudaki Oyu'yu gizleyen perdeye baktı. "Hastana iyi bak. Onun çabuk iyileşmesi General'in işine yarayabilir."

"Ama ona hemen yazmam lazım!" diye inledi Onogoro.

Şikibu yorgun bir sesle konuştu. "Hayatım, şu andan itibaren General'in işlerine karışmaman senin için çok daha iyi olur."

Onogoro'nun gözlerine isyankâr yaşlar hücum etti. "Benden bunu istemeye kimsenin hakkı yok!"

Şikibu ellerini Onogoro'nun omuzlarına koydu ve laf anlamaz bir çocuğu sarsar gibi onu sarsmak geldi içinden, ama son anda kendini tuttu. Aşkın cesareti karşısında tecrübenin sesi kabaran dalgaların önündeki cılız bir çit kadar yararsızdı, ama kaba kuvvet de bir çözüm değildi. "İstikbalini düşün," diye yalvardı. "Biz kadınlar, kendimizi elimizden geldiğince korumak zorundayız." Hızla arkasını dönerek oradan ayrıldı, ve içindeki çalkantıyı gizlemek için yüzünü yelpazesinin ardına saklayarak aceleyle evine döndü.

Fakat eski günlüğünü açınca içindeki acıyı daha fazla zapt edemedi, ve çoktan kaybolup gitmiş o günler hakkında yazdıklarını okurken, çılgınca bir ağlama nöbetine tutuldu. Ne kadar gençtiler o zaman, o ve Atsumiçi, aşkları ne kadar ateşliydi! Güney Sarayı'na yerleşerek Atsumiçi'nin karısının düşmanlığıyla karşı karşıya kalma fikrinden ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Bu teklifi reddetmesiyle zaten yaralanmış olan Prens, bir de sözde âşıklara ilişkin yalan yanlış dedikodular duymuştu.

Bu sabah Prens'ten korkunç bir mektup geldi. İçinde şöyle yazıyordu: "Sana inanmakla ne büyük aptallık etmişim." Yazdığı bir şiir yüreğime bıçak gibi saplandı.

Sadakatsizsin,
ama şikâyet etmeyeceğim.
Sessiz denizler kadar derin
yüreğimdeki nefret.

Mektubu okurken bacaklarım dayanılmaz bir şekilde titremeye başladı ve yatağın üzerine çöktüm. Azap verici saatler boyunca, bu suçlamaları hak etmek için ne yapmış olduğumu düşündüm. Bir saray mensubuyla fazla samimi mi konuştum? Yelpazemin ardından Nazır'a mı gülümsedim? Yoksa, Saray'daki bütün hanımların rahatını kaçıran o sersem Yukinari, Kutsal Okuma sırasında elbisemin koluna bir not sıkıştırmaya kalktığı için mi bütün bunlar?

Hakkımda öyle olmayacak dedikodular çıkıyor ki, Prens'in ev halkından birinin, onun ısrarlı arzusuna boyun eğerek Saray'a taşınacağını sandığını ve bu yüzden bana iftira atmaya çalıştığını düşünebiliyorum ancak. Öte yandan, öyle geceler oluyor ki çamların arasından sızan ay ışığı beyaz kumları kara çeviriyor, işte o gecelerde yüreğim kabarıyor ve asılsız, ucuz dedikoduların aşkımızın önüne geçemeyeceğine inanıyorum. Keşke Prens bilebilseydi, kalbim o kadar sadık ki aslında, sırdaşlarım esneyerek bana sırtlarını dönüyorlar, çünkü onlara entrika ve heyecan dolu hikâyeler anlatamıyorum artık. O kadar sadık ki kalbim, görkemli Prens Genci bile gelip balkonumun altında udunu tımbırdatsaydı, eski bir testerenin gıcırtısından daha gönül çelici gelmezdi kulaklarıma.

Bütün bunları ona söylemek istiyorum, ama ona yazamıyorum, çünkü Prens'in, fırtınaya yakalanmış bir söğüt gibi her dedikodu rüzgârıyla bir o yana bir bu yana savrulması, bu çeşit hainliklere muktedir biri olduğuma inanması ağırıma gidiyor. Bu kadar soğuk ve güvensizse eğer, erkek kalbi cidden utanç verici bir şey!

Ona bir açıklama yapmadığım için, Prens bir mektup daha gönderdi. Şöyle diyor: "Neden cevap vermedin? İnanmadığım bir şey geldi kulağıma, ve kuşkularıma gülüp geçeceğini, bunları zihnimden kovalayacağını bütün kalbimle ümit ederek yazdım sana! Ama bu sessizlik bana dayanılmaz bir acı veriyor. Kalbinin bu kadar çabuk çark ettiğine mi inanmalıyım? Bana bir cevap gönder, yoksa dedikodulara inanma eğiliminde olacağım."

Birden, duyduğu şeyin ne olduğunu öğrenmek istedim, ve ona şöyle yazdım: "Keşke hemen şu anda buraya gelebilsen! Seni görmeye can atıyorum, ama iftiraya batmış durumdayken evine nasıl gelebilirim?"

Ama Prens bana kızgındı ve beni yarım gönüllülükle suçladı. Zalim sözler yazdı, hakaret üstüne hakaret yağdırdı. İşte bana olan güvensizliğinin ölçüsü: "Şüphelenmeyeceğim, gücenmeyeceğim, diyorum kendime, ama kalbim irademin sesini dinlemiyor."

Sanki deniz kestanesinin yüzlerce dikeni vücuduma saplanmış gibi, zehrin içinde yüzüyorum. Prens'in bana olan husumeti herhalde hiç dinmeyecek.

Şikibu, geçip gitmiş olayların üzerinde böyle durmanın aptalca olduğunu biliyordu, ama devamını okumaktan kendini alamadı.

Bugün pencerenin önündeki akçaağaç son güz yapraklarını döktü. Artık cidden kış geldi, gerçi gökyüzü hâlâ açık ve berrak, ama Prens yanımda olmadıktan sonra yüreğim teselli bulmuyor.

İnatla buyuruyor Prens: "Bana gelmeye karar vermenden başka çözüm yolu yok." Erkekler ne kadar bencil! Kendini sınırsızca bana yaslıyor, ama benden istediği şeyin ciddi tehlikeler içerdiğini kabul etmeye yanaşmıyor. Aşkımdan şüphelenip tozu dumana katıyor, ama benim de şüphelenmek için nedenlerim olduğunu görmeyi reddediyor!

Ona yazamayacak kadar kızgın olduğum için, Ona no Komaçi'nin eski bir şiirini gönderdim. Şairin zarafeti, benim tersime, onu hiç terk etmemiştir.

Sana boyun eğmeliyim –
söylediğin şey bu olabilir mi?
Suyun üzerindeki çırpıntının
aylak bir rüzgâra boyun eğişi gibi?

Donuk bir ay, kısa günler. Kasvetli gecelerde, yatma saatini haber veren gong vurulurken, soğuk mangalın yanında kat kat keçi postlarının altında yatıyorum. Kömürleri karıştıracak mecalim, gözyaşlarımı tutacak gücüm yok. Ama istisnasız her rüyada, Prens beni mutlulukla kollarına alıyor!

Bu sabah toprağın üzerinde bembeyaz bir don vardı. Prens beni çok merak etmiş ve sağlığım hakkında bilgi almak için bir uşak göndermiş. Çiyle kaplı bambu yapraklarının resmedildiği bir yelpaze geldi, ve beni çok duygulandıran bir mesaj: "Sana yazmak i-

çin oturduğumda, kalbim aşkımızın ağırlığı altında ufalanıyor. Seni yüreğimden sökemiyorum."

Azabın arkasından hakikat çıkagelir, baharın gelişi kadar önlenemez bir şey. Buna verecek cevap bulamıyorum ve bütün inadım eski bir harmani gibi sırtımdan kayıp düşüyor. Bütün günü gözyaşları ve sevinç içinde geçirdim, pencereyle açık kapı arasında mekik dokuyup durdum, kışın ilk karı elbisemin koluna çarparken bile. Eğer af dilerse, onu çoktan affettim bile.

Akıllıca, akılsızca – bu tür sözler, onu görmek ve onun tarafından görülmek için duyduğum çılgınca özlemden koruyamaz artık beni. Kelimeler, bölünemez olanın üzerine sahte sınırlar çekerek bizi yanıltıyor aslında; bir sağa bir sola çalkalanan denizin üzerini pirinç tarlaları gibi çitle çevirmeye benziyor bu! "O" diyorum, "ben" diyorum, ama onun kalbiyle benimki arasında böyle bir sınır yok.

Şikibu günlüğü kapattı ve avuçlarının içinde tuttu. Sonunda Saray'a gitmişti, ama hanımın ve avanesinin ona karşı sergilediği kabalık asla hafızasından silinmeyecekti. Düşüncesiz Prens, Şikibu'nun itirazlarına kulak tıkayarak, onu evin kuzey kanadına nakletmek gibi protokole aykırı bir iş yapmıştı, çünkü burası, usul gereği, Birinci Hanım'ın kullanımına ayrılmalıydı. Birinci Hanım öfkeden çılgına dönerek annesinin evine taşınmış ve böylece büyük bir kıyametin kopmasına sebep olmuştu. Şikibu'nun başında öyle bir rezalet patlamıştı ki, gecenin örtüsü altında hem Saray'dan hem Prens'ten kaçmış, ve yıllar sonrasına kadar onun yüzünü görmemişti. Yeniden karşılaştıklarında Şikibu aziz Yasumasa'yla evliydi artık.

İşte Şikibu seçimini böyle yapmış ve böyle kaçmıştı. Kocasının ölümünden sonra Atsumiçi'yle yeniden sevgili olmuşlardı gerçi, ama kaosun ve karmaşanın içinden her biri kendi yoluna gitmişti, ve kader, onların genç ve inatçı aşkının bu ayrılığın üstesinden gelmesini uygun bulmamıştı.

Güneş batmaktaydı. Şikibu gözlerini kuruladı ve kederle lambaları

yaktı. Onogoro'yu tutkusundan korumak için hiçbir şey yapamazdı, hatta belki yapmamalıydı. Ama hiç değilse, en sonunda, Prens Atsumiçi'ye duyduğu saygının tükendiğini ilan edebilirdi.

Çin operası

Ah, Yeni Yıl günü olsa keşke –
Yeri ve Göğü işlesem
İpek bir çantanın üstüne
Sana göndersem uğur getirsin diye . . .

Lütfen seyis delikanlının masum olduğuna inan, diye yazdı Onogoro, hızlı fırça darbeleriyle. Kendim için bir şey istemiyorum ve bağışlanmayı beklemiyorum. Tek arzum güvenli bir şekilde saliverilmen.

İmzalamadan, âşığının eline geçip geçmeyeceğini bile bilmeden, mektubu Tokiden'in en küçük erkek kardeşinin eline tutuşturdu ve oğlanı General'in evine gönderdi.

Sonunda gecenin perdeleri aralandı, ve işte General balkon basamaklarında oturuyor, eflatun rengi şafak tek şahidi. Kollarını dizlerinin etrafına dolamış, göletten yükselen sise, suyun üzerinde süzülen ördeklere ve kıyıda gerçekdışı bir hızla ilerleyen kaplumbağaya görmeyen gözlerle bakıyor. Eski bir oyundaki şarkıcı gibi kıpırtısız oturuyor, ufka ve kendi felaketine diktiği gözleri kısılmış, sanki her an, bahçeyi trajik bir ağıtın acılı nağmeleriyle doldurabilir. Ama bu şarkıcının bir şarkısı yok, sessizliği bozan tek şey kafasının içindeki zayıf bir fısıltı, durmadan eteğine asılan, dikkatini çekmeye çalışan bir ses. Ama sesin ne söylediğini neden çıkaramıyor? Şafak bahçesinde göz alıcı renkler içinde çalımla gezinen şu sefil horoz, kulakları tırmalarcasına ötmeye başladığı için olmalı. Boğazı yay gibi gerilmiş, ibiği en az bir asalet başlığı kadar dik, mıntıkasının sınırlarını tayin ediyor ve tavuklarını o mıntıka-

nın içine sürüyor, ve talim çavuşu gibi sesiyle daha alçak perdeden bütün konuşmaları bastırıyor.

Bu arada Onogoro'nun mektubu, eski komutanına karşı gardiyan rolünü oynamaktan büyük utanç duyan bir muhafızın eline geçmişti, ve adam, mektuplaşma konusunda ona verilmiş bir emir bulunmadığı düşüncesine sığınarak, mektubu mahcup bir selamla General'e iletmişti. General mektuba kısaca göz gezdirdi, sonra yanındaki basamakların üzerine bıraktı. Kafasının içinde fısıldayan sesi duymak için kendini bir kez daha zorladı, ama sinir bozucu horozun gürültüsü yeniden duyularını bulandırdı. General yerden aldığı bir çakıl taşını vahşice hayvanın üzerine fırlattı, ve çığlık çığlığa havalanarak bahçenin tırmıklanmış beyaz kumları üzerine parlak bir bok şeridi bırakan horozu zevkle seyretti.

Amcası Yorimiçi General'le görüşmeye geldiğinde, Oçibu Hanım Vekil'in merhametine sığınarak protokolü çiğnedi. "Sadece çocukların bizden ayrılmayacağına söz verin bana," diye yalvardı gözyaşları içinde. Vekil mevki perdesinin arkasından onunla konuşurken, büyük oğlu, üç yaşındaki dünya tatlısı bir oğlan, Vekil'in ayağının dibindeki *tatami* setinin üzerinde oynamaktaydı. Küçük yeğeninin yüzü mutlaka yüreğini yumuşatacaktır, diye düşündü Oçibu, çaresizlik içinde. Hıçkırıkları giderek şiddetlendi. "Zat-i âlinizin yardımlarını istirham etmeye hakkım olmadığını biliyorum, ama üzüntüm öyle büyük ki!"

"Sevgili hanımefendi, size söz veriyorum," dedi Yorimiçi. O kadar canı sıkılmıştı ki, bir anlığına, kararın sadece ona ait olduğuna kendini inandırmayı başardı. Kırmızı brokar ceketi ve yıldızçiçeği rengindeki pantolon-eteği içinde son derece gönül çelici görünen küçük oğlanı yerden aldı ve dizlerinin üzerine oturttu. Ama, annesinin ağlamakta olduğunu duyunca çocuğun yüzündeki afacan gülümseme silindi ve tombul yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı. Kendini kurtarmak için inatla çırpınmaya başladı, sanki annesini korumaya koşacakmış gibi. Bu kadar minik bir delikanlıda böyle erkekçe bir çaba görmek Vekil'i derinden etkiledi. Çocuğu yere bıraktı, kederli annesine güvenceler yağdırdı ve kur-

şun gibi bir yürekle oradan ayrıldı. Hiçbir şey, General'le yapacağı görüşmeyi iptal edip oradan hemen kaçıp gitmekten daha mutlu edemezdi onu, ama vazife, yapılması gerekeni duyguların önüne koymayı gerektiriyordu. Böylece Yorimiçi, uşağın peşine takılarak, mahpusun kendisini beklemekte olduğu güney kanadına doğru ilerledi.

Şikibu Atsumiçi'ye şunları yazdı:

"Kalbimdeki güneş
Zaten alçak ve soğuktu
Artık tamamen kayboldu
Ufuk çizgisinin altında.

İğrenç ve tehlikeli dolaplar çeviriyorsun. Artık seninle hiçbir alışverişim olmasını istemiyorum. Beni bir daha arama."

Onogoro, General'den, soğuk resmiyetiyle kalbine bıçak gibi saplanan şu pusulayı aldı:

Vekil'in araya girmesi sayesinde bakanların cezamı sürgüne çevirmeye ikna olduklarını ve Deva Vilayet Valisi sıfatıyla yeni bir göreve atanmamı da yine kendisine borçlu olduğumu öğrendim. Ben ve ailem ayın on beşinde yeni görev mahallime hareket edeceğiz. Bu vesileyle sana elveda der, sağlıklı günler dilerim.

Taira no Motosuke

İzleyen kasvetli günlerde Onogoro'nun yanı başından neredeyse hiç ayrılmayan vefakâr Şikibu cesaretlendirici konuşmalar yaptı ve General için sevinmesi gerektiğini söyledi. Evet, Vilayet Valiliği gibi yüz kızartıcı alçaklıkta bir mevkiye tayin edilmek General'in ne derece küçük düşürüldüğünü gösteriyordu belki, ama her şey bundan çok daha kötü olabilirdi! Ama Onogoro haline şükretmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, uzak kuzey vilayetine giden kilometrelerce yolun ve âşığıyla arasındaki amansız mesafenin düşüncesi ruhunu dağlıyor, basiretli akıl hocasını tuzla buz ediyordu.

"Her şey nasıl da gelip geçici!" diye haykırdı bir gün kederle. "Daha iki hafta önce General ne büyük saygı görüyordu, ama şimdi makamından uzaklaştırıldı ve kayıt defterinden silindi, sanki hiç var olmamış gibi!"

Şikibu, Bakanlar Konseyi'nin en ağır cezayı vermemiş olduğunu arkadaşına bir kez daha hatırlattı. Ayrıca, bilgi kaynaklarından yoksun olmayan Şikibu, küçük lütufların bile bir bedeli olduğunu öğrenmişti. Prens Tametaka'nın söylediğine göre, Vekil, bu hoşgörünün karşılığı olarak Atsumiçi ve müttefikleriyle bir anlaşmaya varmak zorunda kalmıştı. Bu yolla elde ettikleri zaferse, daha önce General tarafından Savaş Bakanlığı görevinden uzaklaştırılmış olan emektar Minamoto Yorimitsu'nun görevine iade edilmesinden başka bir şey değildi. Şikibu, bu idealist genç şaire reel politika üzerine sıkı bir söylev çekmeye niyetlendiyse de, Onogoro'nun yaşlarla lekelenmiş yüzüne bakınca bunun hiç de uygun bir zaman olmadığım anladı ve dilini tuttu.

Karabataklar

Ertesi gün General'in kervanı, bir düzine atlı saray muhafızının eşliğinde Başşehrin Büyük Kuzey Kapısı'ndan çıkarak yola koyuldu. Arabalar Hükümdarlık Şehri'ni çevreleyen sınır çitlerini aştıktan sonra General, stor çubuklarının arasından, etrafını çeviren kaba tel örgünün üzerinde haşmetle yükselen devasa ahşap Buda'yı gördü ve pencereden dışarı sarkarak, ortalığı kayıtsızca gözlemekte olan o koca yüzün bir yarım daire çizerek dönmesini seyretti. Sonunda storu indirdi ve karanlığın içine çekildi. Hepimiz birer karıncayız, diye düşündü alışık olmadığı bir tevazuyla; iki ay boyunca hükümdarlık toprakları üzerinde senin münasip gördüğün gibi sürüneceğiz, ey Yüce Buda.

Sabah serinliğine karşı cübbesine sarınarak, bir kez daha, talihin o cılız, ümit verici sesine kulak kesilmeye çalıştı. Önünde atlı muhafızlar gürültüyle yoldaki yayaları dağıtıyor ve arkasında Oçibu Hanım kendi arabasında Lotus *Sutra*'yı okuyordu. Onun arkasından sütanneyi ve iki çocuğu taşıyan araba geliyordu, biri kadının memesinde, öbürü yapışkan bir tohum kabuğu gibi elbisesinin koluna asılmış. Araba zinciri bu minvalde Seta Köprüsü'nü aştı ve bir toz bulutu içinde Nadeşima ve Çikubuşima beldelerinden geçti. Osaka Geçidi'ndeki sınır kapısında yolcular olağan teftiş için arabadan indiler ve bulundukları yüksek noktadan Biva Gölü'nün üzerindeki uzak ve sisli adalara baktılar. Yol güneye doğru kıvrıldı ve taze çam iğnelerinin yeşil örtüsü ardında bir görünüp bir kaybolan göle tepeden bakan dağın yamaçları boyunca ilerledi. İmigami'den geçerlerken gökyüzünde kara fırtına bulutları toplandı ve gölün kıyılarına doğru inişe geçtikleri sırada aniden bir dolu boşandı. Dolu taneleri suyun yüzeyini kamçı gibi dövdü ve karabatak avcıları çil yavrusu gibi kulübelerine kaçıştılar.

Tabiat gözlerinin önünde bu vahşi yüzünü sergilerken, General'in zihni birdenbire her türlü amaçtan uzaklaştı ve gözleri bir seyyahın sessiz gözlerine dönüştü. Seyyahın amaca ya da stratejiye ihtiyacı yoktu ne de olsa, tek yapması gereken bedeninin oradan oraya taşınmasına izin vermekti. Hâlâ halatlarla sahiplerinin teknelerine bağlı duran kendir tasmaların içinde büzüşmüş tutsak karabataklar yağmurun altında başlarını eğdiler ve onları seyreden General, içinde kalbinin tanımadık fısıltısını duydu. Şerefi elinden alınmış ve bu mutsuz kuşlar gibi çamurun içine itelenmişken, birdenbire, talim meydanının katı kuralları anlamsız göründü gözüne. Şerefi zedelenen her eylem adamının yapacağı şeyi yapmıştı, ama bu sayede ne kadar güzel bir yol açılmıştı önünde! İçinde tatsız bir ezilme duygusuyla Onogoro'nun mektubunu cübbesinin katları arasından çıkardı ve ikinci kez okudu. Onogoro gerçekten onu aptal yerine mi koymuştu, yoksa onun yalvarmalarına kulak tıkadığı için suçlu olan kendisi miydi? General'in zihni, öküzlerin kış çamurundan kurtarmaya çalıştığı bir arabanın tekerleri gibi gıcırdadı, çünkü askeri strateji alanında eşi benzeri olmayan bu adam, kalbin daha derin açmazları konusunda tam bir acemiydi.

Bir süre sonra General karısının da arabanın storlarını kaldırmış olduğunu ve bir kolu büyük oğullarının omzunda, yağmuru seyretmekte olduğunu fark etti. Kapalı yelpazesi araba kapısının kenarında ritim tutmaktaydı ve ağzı hafif bir tebessümle aralanmıştı. Oçibu gözlenmekte olduğunu fark edince gözlerini suçlu bir edayla aşağı indirdi ve yüzüne ciddi, hürmetkâr bir ifade oturdu. Bu hareket anlayamadığı bir nedenle General'in yüreğini sızlattı, ve onun her tasasını paylaşmak zorunda olmadığını karısına anlatmak ümidiyle, gülümseyerek başını salladı.

Havale nöbeti

General güney istikametinde sürgün yerine doğru yol alırken Oyuda bir yolculuğa çıktı, ama onun yolculuğunda arabalar, refakatçiler ve belli bir hedef yoktu. Ateşin etkisiyle kayarcasına sürüklenerek, hiç tanımadığı bir lüksle çevrelenmiş olarak yatıyordu, kokulu çarşaflarla, tütsü dumanıyla ve hanımların ipek elbiselerinin hışırtısıyla. Kadınlar gölgeler gibi etrafında dolaşırlarken Oyu bebekliğin o muhteşem dünyasına gömüldü ve orada çoktan göçüp gitmiş annesini aradı. Onun elbisesinin etekleri de *tatami* setinin üzerinde aynı sürüklenme sesini çıkarmaz mıydı? diye düşündü; onun uzaklaşan sesi de aynı fışırtılı müziğe dönüşmez miydi? Sanki istese, onu kör etmiş olan beyin hummasının arkasına uzanabilir ve annesini yeniden karşısında bulabilirdi, gerçek hayattaki boyutlarıyla, saçından tırnağına kadar. Gelgelelim, kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, gözünün önüne hanımın görüntüsünden bölük pörçük parçalar geliyordu sadece: Gülümseyen dudakların arasındaki geniş aralıklı dişler, avuçlarının içindeki o tuhaf pembemsi lekeler.

Ama Oyu birden fark etti ki, hanımın kendisini göremese de, onun gözlerinden kendi görüntüsünü gayet iyi görebiliyordu: Tombul bir bebek, sağlam bacaklı, ısrarlı tekmeler savuruyor. İşte şimdi annesinin göbeğinin üzerinde emekliyor, işte annesi ona ellerini uzatıyor, ama bitkin bir şekilde gerisingeri yatağa yığılıyor. Oyu, daha dünmüş gibi, inkârın acısını bütün keskinliğiyle içinde hissetti. İşte şimdi bebeğin yüzü öfkeden morarmış, yumruk yaptığı elleriyle annesine vuruyor ve onu çılgınca tekmeliyor . . . O anda her şey karanlık ve silikti, annesi, onun ışığı, ceza olarak sönmüştü sanki, ve ne görüntüler vardı, ne görecek gözler, ne de avutacak sevgi. Oyu'nun zihninin ateşli kıvrımlarında bunun anlamı gün gibi açıktı – vücudu korkuyla sarsıldı ve bağırdı: Onu öldürdüm! Annemi öldürdüm!

Onogoro, karanfil kokulu bir hayalet suretinde gecenin içinden fırlayıp geldi. Öbür gölgeye, tilki biçiminde olana dönerek, "Çabuk doktoru çağır," dedi tıslar gibi. Doktor Oyu'nun karanlık muhayyilesine bir yarasa gibi göründü ve Oyu doktorun dişlerinin çürük deniz yosunu kokusunu burnunda hissetti.

"Nöbetlere çok dikkat edin," diye uyardı ses. "Onu hamama taşıyın ve gerekirse suya sokun."

Şimdi çıplaktı, kıvranıyordu ve vücudu suyla örtülüydü. Alnında bir el vardı ve serin bir rüzgâr vücudunu yalayıp geçiyordu. "Hayır, hayır," dedi yatıştırıcı bir kadın sesi. "Onu sen öldürmedin. Bir şeyi istemek başka şeydir, yapmak başka şey."

Öyle midir? Doğru olabilir mi bu? diye düşündü Oyu, zihni tagi oyunundaki bir pul gibi fırıl fırıl dönerken. O zaman annesinin ölümü, kendi isteğiyle yaptığı bir şey olmasa bile, Oyu'yla değil, onunla ilgili bir mesele olabilir miydi? Ama onu karanlığın içine gönderen kendisi değilse bile, hiçbir çaba ve hiçbir kefaret onu oradan çekip çıkarmasına da yetmezdi. Kendi özgür iradesiyle onu terk etmişti annesi! Vücudundaki elleri itip uzaklaştırarak, yumruklarını hınçla onlara doğru savurarak birden sıçrayıp doğruldu Oyu.

Bedeni onu yatıştırmaya çalışan kollarla sarmalandı ve ağır bir gövde onu sırtüstü yapıştırdı. "Dikkat edin!" diye bağırdı ses, "keskin dişleri var!" Oyu ağzında ilacın acı tadını hissetti. Sonra uyku bir esinti gibi çıkıp geldi ve onu mutsuzluğun durgun deltasından çıkarıp, ona arkadaşlık edecek ayın bile bulunmadığı bir yerde sürüklenmeye bıraktı.

Omoto Hanım'ın öğretisi

Birkaç gün içinde Oyu'nun ateşi biraz düştü ve Onogoro, Birinci ve İkinci Hanım Sultanların rakip maiyetleri arasında yapılacak bir şiir yarışmasına Şikibu'yla birlikte katılmak üzere (şairlerin ikisi de ikinci camiaya dahildi) gönülsüzce Oyu'nun başucundan ayrıldı. Hanımı tarafından terk edilen Omoto Hanım, oyalanacak bir şeyler arayarak Saray'ın içinde somurtarak dolaştı. İpekli örtüler içindeki tutsak hastayı keşfedince bir sıçrayışta oğlanın midesinin üzerine oturdu ve baştan çıkarıcı bir guruldama tutturdu.

Hezeyanlar içindeki Oyu guruldama sesiyle kıpırdandı. İşte böylece, öküzden daha iri bir kedi Oyu'nun semavi yatak odasına misafir oldu ve görmüş geçirmiş altın sarısı bakışlarını onun üzerine dikti. Güneş hayvanın tüylerinde kıvılcımlar çaktırıyor, etrafında ışıltılı bir hare oluşturuyordu, ve bu ışık saçan ziyaretçi sözü dolandırmadan Tao Te Çing'in düsturları hakkında konuşmaya başlayınca Oyu hiç şaşırmadı. "Dünyevi ahlâk hiçbir şeydir," diye konuştu kedi. "Asıl yapılması gereken, Kâinat'ın vicdanıyla uyumu aramaktır."

Ses derin ve yankılıydı. Oyu, içini titreten bir sevinçle, konuştuğu kişinin Lao-Tzu'nun ta kendisi olduğunu fark etti. "Peki Kâinat'ın vicdanı nedir," diye atıldı heyecanla, "enerji değil midir, enerjinin yükselişi ve düşüşü, toplanışı ve dağılışı değil midir?"

Hayvan bilgece başını salladı. "Doğru", dedi, "Kâinat'ın vicdanıyla Kâinat'ın nefesi tek ve birdir."

"Varoluşun kendisi!" diye bir çığlık attı Oyu. Bu kelimenin ruhunun içinde beyaz bir nefes gibi gürüldeyerek aktığını ve onu kudretle doldurduğunu hissetti. Üstadın ışıltılı sureti Oyu'nun başının üzerinde mutluluğun cisimleşmiş hali gibi yükseldi ve vücudunun her hücresi tarifsiz bir aydınlanmayla dolup taştı. Ne kadar şanslıyım, diye düşündü, çabasız ve amaçsız bir varoluşu tattım! Başını sükûnetle yastığın üzerine bıraktı ve bu olağanüstü duygunun tadını çıkardı. Hiçbir şey istememek ne kadar huzur verici, diye düşündü. Çünkü Kâinat'ın sevgili kullarına her şey kendiliğinden gelir, benim tek yapmam gereken her şeyi O'nun mükemmel ellerine bırakmak.

Sevgi, Bilge'nin uçsuz bucaksız yüreğinden şırıl şırıl Oyu'nun içine aktı; sevgi Oyu'nun kadınını yularından çekerek bin *ço* yol kat etti. Onogoro tekrar tekrar Oyu'nun ayaklarına kapandı, ve aşk için boşuna acı çekmiş olan Oyu onu elinden tutup sınırsızlığın içine çekti.

Ama ışık, dökülen bir su gibi ya da apansız inen bir kılıç gibi, bu mutlu görüntüyü dilim dilim doğradı ve Oyu korku içinde ellerini gözlerine götürdü. "Üstadım," diye inledi.

Kedi göz ucuyla ona baktı ve kıvrak kuyruğunu savurdu. "Bazıları için zenginliği kabul etmek yoksunluğu kabul etmek kadar zordur. Onlar, suyun alçalışı gibi yükselişine de katlanmayı beceremezler."

Kedi zarif bir çember çizerek arkasını döndü ve gitmeye hazırlandı. Onu hayal kırıklığına uğrattım, diye düşündü Oyu çaresizlik içinde. "Lütfen kalın, Efendim," diye yalvardı, ama altın rengi gözler ciddiyetle üzerine dikildi.

"Nasıl ki rüyalar vücudun diliyse, eylem de iradenin dilidir. Başlangıçla olduğu kadar sonla da ilgilenmek zorundasın!" Suret zarif bacaklarını gerdi ve bir güneş ışınının arkasına çekildi. "Ruhani

tembelliğe karşı tetikte ol!" dedi ses, ama Oyu'ya sorarsanız, kedi, omzunun üzerinden bir veda bakışı fırlattıktan sonra ona göz kırpmıştı.

Taş köprü

General'in şiiri eline ulaştığında, Onogoro onu kızgın bir kömür gibi parmaklarının ucuyla tuttu.

Uci'nin balıkçı teknelerindeki
Karabataklar gibi
Durmadan dalıp çıkmaya mahkûmum
Tek bir balık bile tadamadan.

Şiirin yanında bir not yoktu. Onogoro şiiri defalarca okudu, ama anlamını kesin olarak çözemedi. Belki bensiz kendini kayıp ve şaşkın hissediyordur, diye düşündü. Ama bağışlamayla ilgili hiçbir şey söylemiyordu General! Onogoro aşkının peşine takılıp kalbin zorlu yollarını bir kez daha kat etti, ama ona yetişmeyi başaramadı.

En sonunda bitkin düşerek yoğun bir kederin içine yuvarlandı ve ne Şikibu ne de Tokiden onu oradan çekip çıkarabildi. Başlangıçta, oğlanın onun ilgisine ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu canlandırmaya çalıştılar, ama boşuna. Sonunda onu kendi haline bıraktılar, ve böylece evin içindeki hasta sayısı ikiye çıktı: Hayaller âlemine dalmış kör hasta ve ağzından tek söz çıkmayan, ekşi suratlı şair.

Ama belki de ona sadece göz kulak olmakla yetinip karanlıkta iyileşmeye bırakmaları daha iyiydi. Çünkü, rivayete göre, tanrılara bile hükmeden büyük sihirbaz En-no-Şokaku bir gün, Katuragi Dağı'ndaki Kume'de bir taş köprü inşa etmeleri için pek çok dağın tanrısını bir araya toplamış. Bu dağın tanrıçası çok utangaçmış, sadece geceleri çalışıyor, kendini kimselere göstermiyormuş. Tan-

rıçanın bu bozguncu davranışına sinirlenen sihirbaz, onu peçesini açarak cezalandırmış. İşin başarısızlıkla sonuçlanmasına yol açan da bu olmuş, çünkü sihirbazın kıymetli köprüsü hiçbir zaman tamamlanmamış. Bu efsaneden çıkarmamız gereken ders şu: İnsanın en derindeki ruhu sadece karanlıkta çalışır, ve eğer onu bilincimizin ışığına çıkarmaya çalışırsak, işimiz başarısızlıkla sonuçlanır!

Upasaka'nın öğretisi

Bu sırada General'in kervanı Mitsusaka Dağı'ndaki geçidi aştı, Atsumi Dağı'nın ardıç kokulu yamaçlarını tırmandı ve Fuha sınırında teftiş için mola verdi. Mino'nun kıyısındaki alçak tepelerin üzerinde kıvrıla kıvrıla yol alarak sahildeki pirinç tarlalarına doğru indi ve Kuromata gemisiyle Ovari vilayetine geçti.

Gemide General'in gözüne iki *yama-buşi* ilişti. Basit sandaletler ve eski püskü cübbeler giymiş sağlam bacaklı *bonze*'lerdi bunlar. Güneşin amansız bakışı altında oturmuş pilavlarını yiyen, kaba tavırlı, yüzleri güneşten ve soğuktan kavrulmuş, dalgın bakışlı adamlar. Onlarda gördüğü kuvvet General'i şaşırttı, ve ömründe ilk kez dağ keşişlerinin şatafatsız hayatına imrenirken buldu kendini. Yalın sofuluk ve sağlıklı, sıkı egzersiz – Saray'ın yozluğu insanı ne kadar çökertirse, böyle bir rejim o kadar güçlendirirdi kuşkusuz!

General rahiplere nereye gittiklerini sormaktan kendini alamadı. Daha genç olanı, cevap olarak elini kuzeye doğrultup Hida'nın yüce tepelerini işaret etti, bu tepelerin dorukları yaz ortası ufkunda kar beyazı dişlere benziyordu. Bu el değmemiş dorukların görüntüsü önce General'in ruhunu okşadı, sonra onu kendi kasvetli durumunun çaresizliği içine batırdı. *Upasaka*'nın öğretisini izlemekte serbest olanlara imrenmemek elde miydi!

Gemi kıyıya yanaştığında General iki *yama-buşi*'yle gönülsüzce vedalaştı ve pirinç tarlalarına doğru hızla uzaklaşmalarını seyretti. Yeniden arabasında yalnız kalınca şunları yazdı:

Kalbimin bataklıklarından bakınca
Göremiyorum
Karlı dağların üstünden aşan
Turnaların gölgelerini.

Zavallı General'in halini düşünün şimdi, bu yaşından sonra içinde ruhun huzursuz kıpırdanışını hissediyor, ve içindeki bu hareketlenmeyle, hayatında ilk kez kendini yekpare bir taş anıt gibi değil, üç parçalı bir varlık gibi algılıyor. Kendisi Kutsal Kitap'ı yakından incelemiş biri olmadığından, ruhun birbiriyle çatışan birkaç bölümden oluştuğunu o güne kadar hiç fark etmemiş. Mutlu ve yumuşak *nigi-mitama* sahibinin zenginlik ve sağlığıyla ilgilenirken, sert ve taşkın *ara-mitama* maceracı görevleri yerine getirir. *Nigi-mitama* da kendi içinde başka bölümlere ayrılır ve yanı başında da *kuşi-mitama* yer alır, yani ruhun esrarengiz ve şaşırtıcı yüzü. Bu cehaletten ötürü General dağ zirvelerindeki karlar gibi dondurmuştu kendini, ve benliğini tanıma sürecinde ancak bir buzulun hızıyla ilerleyebilmişti. Ama şimdi, içine düştüğü sıkıntılı koşullar yüzünden, eriyen buzların oluşturduğu çalkantılı suların içine yuvarlanmıştı. General artık bugünden yarına ne olacağını bilemez durumdaydı ve onu boğulmaktan kurtaracak olan sal da işte buydu.

Bir de şunu düşünün: Şiirin beyaz suyu General'in yüreğini çekiştiredursun, bu beklenmedik kabarma ile Onogoro'nun– âşığının ayrılışından beri ortaya çıkmamış olan– utanç verici hastalığı arasında bir ilişki kurulabilir mi acaba? En nihayet, erkeğin içinde kapalı kalmış bir kuvvetin yeraltı kanallarında gizli gizli ilerlemiş, ve kadında daha az direnişle karşılaşarak onun içinden bir geyzer gibi fışkırmış olması dünyanın en olmayacak şeyi değil! Ama bu, altını çizmeliyiz ki, sadece bir hipotez!

Vatandaşlarımızın Altıncı Ay'da arınma ayinlerine vakit ayırmaları âdet olduğundan, Şikibu keyifsiz Onogoro'yu yanına katıp Başşehrin biraz doğusunda, Higoşiyama Dağı'nda bulunan mabede götürdü. Burada iki kadın birkaç günü dua ve oruçla geçirdiler ve manastırın yüksek konumunun meditasyon için çok elverişli bir ortam olduğunu keşfettiler. Her sabah, etraflarındaki serin ormanda geyikler boynuzlarının yeni kadifesini kayınların gövdesine sürterken çağlayanın altındaki berrak bir havuzda yıkandılar ve altlarında Heyan-Kyo bütün ihtişamıyla gözlerinin önüne serildi, gündüzleri sisler içinde, geceleri meşalelerin ışığıyla pırıl pırıl.

Onogoro, dağın tepesinden Başşehri seyrederek uzun saatler geçirdi. Sokak kenarları boyunca uzanan ve güneşte bir şebeke gibi ışıldayan hendekleri gördü. Yoksul mahallelerinde yanan tek tük ışıkları ve şehrin sıcağından kaçarak Kamo'da piknik yapmaya ya da Biva Gölü'nde yelken açmaya giden zengin kervanlarının çıkardığı toz bulutlarını gördü.

İnzivanın dördüncü günü, şehrin dışındaki mezarlıkta yakılan cenaze ateşlerinden yükselen dumanı gördü ve uzun uzun kendi cenaze törenini hayal etti. Bir hanımlar topluluğu olacaktı cenazesinde, Onogoro'nun en bilinen şiirleri törenle okunacaktı. Tablo yavaş yavaş gözlerinin önünde tamamlandı: Şemsiyelerin üzerindeki karlar, gölün buzlu yüzeyine doğru uzanan donmuş salkımsöğüt dalları. Yaz ortası olmasına rağmen, Onogoro'nun hayalinde canlanan soğuk bir manzaraydı. Hiç şüphe yok, hayatım artık bitti, diye düşündü, günlerimi doldurdum. Ama gerçekten kendimi öldürmek istiyor muyum? Evetse, ne zaman? Ve nasıl yapacağım bu işi?

Ama işte General de oradaydı, koyu renkli matem elbisesi *şiişiba*'ya bürünmüş, acı ve pişmanlıkla perişan bir durumda. Bu görüntü Onogoro'nun gözlerini merhamet gözyaşlarıyla doldurdu.

Ve işte şimdi hanımlar General'in koluna giriyorlar ve kederden yığılıp kalmak üzereyken onu cenazenin yanından uzaklaştırıyorlar – ama General'in cesedinin üzerine kapanacağı hanım, o nerede peki? Tasarladığı sahnede kendisinden hiçbir iz yoktu, sadece dışarıdan bakan biri olarak hayal etmişti kendisini! Bu tuhaflığın farkına varınca Onogoro kendisinin ölmüş olduğu fikrine yoğunlaşmaya çalıştı; matemi tutulan cesedin kendisi olduğu fikrine. Ama, alevlerin kucağında gördüğü kendi eli o tanıdık, yumuşak el değildi, arıların zavallı, yanmış gövdeleri gibi kara ve kavruk bir eldi. Onogoro bu görüntüden hızla uzaklaştı ve çam ağaçlarının altında, ölümün neyse ki içimizde uyandırdığı o batıl korkuyla tir tir titredi, çünkü bu korku olmasa, kim bilir kaç mutsuz âşık hiç düşünmeden kafa üstü öte dünyanın kucağına atardı kendini? Onogoro, bu tecrübenin ıslah edici etkisiyle, tombul kollarından birini geriye atmış, çam iğnelerinden bir örtü üzerinde hülyalı hülyalı yatmakta olan Şikibu'nun yanına sokuldu ve o andan sonra düşüncelerini yaşayanların ülkesinde tutmaya karar verdi.

Beşinci gün erkenden kalktı ve bir şiir yazdı.

Unut hummalı kokularını Saray'ın
Higoşiyama yolundaki ormanın
Yaban sarmısağı kokusu
Daha tatlı geliyor insanın kalbine.

Altıncı gün gözlerinde bir pırıltıyla uyandı ve vakur bir tavırla, geri dönmesi gerektiğini, çünkü Oyu'nun ona ihtiyacı olduğunu söyledi Şikibu'ya.

Rakipler

Aslına bakarsak, Onogoro'nun yokluğunda Oyu'ya gayet iyi bakılmıştı. Hâlâ çok güçsüz olmasına rağmen oğlan ateşin en kötü safhalarını atlatmıştı ve artık uyanık olduğu zamanın büyük

bölümünü tamamen bilincinin ışığında geçiriyordu. Mutfak hizmetçisi Şune kilerden yürüttüğü bir tabak bıldırcın yumurtasıyla çıkageldi ve inanılması imkânsız çapkınlık hikâyeleriyle onu eğlendirdi. Yaşlı adam, ahırdan yatak odasına terfi ettiği için Oyu'yu kutladı. "Eh, bu işin sonu hiç de fena olmadı senin için," dedi arsız bir kahkahayla. "Şu güzel hizmetçi kızı gözden kaçırma bana sorarsan, o zaman her şey daha da iyi olabilir!"

Bu arada Tokiden, doktorun söylediklerini harfiyen yerine getirmişti. Pansumanı her gün değiştirmiş, yarayı temizlemiş ve merhem sürmüştü. Hasta delikanlı çorbalar ve güçlendirici ilaçlar içerken kaşığını o tutmuştu. Oyu'nun kızarıp bozarmasına aldırmadan, uzun siyah saçlarını taramış ve uzun beyaz bacaklarını yıkamıştı. Hatta hemşire rolünün ayrılmaz bir parçası olan sadizme bile biraz yenilmişti, ama Tokiden tutup Oyu'nun malafatıyla alay etmeye bile kalksa, bir kadının eline düşmüş çaresiz bir erkeğin yaşadığı aşağılanmayla boy ölçüşemezdi bu.

Bu süre içinde hastaya yığınla mektup gelmiş ve yastığının üzerinde birikmişti, çünkü Tokiden tabii ki bunları ona okuyamazdı. Günlük ziyaretlerinde Omoto hanım bunları kasıtlı bir pati darbesiyle kenara savuruyordu, çünkü içlerinden sızan gizli yalvarmaları duyabiliyordu ve Oyu'nun ilgisine yönelik aşırı bir kıskançlık geliştirmiş durumdaydı. Oğlanın boynuna kaşkol gibi dolanarak sahiplenici bir edayla gurulduyor ve kim ne yaparsa yapsın oradan ayrılmıyordu.

Bir gün Tokiden çarşafların gri tüylerle kaplanmış olduğunu gördü ve Omoto Hanım'a fırçayı bastı. Ona kalsa hayvanı yataktan atacaktı, ama Oyu buna izin vermedi. İlahiyat hakkında söylev vermiş olan, tüm asaletiyle üstadın kendisi olduğuna inandığı iri kedi, Oyu'nun zihninde kıvrılmış yatıyordu. Bu hatıra zihnini gıdıkladı ve Oyu birden kahkahalara boğuldu. "Tabiatın ritimleri, Kâinat'ın vicdanının bir parçasıdır," dedi güçlükle konuşarak. "Bu durumda, kışlık paltosunu döküyor diye üstadı suçlayamazsın!" Hizmetçi kıza kendisine yapılan ziyareti anlatmaya çalışırken, gülmekten gözlerinden yaşlar geldi.

Tokiden ona şaşkın şaşkın baktı. Ateş beynini mi sulandırmıştı acaba? "İblis kovucuyu getiririm bak!" diye bir tehdit savurdu, ama oğlanın neşesi o kadar bulaşıcıydı ki çok geçmeden o da çaresizce kıkırdamaya başladı. Sofular küfür çığlığını basmadan önce onlara şunu hatırlatalım ki, gülmek derinin üzerindeki hastalık tabakasını bertaraf edip ruhu yücelttiğinden, Bilge'nin kendisi de böyle bir şakaya konu olmaktan kesinlikle son derece memnundu!

İnziva dönüşü Onogoro ve Şikibu'yu karşılayan sahne işte bu oldu: Bir yanda kedi, bir yanda yerlere saçılmış mektuplar ve evin dört köşesini çınlatan bir kahkaha tufanı. Evin genel havası değişmişti, hem de temelinden değişmişti ve Onogoro bir an için, kendi kederine yapılan bu saldırı karşısında gücenmiş göründü. Bir lalenin dökülmüş yapraklarını topladı ve yazı masasının üzerinde tozlar gördü. Tokiden, ev işiyle uğraşamayacak kadar meşgul edilmişti anlaşılan! Ama matem havasında ısrar etmek Onogoro'ya zalimce göründü ve hizmetçi kızın pembeleşmiş yüzüne minnettar bir gülümsemeyle bakarak Oyu'nun başucuna gitti. "Ne kadar iyi görünüyor," dedi, Oyu'nun bileğini tutup nabzını yoklayarak.

Tokiden hanımının önünde telaşla eğildi. "İyileşiyor, hanımcığım," dedi, "ama doktor dedi ki, çok yemek yemesi lazımmış."

Onogoro birden kendini meşgul etmek için yoğun bir istek duydu. Kendisinin haftalardır pek iştahı olmasa da, mutfağa gidip Oyu'yu baştan çıkaracak koca bir öğün hazırlamaya karar verdi.

Neşeli çiftin Onogoro üzerindeki etkisi Şikibu'nun gözünden kaçmadı ve bir kez daha, kendisine açıklanmamış bazı sırlar olduğu hissine kapıldı. "Ne çok geçmiş olsun mektubu almışsın böyle!" dedi iğneleyici bir tavırla. "Sana okuyalım mı onları?"

Bu ihtimal Oyu'yu o kadar telaşlandırdı ki, hemen kendini toparladı. "Lütfen zahmet etmeyin, hanımefendi," diye yalvardı iki hıçkırık arasında.

"Aa, ne zahmeti canım," dedi Şikibu. Böylece büyük şair, hastanın itirazlarını savuşturarak, mektupları okumaya girişti:

"Mangaldaki küller kadar
Soğuktur
Sözcükleri olmayan
Âşığın yatağı.

Dualarımın seni sağlığına kavuşturması ümidiyle!"

"İmza yok," dedi Şikibu yarı şaşkın bir tavırla, ama Oyu sadece kızardı ve omuz silkti. Şikibu sonraki mektubu açtı, bunda da imza olarak sadece bir harf vardı.

"Ayın lütufkâr elleri bile
Açamıyorsa yatak perdelerini
Ne yararsız hizmetkârdır
Sessizlik.

Bir an önce iyileşmeni dilerim. S."

Şikibu bütün mektupları bitirince merakla Oyu'ya baktı. Mektupların her biri eğitimli bir fırçanın ürünüydü ve hepsi aynı sitemkâr özlemle doluydu. Âşıklardan geliyor olabilir miydi bunlar? Oğlanın narin kalıbı devasa bir iştahı mı gizliyordu? Yahut belki bir çeşit hizmet sunuyordu oğlan? Şikibu'nun zihni pek çok şüpheyi tarttı ve büyük bölümünü safdışı etti. Onogoro'nun işaret ettiği gibi kör delikanlı yazı yazamıyordu, gizli işler çevirme kapasitesini ciddi biçimde kısıtlayan bir durumdu bu. Yine de biraz sıkıştırmaktan zarar gelmezdi. "Çok usta bir seyis olmalısın," diye takıldı ona, "bu kadar vazgeçilmez olduğuna bakılırsa!"

Erkeklerin atlarına duyduğu ölçüsüz sevgi hakkında birkaç kelime geveleyen Oyu, keşke yer yarılsa da içine girsem, diye düşündü. Yalanı gün gibi ortadaydı, ama Oyu'nun sıkıntısı o kadar belliydi ki Şikibu onu utandırdığına pişman oldu. Bu konuyu tamamen kapatacaktı, ama tam o sırada Onogoro ve Tokiden tıka basa dolu tepsilerle içeri girip yemeğin hazır olduğunu bildirdiler. Oyu Şi-

kibu'nun eteğine sarılıp çaresizce fısıldadı: "Her şeyi açıklayabilirim! Ama şimdilik Onogoro Hanım'a bir şey söylemeyin, yalvarırım size!" Büyük bir şaşkınlık geçirmesine rağmen, sessiz kalacağına söz verdi Şikibu. Ne esrarengiz bir oğlan bu! diye düşündü. Ama içinde kötülük yok, hissediyorum bunu.

Tokiden ile Onogoro *tatami* setinin üzerine bir düzine çanak yaydılar. Yerelması ve turpla yapılmış bir salata, soslu ördek dilimleri ve istiridye, dilimlenmiş zencefil ve kızarmış kalamar, patlıcan, taze soğan, ıstakoz kolları, fasulye filizi, incir, ceviz, demirhindi, lahana turşusu, haşhaşlı tart ve balda pişmiş tarçınlı armut vardı. Tokiden servisi yaptıktan sonra odadan çıkmaya hazırlandı, ama Onogoro kalıp onlarla birlikte yemesinde kesinlikle ısrar etti. Böylece dördü, canlarının istediği gibi atıştırarak, yiyecekleri birbirlerine sunarak, teklifsiz bir şekilde yemeye koyuldular. Onogoro bir ıstakozun etlerini çıkarıp lokmaları Oyu'nun dudaklarının arasına yerleştirdi, ve Şikibu ile Tokiden, tatlı ve tuzlu yiyeceklerden yaptıkları şaşırtıcı karışımlarla oğlanı eğlendirdiler.

Omoto Hanım, yemek dilenemeyecek kadar iyi terbiye görmüş olduğundan, bir kenarda sabırla bekledi. Hafiften sarhoş olan hanımlar, Oyu ve Tokiden'in onlara resmi bir şekilde hitap etmesini yasakladılar ve o gün için mevki ve önceliğin feshedildiğini bildirdiler. Ama Omoto Hanım bu saçmalığa yüz vermedi, ve bütün ikramlara rağmen sadece adıyla çağrılmayı reddetti.

Bu sırada Tokiden de kendini unutacak kadar sarhoş olmuştu. "Kıskançlık yapıyor, n'olacak," diye bağırdı. Kediyi sırtından yakalayıp taşkın bir tavırla bağırdı: "Önceden onu kimseyle paylaşmıyordun, şimdi sana rakip çıkması hoşuna gitmedi, değil mi?" Oyu'nun yorganını kaldırdı ve şaşkın kediyi yorganın altına tıkıştırdı. "İşte," dedi tatmin olmuş bir hınçla, "Şimdi daha iyi oldu, öyle değil mi?"

Oyu'nun yüzündeki gülünç ifadeyi gören Şikibu kahkahalara boğuldu. Bir kral gibi yastıklarla desteklenmiş, sıcak şarap ve güzel yiyeceklerle gevşemiş olan Oyu'nun üzerinde, iyi talihinden

şaşkına dönmüş bir adamın hali vardı. Onogoro, yüzünde küçük kararlı bir gülümsemeyle ona baktı. Tokiden'in rahatlığının onu neden böyle huzursuz ettiğini bilmiyordu. İyi huylu kız birkaç gündür onun sorumluluğunu tek başına üstlenmiş olduğuna göre, ikisinin yakınlaşmış olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Aralarındaki bu teklifsiz yakınlık onu üzüyorsa, bunun tek sebebi, kendisinin de özlemini çektiği ve yitirdiği o yalın mutluluğu ona zalimce hatırlatması olabilirdi!

Onogoro, yapacak çok işi varmış gibi yatağın etrafında aceleyle dolanmaya başladı, yastıkları kabartıp boş kâseleri topladı, sonra Tokiden'e dönüp canlı bir sesle seslendi: "Hadi bakalım, onu yormak istemeyiz, değil mi Tokiden?" Sonra, arkasında nefesi kesilmiş bir Oyu bırakarak, elinde tepsiyle odadan fırlayıp çıktı.

Konumunun belirsizliğinden bitkin düşen Oyu, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Şikibu ve Tokiden fısıltıyla onun uykuya daldığını söylediler ve odadan yavaşça süzülüp çıktılar. Ama Oyu'nun gururu fena halde incinmişti ve zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. O akşamın gürültülü neşesi içinde Onogoro'yla en çok bir-iki kelime konuşmuşlardı, ve şimdi, Onogoro'nun onun üzerine düşmesinin tek nedeninin kendi vicdanını yatıştırmak olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Kendisiyle baş başa kalınca, öfkeli bir umutsuzluk içine gömüldü. Buna nasıl dayanırım? diye düşündü. Şimdi her zamankinden daha güçsüz düştüğüm için, hanımefendi bana bir çocuk ya da bir oyuncakmışım gibi davranmakta sakınca görmüyor! Ona ihtiyacım olduğunu bilerek, yerlerde sürünecek kadar alçalmamı mı istiyor? Çünkü, kıymetli General'i artık gittiğine göre, bana zerre kadar ihtiyacı yok.

İşin daha kötüsü, kendi vicdanı da rahat olmaktan çok uzaktı. Mektup meselesinde paçayı nasıl kıl payı sıyırdığını düşününce üzerine soğuk bir ter bastı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar sefil, bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemişti. Onun küçük hasta kuşu olmayacağım, dedi burnundan soluyarak. Hiç kimse beni böyle utanç verici bir kafeste tutamaz! Bütün o ipekler, kürkler ve lüks onu birdenbire çılgınca bir öfkeye sürükledi ve kediyi kaptığı gibi ya-

taktan dışarı fırlattı. Ahırda sabırsızlıkla onu bekleyen İzanami'yi düşündü, basit yiyecekleri, arıların sesini ve ahır avlusundaki güneşi düşündü. Kendimi iyi edeceğim, diye yemin etti. Bütün borçlardan azat edeceğim onu, son zerresine kadar!

Ovari'nin dalgaları

General, Ovari'deki Narumi sahilinde, sığ suların kumların üzerinde oynaşmasını seyretti. Büyük oğlu, yeşil bir su yosunu kümesini pelerin gibi sırtına dolamış, dalgaların içinde minik bir hükümdar edasıyla geziniyor, yosundan bir kuyruğu peşi sıra sürükleyerek dadısına emirler yağdırıyordu.

Muhafızların kumların üzerine kurduğu kumaş çadırın gölgesinde Oçibu Hanım bebekle ilgileniyordu. General'in bütün görebildiği uzanmış bir kol ve işaret eden bir parmaktı. Karısı herhalde çocuğu omzuna bastırmıştı ve oynayıp sıçrayan kardeşini görsün diye kafasını denize doğru çeviriyordu. General, kıyıdaki sevimli gösteriye bakıp üzüntüyle gülümsedi. Çocuk ne tatlı, ama istikbali ne acı, diye düşündü, kim bilir hangi dereceden bir mevkiye ulaşmayı umabilir artık? Başından beri karısının ağzından ne ters bir söz, ne de bir şikâyet çıkmıştı, ama onun bu metanetli hali yüzünden, talihlerinin tersine dönmesinin sorumluluğu General'i bir kat daha eziyordu.

Güçlükle doğruldu ve suya girip yolculuğun tozundan kurtulmak niyetiyle elbiselerini çıkarıp attı. Ama sığlıklardaki kumlar ayaklarını içine çekti ve ılık su hiç rahatlatmadı. Daha serin derinliklere doğru kuvvetle yüzmeye başladı, sanki şiddetle çırpınırsa kafasındaki düşünceler dağılacakmış gibi. Ama düşünceleri hastalıklı rotalarından ayrılmadılar, ve kıyı gitgide uzaklaşırken, daha büyük bir kesinlikle, bir hayattan başka bir hayata geçiş yapan bir yolcu gibi görmeye başladı kendini. Ölüm insanın kaçınılmaz he-

defiyse, diye düşündü, aynı zamanda bir çözüm de olamaz mı? Hızlı bir ölüm utancı silip süpürebilir ve geride temiz bir geçmiş bırakabilirdi. Bir Fucivara olarak Oçibu Hanım derhal saraya geri alınır ve çok geçmeden kendisi ve çocukları için uygun bir koruyucu bulurdu.

General birden sakinleşmişti. Evet, cevap buydu kesinlikle. Gözlerini güney ufkunun kesiksiz çizgisine dikti ve ruhunu fedakârlığa hazırladı. Ellerini uzatıp ayaklarını çırparak kafa üstü daldı. Su gözlerine ve kulaklarına şiddetle baskı yaptı, ama onu içine almadı. General mantar gibi yeniden suyun yüzüne çıktı, çünkü Derinlikler Tanrısı neyi yutup neyi reddedeceği konusunda bir çocuk kadar kaprisliyse eğer, bir o kadar da seçicidir ve ortada bir iradeler savaşı olacaksa galip çıkan kesinlikle o olur.

Soluk soluğa kalan General yeni bir deneme için kendini toparladı. Kıyıdan dikkatini dağıtan cılız bir çığlık geldi, ama General yüreğini bu sese kapatıp yeniden daldı. Ne var ki çok geçmeden kendini suyun yüzünde buldu. Oğlunun çığlıkları karısını telaşlandırmıştı, şimdi o da suyun kıyısında durmuş, elbisesinin kırmızı kollarını çılgınca sallıyordu.

Yapamayacaktı. Başarısızlığa teslim olan General yavaş yavaş kıyıya doğru yüzdü ve sığ suların içinde ağır adımlarla ailesine doğru ilerledi. Küçük oğlan korkudan altını kirletmişti ve bakıcı kadın şimdi deniz suyuyla çocuğun bacaklarını yıkıyordu. General yaklaşırken çocuğun çığlıkları arttı ve babası onu kollarına alana kadar susmadı. Kocasının niyetinin ne olduğunu çok iyi anlayan Oçibu Hanım, yaşlarla ıslanmış yüzünü öbür tarafa çevirdi.

Küçük oğlan kurutulup sakinleştirilmiş, bebek de dadısının memesine geri dönmüştü. Bu arada General utanç içindeydi, umutsuzluktan basiretinin bağlanmış olduğunu görebiliyordu artık. Sonucun böyle korkunç bir üzüntü olacağını nasıl düşünememişti? Muhafızlar kum tepelerinin üzerinde ruhsuz gözlerle onları izlerken, General kıyıda sessizce karısının ardı sıra yürüdü.

Mahcup hastasının buyruklar savurmaya başladığını fark etmek Onogoro'yu şaşırtmıştı. Kâseler dolusu pilav istiyordu, kurutulmuş balık, tatlı patates ve ıspanak yemeği istiyordu. Yarasının kaşındığından yakınıyor, kendisine tuzlu banyolar hazırlanmasını buyuruyordu. Güneşi teninde hissedebilmesi için yatağının balkona taşınmasında ısrar etmişti. Suçluluk içindeki Onogoro ona boyun eğiyordu, hatta kaprislerini karşılamak için Tokiden'le yarışırken buluyordu kendini. Hanımını yazı masasının başına kovalayıp Oyu'nun buyruklarına koşturan hizmetçi kız, "Huysuzlanmaya başladılar mı iyileşiyorlar demektir," diyordu bilmiş bir tavırla. Onogoro ona bakmanın bir onur olduğunu söyleyerek karşı çıkıyordu, ama kurnaz kız omuz silkip şöyle diyordu: "Affedersiniz hanımcığım, ama kendisine kefaret muamelesi yapılmasından kimse hoşlanmaz."

Şen şakrak hizmetçi kız bir sabah Üçüncü Nahiye'deki teyzesini ziyaret etmek için izin isteyince Onogoro ona seve seve izin verdi. "Birkaç gün kal," dedi, "Arkadaşlarını gör. Dinlenmeyi gerçekten hak ettin." Dolabma uzanıp, hardal rengi taşlanmış ipekten, çift sıra yıldız çiçeği bordürlü bir elbise çıkardı. "Bu renk bana hiç yakışmıyor aslında," dedi, elbiseyi Tokiden'in omuzlarına bırakarak. Belki özel bir arkadaşı vardır, diye düşündü, kız aynada hayran hayran kendine bakarken. Hatta belki bir randevusu. Geniş omuzlu, zeytin gibi kara gözlü, güçlü kuvvetli bir adam hayal etti Onogoro, bir bahçıvan, veya belki bir tekne ustası. Pazar yerinin köşesinde buluşacaklardı, baharatların piramitler gibi yükseldiği yerde: Kakule, kimyon, safran ve tarçın tohumları. Korelinin sepetinden en olgun armutları seçip alacaklardı; pirinç çöreği yiyecekler ve evlilikten konuşarak sokaklarda ağır ağır gezineceklerdi. Sonra, o gece delikanlı Tokiden'in panjurlarına usulca vurduğunda, kızın teyzesi, aşklarının gizli seslerine kulak tıkayacaktı. Evet, diye düşündü Onogoro, Tokiden gibi bir kızın mutlaka bir âşığı olmalı!

Verandadaki Oyu epeydir uyanıktı ve Tokiden'in vedalaşıp evden çıktığını duymuştu. Artık güçlenmeye başladığı için organı da şafakta ayağa kalkıyor ve kuşlarla birlikte şakıyordu, ama Oyu, kaçış planını tasarlayarak içindeki acı verici özlemi susturuyordu. Balkon demirlerine yaslanarak birkaç adım atabiliyorum artık, diye düşündü. Bugün bu mesafeyi iki katma çıkaracağım, yarın da kendi başıma ahıra kadar yürüyeceğim. Şairin abartılı merhametiyle aşağılanmamaya kararlı olan Oyu, hırçın bir sesle kahvaltısını istedi. Tokiden'in yardımını uysalca kabullenebilirdi, ama kendini Onogoro'ya borçlu hissetmektense, çekilmez bir baş belası gibi davranmayı bin kere tercih ederdi!

Balkonun altında bahçıvanlar bir sümüklüböcek istilasına karşı savaş açmışlardı. Bu zararlı yaratıklar gece boyunca bambu filizlerini kemirmişler, karanfillerin kafalarını yolmuş, şakayık yapraklarında koca delikler açmışlardı. Bahçenin tırmıklanmış kumu onların gümüşsü izleriyle kaplanmıştı. Adamlar bahçıvan beliyle kabukları eziyor ya da tutup duvara fırlatıyor, sığırcıklar da bu beklenmedik şölenden sebeplenmek için kanatlarını patırdatarak yere iniyorlardı. Hastayı rahatsız etmemek için bu katliamı kendi penceresinden seyretmekte olan Onogoro, Oyu'ya pilav ve kavun götürmek üzere mutfağa koştu ve yiyecekleri alıp hızlı adımlarla hasta odasına gitti.

Oyu tepsiyi kısacık bir teşekkürle kabul etti ve iştahla yemeye başladı. Lokmaların arasında, o gün bahçede dolaşmak niyetinde olduğunu ve onun yardımına ihtiyaç duyacağını söyledi. "Elli adım," dedi meydan okurcasına, "kesinlikle kafama koydum!"

"Ama daha çok erken!" diye itiraz etti Onogoro. Oyu'nun etrafında dolanmaya, yastıklarını düzeltip örtülerin üzerine düşmüş yaprakları toplamaya başladı. Tokiden böyle bir kararlılık karşısında ne yapardı, diye sordu kendine, ona direnir miydi? Hemşirelik becerileri konusunda kendini çok yetersiz hissederek, "Ya yaran açılır ya da yeniden ateşin çıkarsa?" dedi endişeyle.

"Elli adım!" diye tekrarladı Oyu, tepsiyi kenara itip ayağa kalk-

maya çalışırken. Ne kadar da inatçı, diye düşündü Onogoro, Oyu'nun yüzüne yerleşen isyankâr ifadeye bakarak. Bu oğlanı kimse kolay kolay alt edemez! Ama bu düşünce o kadar cazipti ki, Onogoro o sabah tekrar tekrar aynı düşünceye dönerken buldu kendini, Oyu'nun koluna girmiş, onu bahçede gezdirirken bile. Oyu ne zaman tökezlese, ne zaman soluklanmak için dursa, ne kadar da inatçı, diye tekrarladı içinden ve o saklı çeliğin düşüncesi, asıl ilgilenmesi gereken şeyi, oğlanın rahatsızlığını zihninden silip attı. Erkekler ne kadar da inatçı, diye düşündü, gizli bir hazla gülümsedi ve saçlarına biraz çekidüzen verdi.

Öğleden sonra, Oyu yatağında dinlenirken ona arkadaşlık etmek için yazı masasını balkona taşıdı, ama yaptıkları yürüyüşten sonra zihni gerginleşmişti ve düşünceleri yatışmak bilmiyordu. Mavi göğün altında bir yerlerde General muhafızların gözetiminde doğuya doğru gidiyordu; arabasının tekerleri çamurlu, ilerleyişi yavaştı, ve Onogoro onun arabasında kendi hatırasını bulamadı. Bahçede, tırmıklarla kümelenmiş sümüklüböceklerden solgun, yapışkan bir sıvı sızıyordu. Bu kıyımın görüntüsü Onogoro'nun içini acımayla doldurdu ve çabucak şunları yazdı:

Dört yanında düşmanlar
Taşıyor yuvasını
Oradan oraya . . .

Şiirini bitirmesine fırsat kalmadan, Oyu ona önemli bir şey söylemek istediğini belirterek araya girdi. Hafif bir rüzgâr kâğıtları dalgalandırdı ve kâfuru ağacının kokusunu balkona taşıdı. Onogoro Oyu'ya döndü, oğlan dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, çatık kaşlarla uzaklara bakıyordu. "Kulağa pek ürkütücü geliyor," dedi Onogoro tatlı bir sesle.

Onogoro'nun tavrı Oyu'yu derin bir utanca sürükledi ve hiç niyet etmediği haşin bir ses çıktı ağzından. "Bir keresinde, hanımefendi, hikâyelerimi başkalarına anlattığınız için benden af dilemiştiniz."

Onogoro'nun yüzü allak bullak oldu. "Eğer beni affetmeyi başaramıyorsan, bunu anlayabilirim tabii," dedi aceleyle.

"Gerçek şu ki . . ." Oyu, tanrılara küfrederek kendini uçurumdan aşağı bıraktı. "Gerçek şu ki, o hikâyeleri, sizinkine benzer koşullarda, ben de başka hanımlara anlattığım için, kendinizi suçlamanızı gerektiren hiçbir sebep yok."

Onogoro kulaklarına inanamadı. "Benzer koşullarda?" diye tekrarladı. Oyu'nun ne demek istediği kafasına dank ederken, oğlanın aynı hizmeti başkalarına da sunduğu düşüncesiyle suratı karardı. Hikâyelerini sadece onun kulaklarına fısıldamadığını, sadece onun hazzına rehberlik etmediğini düşünmek ne kadar dayanılmazdı! "Sadece ben değildim yani?"

"Ondan çok öte, hanımefendi," dedi Oyu zalimce. "Başşehrin her köşesinde müşterilerim var." Araya acı verici bir sessizlik girdi ve bu sessizlik içinde Oyu, metanetli mizacı gereği, kendini hakaretlere hazırlamaya çalıştı. Sefil yaratık, diye azarladı kendini: Bir hanımın iyiliğini böyle ödüyorsun demek! Ama çelişkili bir biçimde, söylenecek en kötü şeyi artık söylediği için, rahatlatıcı bir hafifliğin bacaklarına yayıldığını hissetti.

Koca bir kalabalığın içine terk edilen Onogoro, bundan daha aşağılanmış hissedemezdi kendini. Buna rağmen, içindeki dikizci göz, önüne geçilmez bir şehvetle, kör hikâyecinin görmediği bütün o görüntülerle kendine bir ziyafet çekmekte ısrar etti. İşte hanımın biri bacaklarını krizantemler gibi âşığının vücuduna dolamış, işte bir başkası, kahkahaçiçeğinin borusu gibi açılmış âşığının önünde. İşte şurada araştıran bir parmak, işte berelenmiş bir meme ucu; işte kızışmış bir geyiğin nefis bir taklidi, işte homurdanan bir dişi domuz.

Onogoro o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, Oyu onun kendisiyle bir daha hiç konuşmayacağından şüphelendi. En sonunda, neredeyse fısıltı denebilecek bir sesle şunları söyledi: "Az önce kalbimde General'i aradım ve hayretten donup kaldım. Çünkü bütün

bulabildiğim bir sümüklüböcek görüntüsü oldu, yavaş ve hantal bir sümüklüböcek." Ne kadar cılızmış General'in bıraktığı iz, diye düşündü, ne kadar çabuk kaybolup gitti. Onogoro sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Görüyorsun işte, ne kadar vefasızım!" diye feryat etti. Sonra öyle bir fırlayış fırladı ki yazı masası devrilip fırçalarla şiirler yerlere saçıldı ve Onogoro balkondan kaçıp gitti.

İpek elbisesinin eteklerini uçura uçura bahçede koşturmakta olan Onogoro'nun halini düşünün şimdi. Şikibu'ya mı gidecek acaba, teselliyi onun bağrında arayıp, bir de her şeyi itiraf etmenin utancını mı göğüsleyecek? Artık uzaklarda olan General hakkındaki sadakatsiz düşüncelerini bağışlayacak mı? Her şair gibi Onogoro da, metaforun vücut, zihin ve ruhtan aynı anda yükseldiğini, bu yüzden yalan söylemediğini biliyor. O zaman kendisi, metaforik olarak, başka biriyle düşüp kalkmış kadar aldatmış bulunuyor âşığını. Üstelik, kendisinin o tanıdık parçasına, yani trajedinin değişmez sancaktarına da ağır bir hakarette bulunmuş durumda. Eğer bu sancağı başka birine– mesela General bu role hazırlanmaya başladı bile– devretmeyi başaramaz da, ıstırap tiyatrosunda taklitçi rolünü oynamakta inat ederse, Oyu hiç boşuna ümitlenmesin! Dua edelim de Onogoro, sağlam bir iradenin ancak daha derin ritimlerle bağdaştığı zaman bir erdem olduğunu, ve esen rüzgârın önünde eğilip arkasından *susuki* kamışları gibi ayağa dikilerek, Kâinat'ın nefesiyle birlikte hareket ettiğini en kısa zamanda öğrensin.

Yarasa

Güneş batmakta. *Higuroşi* sesleri yavaş yavaş kayboluyor. Yıldızkurtları bambu kümelerinin içinde göz kırpıyorlar. Oyu ayaklarının üzerine kalkmak ve mutfağa gidip yemeğini kendisi almak zorunda, çünkü Onogoro evine dönmedi. Bunun yerine, çatlarcasına ağrıyan kafasını yumruklarının arasına sıkıştırmış, Şi-

kibu'nun odasında fır dönüyor, çünkü ne itiraflar ne de iksirler başındaki dayanılmaz ağrıyı hafifletiyor.

En sonunda Şikibu onu divana uzanmaya razı etti, ve kızın üzerine eğilip, dökülmeyen gözyaşlarının biriktiği, iki kaşın arasındaki o noktayı parmaklarının ucuyla ovuşturmaya başladı. Bu kız tam bir muamma, diye düşündü. Hem o kadar tutkulu ve hassas, hem de hazzını artırmak için kendine bir hikâyeci tutacak kadar gözüpek! Başucu oğlanı aklına gelince, Şikibu ağlasın mı gülsün mü bilemedi. Anlaşılan oydu ki Başşehrin her köşesinden kurnaz kadınlar bu yetenekli yardımcıya başvuruyor ve onu *tsuitate* paravanının arkasına tıkıştırıyorlardı. Hinliğin böylesine Atsumiçi bile parmak ısırırdı. Ne entrikacı hanımlarız biz, diye düşündü, âşıklarımızı memnun etmek ya da pohpohlamak için yapmayacağımız şey yok!

Onogoro Şikibu'nun parmaklarının baskısı altında suratını buruşturdu ve dişlerinin arasından bir inleme koyverdi. "Ama *nasıl* yapar bunu?" diye bağırdı. Yanaklarına al basmıştı, alnı terden parıl parıldı. Aman Allahım, oğlanı seviyor bu kız! diye düşündü Şikibu şaşkınlık içinde. "Lütfen bu gece seninle kalmama izin ver," dedi Onogoro, "O oradayken eve dönmeyi reddediyorum!"

Şikibu iç geçirdi. İyice emin olmuştu artık. Ama bir şey söylemeye karar verdi, bunu kendi kendine keşfetmeye bırakacaktı onu. "Tabii ki kalacaksın," diye karşılık verdi, "ama gerçekten toplantı için hazırlanmak zorundayım." Artık General'i istemiyor, diye düşündü, ve tabii ki kendini cezalandırıyor bunun için! Şikibu soyunma odasına girdi. Ben, sıcak geceye uygun olarak, tülbent gibi bir iç elbisesi ve incecik ipekten tek kat bir kimono çıkarmıştı. Hanımlar az sonra sökün ederlerdi. Hizmetçisine bahçedeki erik ağaçlarının altına minderler yerleştirmesini söylemişti Şikibu, orada hava daha serindi.

Elbisesinin güve yeşili geniş kollarını savurarak odaya süzüldü Şikibu. "Ben çıkıyorum," diye seslendi. Onogoro'nun gözlerinin önünde ışıklı parlak tanecikler yanıp söndü. Güçsüzce başını sal-

ladı ve Şikibu arkasında belli belirsiz bir leylak kokusu bırakarak çıkıp gitti. Tek başına kalınca Onogoro avuçlarını zonklayan alnına bastırdı ve üzerine çöken duyguyu uzaklaştırmaya çalıştı. Sıcakta güçlükle nefes alıyordu, ipek elbisesi nemli nemli bacaklarına yapışmıştı.

Bahçede ateş böcekleri ortalığa dökülmüştü ve yarasalar alacakaranlıkta sessizce yön değiştiriyordu. Ben çimlerin üzerinde bir gölge gibi dolaşıyor, sivrisinekleri kovmak için tütsüler yakıyordu. Şikibu hanımları karşılamak üzere koşarak basamaklardan aşağı inince hanımlar ona karşı dikkatli davrandılar, çünkü Prens Atsumiçi'den ayrıldığını duymuşlardı. Kimisi elini Şikibu'nun omzuna koydu, kimisi kolunu beline doladı, kimisi de kapalı yelpazesiyle usulca yanağını okşadı. Hanımlar bahçeye yayılmış hasırlara oturup ayaklarını altlarına toplarlarken, gecenin karanlığı elbiselerinin kıvrımlarında hışırdadı.

Şikibu bakışlarını dostlarının üzerinde dolaştırdı. Şonagon ne kadar da gösterişli giyinmiş, diye düşündü, saç tuvaleti de böyle bunaltıcı bir gece için gerçekten fazla iddialı. Genç Hime hamileydi, karnındaki küçük tümseği gururla sergiliyor, sanki bir ev kedisiymiş gibi okşuyordu. "Hime o kadar tembelleşti ki, beyni çamura dönüştü!" diye neşeyle bağırdı Comiko. "Peki bize kim hikâye anlatacak şimdi?"

Şikibu düşünceliydi, zihni Onogoro'yla ve onun akıl kârı olmayan aşkıyla meşguldü. Aklına bir efsane geldi, sınıf ve mevki tanımayan bir halkla ilgili tuhaf bir hikâyeydi bu. Hikâyeyi ona anlatan dadı gerçek olduğuna yeminler etmişti. Daha sonraları, alt sınıftan insanların halk masallarıyla tarihi her zaman birbirine karıştırdıkları ve minicik çocukların kulaklarını bozguncu kavramlarla doldurdukları söylenmişti ona, ama o zamanlar her kelimesine inanmıştı Şikibu. Hikâye henüz hükümdarların olmadığı bir zamanda geçiyordu, bereketli yanardağ kraterlerinde esrarlı ve ürkek bir halkın yaşadığı bir zamanda. Bu insanlar Gökleri Işıtan Tanrıça Ohmi-Kami'nin soyundan geldiklerine inanmıyorlardı, aslında kendi soylarını hiçbir tanrıya bağlamıyorlardı. Bu toplumda

ne sınıf farklılıkları kabul ediliyordu, ne de bir cinsiyetin diğerine üstünlüğü, hatta, gözleri bağlı insanoğlunun sezgi ve duygu gücünü sadece kendine atfettiği ve başka hayvanlara efendilik tasladığı o hiyerarşi bile reddediliyordu. Bu vatandaşların güneşten kavrulmuş tenleri kekliğin parlak kırmızısındandı; sülfürlü havayı soluyor ve krater göllerinde ponza taşından oyulmuş kayıklarla geziniyorlar, dağ zirvelerini birbirine bağlayan asma köprülerin yapımında kadınlı erkekli çalışıyorlardı. Söylendiğine göre, Sagami'deki Aşigara Dağı bugüne kalan tek dağ zirvesiydi, çünkü öbürleri uzun zaman önce patlamış ve orada yaşayan insanları kaynar lavlardan bir denizin üzerinde sürükleyip götürmüştü.

"Benim bir hikâyem var," dedi Şikibu.

Onogoro'nun başı amansızca zonkluyor, eti dışarı doğru baskı yaparak derisini zorluyordu. O akıl almaz düşünce yeniden zihninde belirdi, ama Onogoro ona direndi. Oğlanı seviyor olmam imkânsız, diye azarladı kendini. Sıkıntıyla pozisyon değiştirdi; yan yattı, sırtüstü yattı, karnının üzerine yattı, ama ne yaptıysa rahat edemedi. En sonunda divanın üzerinde diz çökerek başını dizlerinin arasına sıkıştırdı ve iki büklüm kıvrılarak bir ıstırap topuna dönüştü. Bir dala tutunarak baş aşağı doğum yapan ve yerçekimine karşı koyarak yavrusunu yukarı doğru itmek zorunda olan bir yarasayı düşünün, kırmızı dili acıyla kabarmış, tarifsiz bir şekilde açılmış gözleri harcadığı çabayla boşluğa dikilmiş, ve işte en sonunda kara, kör bir kâbus yaratığı karnının içinden kayarak çıkıyor ve koca tırnaklı elleriyle hemen bir yere tutunuyor ki, aşağı düşüp vakitsiz bir ölüme kurban gitmesin . . . Kabul edilmesi imkânsız düşüncenin gün ışığına çıkışı böyle oldu işte, doğurması zor, bir iblis kadar meşum, ama olgunluğa ulaşana kadar yerinde kalmaya yazgılı.

Bahçede Şikibu'nun iç karartıcı hikâyesi sona erdi. "Sınıf ve kıdem farkı yok demek?" dedi Sei Şonagon. "Cinsiyetler arası eşitlik, öyle mi? Bence hiç de eğlenceli olmazdı bu!" Şonagon zarafetle esnedi. "A, bize lazım olan kadın orada işte!" diye bağırdı birden, balkondaki Onogoro gözüne ilişince. "Şikibu nasıl içimizi sıktı bilsen, hayatım. Gelip bize eğlenceli bir şey anlatmaz mısın?"

Şikibu döndü ve içerinin ışığı önünde arkadaşının siluetini gördü, kırmızı elbisesi göz alıcı bir parıltıyla çerçevelenmişti. "Onogoro iyi değil," diye çıkıştı, "onu rahatsız etmeyelim." Onogoro, elbisesinin her kıvrımı skandalla çalkalanarak bahçenin içinden onlara doğru gelmeye başlayınca, hanımlar suskunlaştılar. Kimisi yanındakine doğru eğilip General'le ilgili haberi fısıldadı, kimisi de yelpazesini açıp hiçbir şey yokmuş gibi yelpazelendi, dedikodunun düşüncesini bile inkâr etmek istercesine.

"Eğlenceli bir şey, öyle mi?" diye seslendi Onogoro, topluluğa bir sisin arkasından bakarmış gibi. "Bir aşk hikâyesi uygun olur muydu?"

"Gerek yok," dedi Şikibu aceleyle. "Şonagon'a bakma sen."

"Evet, evet," diye bağrıştı hanımlar ay ışığında, "bir aşk hikâyesi!" Ve hanımlar kendilerini keyifli dakikalara hazırlarken, yelpazeleri havada yarasalar gibi çırpındı.

Oşidori çifti

"Bir zamanlar Eçigo sahilindeki bir malikânede, annesi hem çok sert, hem çok kuşkucu olan bir kız yaşarmış. Bu hanım kocasını durmadan kızına karşı çok yumuşak davranmakla suçlarmış, ve adam da, sırf huzuru bozulmasın diye kızı ıslah edeceğine söz verse bile genellikle unuturmuş, çünkü atları ve meyve bahçeleri onu çocuğunun terbiyesinden çok daha fazla ilgilendiriyormuş.

"Naişi adındaki kız, babasının gevşekliğinin ona sunduğu fırsatlardan memnuniyetle yararlanıyormuş ve kendisine ata binmeyi öğretmesi için onu razı ettiğinden, at sırtında dere tepe koşturup duruyormuş.

"Naişi ergenlik çağma girip de aylık engeline maruz kalmaya başlayınca annesinin kıskacı sıkılaşmış. Kızın babasıyla geçirdiği

her saat hanımefendiyi kıskançlık dolu bir öfkeye sürüklemeye başlamış, ve özgürlüğünün giderek sınırlanması sonucunda kız tek başına yaptığı at gezintilerinden bile mahrum kalmış. Zaman geçtikçe Naişi içine kapanmış ve gençliğinin kayıp cenneti üzerine kara kara düşünmeye başlamış. Böyle bir mutsuzluğu hak edecek ne yaptım? diye sormuş kendine, hatta bir manastıra girmeyi bile düşünmüş, çünkü göründüğü kadarıyla, annesine borçlu olduğu şeylerin ve yapması gereken fedakârlıkların hiç sonu yokmuş.

"Bir bahar günü babası uzaktaki Başşehir'e doğru bir yolculuğa çıkmış ve böylece Naişi annesinin insafına terk edilmiş. Ahıra giden kız orada tek başına oturmuş ve bir yandan bir kıymık parçasıyla tırnaklarını temizlerken bir yandan da kendi durumu hakkında acı acı düşünmüş. Annesinin amansızlığına içerlememek, isyan duygusunun yerine ana-evlat bağının sıcak duygularını koymak hiç kolay değilmiş. Başka kızlarla annelerinin de böyle olup olmadığını merak etmiş, ama tanıdığı kimse yokmuş ve sorması da mümkün değilmiş, bu yüzden kız, kendi içindeki hayat ve özgürlük arzusunun çok tehlikeli bir ateş olduğu sonucuna varmış. Öyle olmasa, neden böyle durmadan söndürülmesi gereksinmiş?

"Birden, babasının atlı uşaklarından biri, topuğundaki bir sakatlık yüzünden fena halde topallayan bir atla birlikte ahıra girmiş. Kısa süre önce komşu Kotsuke vilayetindeki bir toprak sahibinden satın alınmış olan bu genç aygırın Oşidori diye tuhaf bir adı varmış– belki de, yüzündeki lekeler mandarin ördeğinin o dikkat çekici beyaz kaşlarını hatırlattığı için. Kız, babasının bu güzel hayvanla pek gururlandığını biliyormuş. 'Kemikte kırık olmasından şüpheleniyoruz," demiş uşak, "atın öldürülmesi gerekebilir.'

"Bütün gücünü bir araya toplayarak, 'Asla!' diye haykırmış Naişi, çünkü atın elle tutulur yarası karşısında, kendi içindeki yaralar ona önemsiz görünmüş. Adama, hemen babasının kervanına yetişmesini ve atın sakatlığıyla bizzat ilgileneceğini ona bildirmesini söylemiş – annesi herhalde buna da itiraz edecek değilmiş! Dikkatli parmaklarla incik kemiğini ve bukağılığı yoklamış, ama bir kırık bulamamış. Topuk ekleminin etrafındaki yumru liflerin yırtıldığına işaret ediyormuş. Böylece kız yara lapalarıyla işe girişmiş, bacağı destekleyici sargılarla sarmış ve o ge-

ce atın iyileşme umuduna dair iyimser düşüncelerle yatağa girmiş.

"Günler boyunca Naişi, sadece yüreğindeki merhamet duygularını değil, içinde hapsolmuş olan kuvvetleri de hayvana yöneltmiş. Onunla ilgilenmek, annesinin dayattığı hanımca görevlerin öldürücü sıkıntısını hafifletiyormuş, o kadar ki, hastasının hızla iyileştiğini görmekten mutluluk duymasına rağmen, hayvanın tamamen iyileşeceği ve onu yararlı bir meşgaleden yoksun bırakacağı günü endişeyle bekliyormuş.

"Ay ortasındaki mehtaplı bir gecede Naişi yemeğini hızla bitirmiş ve annesine aylık engelinin başladığını ve erken yatacağını söyleyerek, sargıları çıkarmak üzere gizlice ahıra kaçmış. Yumrudan artık hiçbir iz yokmuş. Aygır topuğunun gücünü sınamak için sevinçle şaha kalkmış ve ay ışığında yelesini savurmuş.

"'Benim görevim artık bitti,' demiş Naişi. Oşidori eski sağlığına ve gücüne kavuştuğuna göre, artık benim yardımıma ihtiyacı yok, diye düşünmüş üzüntüyle.

"'Tamamen değil, hanımefendi,' demiş ahır bölmesinden gelen bir ses.

"Naişi'nin yüreği ağzına gelmiş. 'Kim var orada?' diye seslenmiş, sesini duyduğu hizmetçi ya da uşağı görme çabasıyla ayın eğimli ışınları arasından dikkatle bakarak.

"'At çok iyi, teşekkür ederim,' demiş ses, 'ama insan hâlâ yaralı.'

"Konuşanın aygırın ta kendisi olduğunu fark eden Naişi korkuyla büzüşmüş ve titreyerek saman dolu bir yemliğin arkasına saklanmış. 'Şeytanın işi bu,' diye bir çığlık atmış. Tam ahırdan kaçıp gidecekmiş ki, Oşidori yürekten gelen bir sesle ona şöyle yalvarmış:

"'Lütfen kalın, Naişi Hanım. Dostluğunuz bana büyük teselli verdi.'

"Naişi bu sözleri duyunca biraz sakinleşmiş ve yemliğin tahta çubukları arasından gizlice ata bakmış. Alnındaki beyaz akıtmalarla ne kadar da güzelmiş aygır, boynu ne kavisli, yelesi ne gürmüş, kendisi nasıl da munis, kötülük bilmez bir hayvanmış! Ay ışığının altında kafasını yukarı kaldırmış, kalın kuyruğuyla gölgelerin içindeki bütün kötülükleri kovalıyormuş sanki. 'Ama bir aygır nasıl olur da konuşur?' diye sormuş en sonunda Naişi.

"'Ben aygır değilim,' diye karşılık vermiş Oşidori, 'büyü yapılmış bir erkeğim. Bir *tengu* suçsuz yere beni bu suretin içinde hapsetti, ve benim için tek kurtuluş çaresi var. Bunun için sizden yardım istiyorum.'

"'Ama ben zavallı bir kızım,' demiş Naişi; fakat ateşli yüreğindeki kabarma bu alçakgönüllü tavrını yalanlıyormuş. 'Sana nasıl faydalı olabilirim ki?'

"'Ben bir kız değil, bir kadın görüyorum,' demiş Oşidori, 've bana da ancak bir kadın yardım edebilir.'

"Naişi içinden bir şok dalgasının geçtiğini hissetmiş, hızla yanaklarına ve alnına doğru yayılan korku dolu bir kızarmayla olduğu yere mıhlanıp kalmış. Uyarılar ve itirazlar dışında kendisinden bu şekilde söz edildiğini hiç duymamışmış, ve dişilik işaretlerinin annesi tarafından hasmane bir hakaret olarak algılanacağını sezdiğinden, yetişme çağındaki bir kızın olağan hayallerini büyük ölçüde bastırmışmış. Ama şimdi, sevgilisinin odasına davet edilinceye dek balkonun altındaki soğuk kuytularda saklanan bir âşık gibi, Naişi'nin gizli arzuları Oşidori'nin çağrısına minnettar bir aceleyle karşılık vermiş. 'Nasıl, söyle bana,' diye fısıldamış, yemliğin arkasından yavaşça süzülüp çıkarak.

"'Sadece utancını unut ve beyaz omzunun üzerinde ay ışığını görmeme izin ver', diye yalvarmış Oşidori.

"Naişi, yüzündeki heyecanı saklamak için başını öte yana çevirerek elbisesini sıyırmış ve o güne kadar annesiyle dadısından başka kimsenin görmediği omzunu ortaya çıkarmış. Ay kızın omzuna âşıkane öpücükler kondurmuş ve onu kendisinin kılarak, hiç tanımadığı bir omuz olarak geri vermiş: Teni dikkat kesilmiş, eti canlanmış ve kanı, kaslarını güçlendirmek için kalbinden yukarı doğru şiddetle hücum etmekteymiş.

"At mutlulukla iç geçirerek ona teşekkür etmiş ve Naişi omzunu örtmüş. Çok da büyük bir şey değilmiş istediği! diye düşünmüş, kendini pek cazip ve heyecanlı hissederek.

"'Şimdi tevazu göster,' demiş Oşidori, 've beyaz dizini bir an görmeme izin ver.'

"Bu istek Naişi'nin mahcubiyetini daha da artırmış, ama kendisine bağışlanan gücün cazibesi endişelerine ağır basmış. Elbisesinin eteğini yukarı çekmiş ve karanlık da onunla birlikte

yükselmiş. Ay ışığı kızın bacaklarını sarmalamış, ve kız, ansızın içine saplanan çocuksu bir acıyla, dizlerine yerleşmiş kirlere lanetler okuyarak onları amansızca ovalayan annesini hatırlamış. Mamafih at böyle bir şikâyete lüzum görmemiş ve bir kez daha hoşnutlukla homurdanmış. 'Şimdi başındaki beladan kurtuldun mu?' diye gönülsüzce sormuş Naişi, çünkü kızın pervasız bir parçası, oyunun sürmesi için can atıyormuş.

"'Bunu senden isteyemeyeceğimin farkındayım, demiş aygır umutsuzca, 'ama ancak bana *hişo*'nu gösterirsen kurtulabilirim.'

"Naişi sabırsızlığını gizlemeye çalışarak hızlıca başını sallamış. Ciddi bir tavırla eteğini kaldırmış, mallarını sergilemek üzere tıngırtıyla kepenklerini kaldıran bir dükkân sahibi gibi. Ay bunlara tecrübeli parmaklarıyla dokunmuş: Birbirine dolanmış o karanlık saz yığınına, hayran bakışları altında yapraklarını açan o kırmızı nilüfer goncasına.

"Aygırın kara gözleri yüzlerce okşamayla kızı kucaklamış ve kızın göbeğine öyle sınırsız bir ateş yerleşmiş ki, isyankâr enerjisinin gizli kaynağının ne olduğunu o anda ilk kez anlamış. Ne büyük lütufmuş meğer kadın olmak! diye düşünmüş, güzel kokulu samanların üzerinde diz çökerek.

"İşte tam bu baş döndürücü gaflet anında, Naişi'nin annesi, müdahale zamanını ona haber veren şaşmaz sezgisiyle bir hışım ahıra dalmış. Mehtap kızının kadınsı çizgilerini güçlü ve yalın bir ışıkla aydınlatmış, ve hanımefendi, öfke dolu bir çığlık atarak, kızını yakalayıp ayağa kaldırmış. Saçlarından kavradığı Naişi'yi önüne katıp eve götürmüş ve kızı bir söğüt dalıyla dövdükten sonra, kolundan tuttuğu gibi mutfağın altındaki bir kilere atmış.

"Bir hayvan gibi hapsedilen Naişi, yemek yemeyi reddederek birkaç gün ölü gibi yatmış. Bu arada hamamböcekleri sohbet canlısı güruhlar halinde etrafında çene çalıyor, adaletsizlikten ve annesinin alçaklığından söz ediyorlarmış.

"Üçüncü gün annesi yanına gelip bir şeyler yemesini rica ettiğinde Naişi onu soğuk bir tavırla karşılamış ve kendisine karşı neden böyle bir nefret duyduğunu açıklamasını talep etmiş. Gazaba gelen hanım kızının üzerine atılmış, hakaretler savurarak ve tavırlarını düzeltmediği sürece kilerden çıkamayacağına yeminler ederek onu yeniden dövmüş.

" 'Teslim olma,' demiş hamamböcekleri, Naişi'nin reddettiği yemeğin son lokmalarını temizlerken. 'Nefsin çağrısı asla inkâr edilmemeli.' Sonra, rüzgâr gibi uğuldaşarak demir parmaklıklı pencereye koşturup çerçevenin çürümüş tahtasını kemirmeye başlamışlar.

"O gece Naişi pencere kasasını sökmüş ve karanlık bahçeyi aşıp arazinin sınırı boyunca uzanan kurumuş bambu kamışlarının içinden geçerek uzaklaşmış.

"Sabah olduğunda kızın kaçtığı anlaşılmış ve kaçağı yakalamaları için peşine atlı uşaklar takılmış. Uzaklardan onların bağrışmalarını duyan Naişi hiç durmadan koşmuş, ama sonunda gücü tükenmiş ve adamların yanından geçip gitmelerini umarak kof bir ağacın içine saklanmış.

"Adamlar çok geçmeden yaklaşmışlar, ve Naişi dehşet içinde, orada bir yemek molası vereceklerini bildiren ekipbaşının sesini duymuş. Kaltak nasıl olsa yaya, demiş adam, bizden kaçması imkânsız. Belli ki ahırdaki macerası duyulmuşmuş, ve ağacın içinde hapsolmuş olan Naişi'nin, galiz dedikodu ve yorumlara kulak kabartmaktan başka çaresi yokmuş.

"Adamlar karınlarını doyurup şarapla susuzluklarını giderdikten sonra, ekipbaşı, tam da kızı gizlemekte olan ağacın gövdesinde bir budak deliği fark etmiş ve edepsizce sözlerle adamlarına sataşmaya başlamış. 'Ne de güzel bir *şiofuki!*' diye bağırmış. 'Acaba ilk tadına bakan kim olacak?'

"'Ben,' diye atılmış bir delikanlı. Oğlan o kadar uzun boyluymuş ki, organını budak deliğine uydurmak için kamburunu çıkarıp bacaklarını iyice ayırması gerekmiş. Delikanlı girişi bulunca 'Bravo!' diye bağırmış arkadaşları, ama ağacın içinde aynı zamanda başka bir gövdenin, hem de etten kemikten bir gövdenin giriş kapısından geçtiğinin hiçbiri farkında değilmiş.

"*Hişo*'sunun içinde kıpırdanan bu tuhaf kaşıkla dikkat kesilen Naişi ay ışığıyla aydınlanmış ahırı ve atın büyüleyici gözlerini düşünmeden edememiş, ve içindeki hareketlenmenin bu kadar kısa kesilmesine hayıflanarak, hamamböceklerinin akıl hocalığının annesininkinden kat kat üstün olduğuna karar vermiş. Ne güzel bir duygu bu, diye düşünmüş, yerini belli edecek bir ses çıkarmamak için eliyle ağzını kapatarak, ama bu kadar çabuk bitmesi ne üzücü!

"İlk delikanlı hemen işini bitirmiş, sonra gediğe bir başkası dalmış, ama o da hızlı birkaç hamleden sonra geri çekilmiş. Nefsin çağrısı artık iyice şiddetlenmişmiş, ve Naişi tırmanan hazzının iniltilerini bastırmak için dudaklarını ısırmış.

"Adamlar hevesle sıraya girmişler, ama her biri nihai ana bir öncekinden kısa sürede ulaşarak erkekliğini ispatlamak için elinden geleni yapıyor, böylece görünmez Naişi'nin tatminsiz kalmasını kesinleştiriyormuş. Kısa sürede hepsi işini bitirmiş ve içlerinden biri yapraklardan bir taçla onurlandırılıp birinci seçilmiş. Böylece adamlar, avlarıyla ne kadar yakınlaşmış olduklarından habersiz, birbirlerine takılıp şakalaşarak yeniden iz peşine düşmüşler.

"Bu arada, Oşidori'ye ve içinde hapsolmuş adama ne olduğunu merak ediyor olacaksınız.

"Naişi'nin cömert gösterisi gerçekten de büyüyü bozmuş, ve kızın annesi tarafından sürüklenerek dışarı çıkarılmasının hemen ardından atın insana dönüşümü gerçekleşmiş.

"Genç adam, Naişi'nin kaçışıyla patlak veren keşmekeşe kadar evin çevresinde umutsuzluk içinde dolaşmış. Sonra, atlı uşakların izlerini takip ederek, bir karaçalı kümesinin ardından adamların oynayıp gülüşmelerini seyretmiş. Ahlaksız adamlar uzaklaşınca saklandığı yerden çıkmış ve kızın onları atlatmak için çalılıkların arasına gizlenmiş olabileceğini düşünerek, cılız bir umutla ona seslenmiş.

"Kof ağacın içindeki kafesinde Naişi Oşidori'nin sesini tanımış ve yüreği heyecanla gümbürdemeye başlamış. 'Buradayım,' diye bağırmış, 'ama bulunduğum yerden çıkamıyorum!'

"Genç adamın içi endişeyle kabarmış, ve hemen ağacın yanına koşarak, Naişi'ye sıkıntıda olup olmadığını sormuş.

"'Evet, hem de çok,' demiş Naişi, çünkü içindeki hapsedilmiş enerji serbest kalmak için çığlıklar atmaktaymış.

"Sonunda kızın başının üzerindeki dallarda yakışıklı bir yüz belirmiş, sonra zarif bir kol aşağı uzanarak onu saklandığı yerden çekip çıkarmış. Ağacı hedef alan iğrenç eğlenceye şahit olan genç adam, Naişi'nin adına öfkeyle isyan etmiş. 'İzin ver, sen benim imdadıma nasıl yetiştiysen ben de seninkine yetişeyim,' demiş, ve bir dereden taşıyıp getirdiği suyla kızın yüzündeki teri şefkatle temizlemiş.

"Ama Naişi bu kadar kolay yatışacak durumda değilmiş, çünkü gözleri adamın üzerinde gezinirken zihninde adamın içindeki at da belirmiş, savrulan o başı, şevkle yere çarpan o toynağı hatırlamış ve atlı uşakların kısa kesilmiş müdahalesiyle iyice kızışmış olan tutkusu içinde ateş gibi yanmaya başlamış. Bu işi kim başlattıysa yine o bitirsin, diye düşünmüş kendi kendine. İşi daha fazla uzatmadan, dalların arasından onları seyreden güneşin şaşkın bakışları altında delikanlıyı kuru dalların üzerine çekmiş.

"Ağacın sımsıkı kıskacından kurtulan gövdesi kısa süre içinde bir binicinin ritmini ve hızını yakalamış, ve eskiden at olan adam da çok kimseden akıllı olduğundan, böyle cüretkâr bir şekilde üzerine tırmanılmasına biraz şaşırsa da, at gibi sürülmekten hiç şikâyetçi olmamış!

"Böylece nefsin çağrısı doyasıya cevaplanmış ve ikisi mutluluk içinde kaçıp gitmişler – kız annesinin zulmünden, adam da kötü ruhlu, zapt edici iblisten. Yıllar sonra bile tutkuları hâlâ o kadar taze ve şiddetliymiş ki, bunu görenler onlara Oşidori çifti adını takmışlar, çiftler halinde gezen, ve rivayete göre bir kez çiftleştikten sonra bir daha asla ayrılmayan mandarin ördeklerinden esinlenerek."

Erik çiçeği

Onogoro anlattığı hikâyenin gizli tutkularına kendini o kadar kaptırmıştı ki dinleyicilerini neredeyse unutmuştu. Bakışları sabit ve pırıltılıydı; gelişigüzel tutturulmuş saçları taraklardan kurtulup omuzlarına dökülmüştü.

"Çok güzel!" dedi Şonagon, ama izleyen alkışlar tutuktu, çünkü en ahmak topluluk bile bir hikâyenin esas olarak kendileri için anlatılmadığını, aslında kişisel sorunları çözmeyi amaçladığını hisseder. Eh, bunun da pek eğlenceli bir tarafı yoktur, öyle değil mi?

Başı Yomiko'nun kucağında minderin üzerine uzanmış olan Hime'nin ağzından küçük bir geğirti çıktı. Karnında taşıdığı güzel yavruyu düşündü, ona anlatacağı hikâyeleri düşündü – onu sonsuza kadar kendisine bağlayacak harikulade hikâyeler. Bakışlarını yıldızlı gökyüzüne çevirerek, geleceğin hayaliyle tatlı düşlere daldı. Eğer oğlansa, diye düşündü, bana tapacak; eğer kızsa, şikâyet etmek için en küçük neden bulamayacak.

Hülyalara dalmış olan hanımlar sessizleşmişti. Her birinin başının etrafına hayaletler üşüşmüştü, fenerlerin bir artıp bir azalan ışığında kuş kanatları gibi titreşen hayaletler. Kimisi geçip gitmiş günlerini düşünüyordu, kimisi henüz peşinden koştuğu şeyleri, ve neredeyse hepsi, şiirde ve aşkta cesur davranmanın, sert rüzgârların önüne atılmanın, azgın sulara dalmanın hayalini kuruyordu.

"Bu gece ne kadar kasvetliyiz böyle," diye yakındı Şonagon. "Omoto Hanım bile bizi terk etti."

"Belki de *karma* hikâye havasına uygun değil," dedi Şikibu. Neşenin olmadığı yerde zorla neşe yaratacak tiplerden değildi. Erik ağaçlarının arasından ayın soğuk ışıltısına bakarak ürperdi. Tüm ağaçların içinde bir tek erik ağacının cesareti temsil ettiği söylenirdi, çünkü kar daha topraktan kalkmadan çiçek veren tek ağaç oydu. O zaman, diye düşündü, meyvesinin kayısıdan veya şeftaliden daha keskin olmasında şaşılacak ne var? Birden kendisinin ve dostlarının akıbetinin ne olacağını düşündü. Eskimiş yüzlerini boyalarla genç kız yüzüne mi benzeteceklerdi, yoksa sadakat aşkıyla yılların izlerine meydan okuyan bir oşidori erkeği mi bulacaklardı? Ailelerinin bağrında ağırbaşlı mutlu hanımlar olarak mı yaşayacaklar, yoksa sarayın uğultulu koridorlarında gri gölgeler gibi gezinecekler miydi? Kendi çabalarıyla şöhreti yakalayacak, ama sonra gözden düşerek son günlerini sefalet içinde mi geçireceklerdi? Ah keşke cesaret de yıllar gibi kolayca birikseydi, diye düşündü Şikibu, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz zaman güçlü kollarıyla yanımızda olsaydı!

Bu arada Onogoro, tuhaf bir tesadüfün farkına varmıştı. Toplantıdan ayrılıp, heyecanla koşturarak Erik Çiçeği Evleri'ne döndü. Omuz, diz, *hişo*, diye tekrarladı nefes nefese, Şikibu'nun şiirleri sakladığı çekmeceyi telaşla karıştırarak. Nasıl olmuşsa bunlar, az önce anlattığı hikâyede tıpatıp aynı sırayla kendilerini göstermemiş miydi? Üç şiiri önüne yayarak bir ipucu bulmak için okumaya başladı.

Omuz:

Senin bakışın mıydı beni izleyen
Ta dağların ıssızlığına kadar?
Hayır, bir tek aydı
Omzumun üstünden gözetleyen.

Kimin özlem dolu sesiydi bu, hangi sürgün yerinden sesleniyordu? Onogoro bu sesin yardımına koşmak istedi.

Diz:

Akşamsefası gibi tevazuyla,
Saklanırım günbatımına kadar.
Gün ışığında değil
Karanlıkta tanırım kendimi.

Kâh sabırlı, kâh umutsuz, kâh bilgelik dolu: Onogoro'nun yüreği titredi.

Hişo:

Mütevazı evimin çatısı
Sazla örtülüdür
İçine bir bak yeter,
Orada bulacaksın
Ölümsüzlük nilüferini.

Burada bedenin enerjik zekâsı Onogoro'nun dikkatini çekmek için kendini ortaya atıyor, ve her şeyin ötesinde, kabul görmeyi arzuluyordu. Sürgüne gönderilmiş beden asıl değerini gururla sergiliyor ve itibarının iadesini talep ediyordu. Onogoro, genç kızın güzelliklerini ayın onaylayıcı bakışına sunmanın içinde uyandırdığı tatlı hisleri hatırladı. Ama o ben değil miydim, diye düşündü, hem yazar hem dinleyici, hem izlenen hem izleyici, hepsi ben değil miydim? (Ayrıca, haz duyduğu için kızını cezalandıran canavar kadını da ekleyebiliriz buna, ama gelin, gözden kaçırdığı bu noktaya Onogoro'nun dikkatini hemen çekmeyelim de, şimdilik sessiz kalıp imtiyazlı bakış açımızın keyfini çıkaralım.)

Onogoro bir süre derin düşüncelere daldı ve sonunda anlam, olanca açıklığıyla zihninin içine aktı. Şimdi anlıyorum! diye düşündü. İçimizde çiçeklenen benlikleri bağrımıza basmak zorundayız, karakterlerinin üzerine titreyen bir yazar gibi tıpkı. İster aziz ister serkeş olsunlar, ister kaplan ister kertenkele, yine de onları kabul etmek zorundayız, kovup uzaklaştırmak değil! Çünkü eğer biz onları sevmezsek, başka kim sevecek ki?

Onogoro odanın ortasında kıpırdamadan durdu ve sanki zihnindeki fenerler birden yanarak üzerine parlak bir ışık düşürdü. Bu ışıkta Onogoro'nun gördüğü manzara hiç de dağınık değildi, sağlam sütunlu, saçak açıları düzgün, kapı-pencere çıkmaları yerli yerinde, odaları birbirine bağlanmış ve derli toplu bir ev kadar uyumluydu. Tabii ya, diye düşündü büyülenmiş gibi, kendi kendimin koruyucusuyum ben!

Ne hayırlı bir gece olmuştu bu böyle!

Hasta öküz

General'in kervanı, Sayo-no-Nakayama'daki dağ geçidini geride bıraktıktan sonra Suruga vilayetinin içinden hızlıca geçti ve de-

nizin biraz uzağındaki Oi Nehri'nin sığ sularını yararak karşıya geçti. Ama, Aşigara Dağı'nın eteklerinde yol alırlarken, Oçibu Hanım'ın arabasını çeken öküzlerden biri sendeledi, gözlerini döndürdü ve ağzından beyaz köpükler saçarak düşüp öldü. Muhafızlar hayvanın leşini koşum takımından ayırıp hendeğin içine attılar ve en yakın köyden yeni bir hayvan temin edilinceye kadar yol kenarında kamp kurulacağını bildirdiler.

Bu arada General'in huzursuz ayakları onu bir tepenin doruğuna doğru sürükledi; o yükseklikten, doğmakta olan ayın ışığında denizin pırıltılı yüzeyini görebilmeyi umuyordu. Ama tepeye doğru ilerlerken General bir kayın korusunun içine girdi ve burada Takeşebadera mabedinin kalıntısıyla karşılaştı. Ahşap sütunlar küf ve karıncalar tarafından harap edilmişti ve yer yer saçakları bürümüş *şinobu* otları insanın içini hüzünle dolduruyordu. Bu görüntü General'de kasvetli düşünceler uyandırdı, neler kaybettiğini ve daha neler kaybedeceğini düşündü. Birdenbire yüreğine düşen bir sızıyla, Onogoro'yu ve yine sonsuza kadar arkasında bırakmak zorunda olduğu gönül macerasını hatırladı. Ama şairin ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğu o acı verici dönem üzerinde daha fazla düşünmeye dayanamadı ve özlemlerini kararlı bir şekilde arkasına koyarak, düzensizliğe düzen getirmenin ve hayatına yeni bir yön vermenin yolunu düşünmeye zorladı kendini.

Mabedin ön avlusunda, rüzgâr ve iklimin çatıdan söktüğü zümrüt mavisi kiremitlerden oluşan bir yığın yatıyordu. General yerden kırık bir kiremit parçası aldı ve dalgın dalgın eksik parçayı aradı, otlanan bir keçi kadar sakin ve maksatlıydı arayışı. Çok geçmeden öbür yarıyı da buldu ve iki parçayı yan yana getirerek bir bütün oluşturmayı başardı. General yosun ve likenleri temizleyip elindeki kiremite baktı, yepyeni gibi olmuştu işte, gökten bile mavi. Her şeyin ne kadar geçici olduğunu kendime hatırlatmak için bunu saklayacağım, diye düşündü. Hayır, dedi sonra, Oçibu Hanım'a vereceğim bunu, o her zaman fevkalade dindar olmuştur. Karısının sofuluğu üzerinde düşünürken, çarpıcı bir fikir geldi aklına. Acaba, diye düşündü, onu da yanımda dağlara götüremez miyim? *Yamabuşi*'ler cinsel perhize değer vermeyen laik rahiplerdi, hatta birçoğu

evliydi. Çetin bir hayat olacaktı elbette, ama ruhani zenginlik, maddi rahatlığın eksikliğini fazlasıyla telafi edecekti.

Kamp yerine doğru yürürken, General kendisi ve ailesi için planlar yapmaya başladı. Kaçışlarının fazla gürültü koparmayacağından emindi, çünkü içinde bulundukları vilayet çok uzak, kendi mevkii çok önemsizdi. Deva'ya bir kez geçtiler mi izlerini kolayca kaybettirebilir, dağların yüksek beyaz sisleri içinde sonsuza kadar kaybolabilirlerdi!

Böylece General bütün karanlık düşünceleri kafasından uzaklaştırdı, ve alışılmadık ölçüde hafif ve rahat bir yürekle, yemek için yakılan ateşlerin alacakaranlıkta kırmızı bir ışıltıyla parladığı kamp yerine doğru ilerledi. Akşam karanlığının içinde onu karşılamaya gelen Oçibu Hanım belirdi, ama General'e yaklaşınca yüzü endişeyle kararda.

"Oğlan seninle değil miydi?" diye bir çığlık attı. "O zaman kaybettik onu!" Çocuk bir saat önce ortadan kayboldu, diye anlattı kocasına gözyaşları içinde. O zamandan beri ne o ne bakıcı kadın kampın civarında çocuğu bulabilmiş, babasının yanına gitmiş olacağını düşünmüşlerdi.

General karısını sakinleştirdi ve bakıcı kadının bebeği yatmaya hazırladığı çadıra götürüp orada uzanmaya ikna etti. "Uzakta olamaz," dedi, "hem akıllı bir oğlandır o." Karanlık hızla çökmekte olduğundan ateşin içinden tutuşmuş bir odun parçası aldı ve araba konvoyunun etrafını araştırdı, her birinin içine tek tek baktı, belki oğlanın haylazlığı tutup arabanın altına saklanmıştır diye oraya bile ışık tuttu. Mutfak olarak kullanılan çadırın arkasına baktı, yolun kenarındaki çalılıkların ve kayalıkların etrafında dolaştı. Kaygı General'in içinde dalga dalga yükseldi, ve ellerine fenerler alıp arama alanını genişletmeleri için muhafızlarla konuşmaya karar verdi. Son arabanın yanından uzaklaşmak üzereyken, elindeki ateş bir hayvanın parlak postunu aydınlattı: Sabahki öküzün cesediydi bu, hendeğin içine atılmış ve orada unutulmuştu. General cesede yaklaştı ve titreşen ışıkta önce bir boynuzun beyaz hilalini seçti, sonra

da kırmızı bir kumaş parçasını. Rahat bir nefes alarak hendeğin içine atladı. Çünkü orada, korumak istercesine kollarını hayvanın boynuna dolamış, gözyaşlarıyla kirlenmiş yüzünü hayvanın ölü ve boşluğa dikili gözüne sımsıkı yapıştırmış olarak büyük oğlu yatıyordu, derin bir uykudaydı çocuk. General kampa geri götürmek niyetiyle onu usulca kucakladı, ama oğlan ürpererek uyandı ve kendini kurtarmak için çırpınmaya başladı. Kollarını öküze doğru uzatan çocuk, bir ağlamadır tutturdu. "Yapma böyle," dedi General, "ölü o hayvan."

"Ama yalnız kalmış," dedi oğlan hıçkırıklar içinde, "ona arkadaşlık edecek kimsesi yok."

"Tanrılar ona bakar," dedi General, "hem sen de annene arkadaşlık etmelisin, seni çok merak etti çünkü." Çocuk bu sözler üzerine yatışmış göründü, ve annesiyle babasının zavallı hayvan için dua etmeleri koşuluyla yatağa gitmeyi kabul etti.

General daha sonra hendeğe geri döndü ve kılıcını çıkarıp hayvanın boynuzlarından birini kesti. Onu avutması için boynuzu oğlunun yastığına koydu, ama oğlanın gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Sen hiç ölmeyeceksin, değil mi baba?" diye sordu yalvarırcasına.

General gülümsedi. "Tabii ki ölmeyeceğim," diye söz verdi oğluna.

"Hiç ama hiç ama hiç," diye üsteledi oğlan, kavisli beyaz boynuzu avcunda sımsıkı tutarak.

Onogoro Şikibu'nun divanına uzandı, ama uykunun onu alıp götürmesine izin vermedi. Uyku unutuşu getirebilirdi çünkü, ve sabah olduğunda, onu doğurmuş olan karanlıkla birlikte yepyeni benliği de kayıplara karışmış olabilirdi. Kendimi yeterince cezalandırdım, diye düşündü, zihnini dolduran yüce düşünceleri defalarca tekrarlayarak. Demek ki işin sırrı, ne olursa olsun insanın kendini tanıması ve sevmesi, çünkü kendilerine kötü davrananlar başkalarını da aynı şeyi yapmaya teşvik ederler. Ne kadar basit, diye düşündü, ama öğrenmesi ne kadar zor! General artık yok ve böylesi çok daha iyi, çünkü insanın gözünü döndüren şeyin açlık olduğunu artık görebiliyorum, ve şimdi inanıyorum ki adamı gerçekten hiç sevmemişim ben!

Onogoro, yeni silahlarıyla donanmış olarak geçmişinin içinde gururla gezindi ve hiçbir senaryoda hırpalanmadı, çünkü buna izin vermedi. Şimdi bildiğimi o zaman biliyor olsaydım, diye düşündü, şöyle şöyle davranırdım. General'i bağışlamak için elimden geleni yaptım, ama bu arada kendime aman vermedim, çünkü suçluluk ve kendine acıma duyguları beni çocukluğa hapsetmişti ve kendime güvenmeyi hiç öğrenememiştim!

O halde, kusurlu geçmişe sırtını dönüp yeni bulduğu özgürlüğe doğru kanat açmanın zamanıydı artık. Bunda kesinkes kararlıydı, ve bu kararın berrak bakış açısıyla o andan sonra General'i merhamet ve sevgiyle hatırlayacaktı, ama hepsi o kadar. Onogoro içini çekti ve bütün gün ter dökmüş bir duvar ustası kadar huzurlu bir yürekle yeniden yastıkların içine gömüldü. Çatı kiremitleri dizilmiş, giriş sütunları oymalarla güzelce süslenmişti; mabet tamamlanmıştı, ayaktaydı, ve ertesi gün ibadet başlayabilirdi. Bu mutluluk verici düşüncelerle şairin gözleri kapandı ve elleri gevşekçe yatak örtüsünün üzerine düştü.

Ah, canavar-anneden kaçmak gerçek hayatta da Onogoro'nun hikâyesindeki kadar kolay olsaydı keşke!

Geceyi Prens Tametaka'yla geçirmiş olan Şikibu sabaha karşı evine döndü ve parmak uçlarına basarak arkadaşının uyumakta olduğu divanın yanından geçti. Onogoro birden doğrulup oturdu ve anlaşılır kelimelerle dedi ki: "Sadece bizi yaralayanları sevmek kaderimiz mi?" İrkilen Şikibu tam cevap vermek üzereydi ki, Onogoro'nun gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu gördü. Kız rüyada konuşmuştu besbelli, ve soruyu sorduktan sonra, bir cevap beklemediği gibi, uykusuna geri dönmekten hiç şikâyetçi değildi.

Umutlar, ona eziyet etmek için bir sivrisinek bulutu gibi Oyu'nun başına üşüştü. General bir sümüklüböcek, öyle mi! Onogoro'nun âşığından böyle hayal kırıklığıyla söz etmiş olduğuna inanası gelmiyordu. Balkondaki yatağında, alaycı yıldızların altında sabaha kadar dönüp durdu, ama gidip onu aramaya cesaret edemedi, çünkü kendini Onogoro'nun merhametinin ağından kurtarma işinde gereğinden fazla başarılı olmuş ve hiç kuşkusuz onu incitmişti. Ama yine de, her nedense, Onogoro'nun ona karşı duygularının o kadar hak ettiği tiksintiden farklı olduğu düşüncesini kafasından atamıyordu.

Ne yapmalıydı peki? Saatlerce kendisiyle boğuştu ve şafak rüzgârı yüzünde serin serin eserken yataktan halsizce kalktı, ama hâlâ bir karara varamamıştı. Aslına bakılırsa, emin olduğu tek isteği yeniden İzanami'nin yanında olmak ve onun beyaz soluğunun kuvvetle içine akışını hissetmekti.

Oyu, gücünü toplayıp el yordamıyla ahıra giden bir yol buldu ve orada sevinçli kişnemelerle karşılandı. Ama atın ruhuna seslendiğinde ondan sert cevaplar aldı.

"Hâlâ harekete geçmeyişine bu sefer ne mazeret göstereceksin?" diye sordu kısrak.

"Karanlıkta yaşarken birdenbire ışık dolu bir dünyaya düşmek o kadar kolay değil," diye ters ters karşılık verdi Oyu.

At çileden çıkmıştı. Ayağını öfkeyle yere vurdu. "Bu yersiz bir tevazu," diye karşılık verdi sertçe. "Sevdanın pençesine düştüğünden beri, onun dünyası sensin."

Oyu seyis taburesinin üzerine çöktü. "Bu nasıl olabilir?" dedi bir solukta, içindeki karanlık bir taş gibi onu terk ederken.

"Anlamıyor musun," diye üsteledi at, "aşkının küçük aç kuşlarının çevresine üşüştüğü kiraz ağacı sensin, balkonda hayran hayran seyrettiği ay sensin, yazarken yakalar gibi olduğu ince metafor yine sen: Seni aklından çıkaramıyor. Kâfuru ağacının serin gölgesinde dinlenmek için oturduğu taş sıra sensin, onun mabedi, gezinti teknesi sensin. Yanaklarını alev alev yakan gözler seninki, yolunu aydınlatan fener seninki: Sensiz yolunu bulamıyor. Onun ocak ateşi de sensin, yıkandığı duru su da: Dünyası seninle dolu. Onun nefesi ve müziği sensin – aşkın kudreti ve sorumluluğu böyledir işte."

Oyu için fazla parlak olan bu sözler onu çırılçıplak bırakmıştı. Aynı anda bacakları, en büyük parçasını çılgınca bir umudun oluşturduğu zapt edilmez bir titremeye yakalandı. "Gerçekten böyle olabilir mi?" diye inledi.

Kısrak kuyruğunu kamçı gibi ona doğru savurdu. "Bu gece Yedi'nin yedincisi," dedi sinirli bir sesle. "Unuttun mu?" Yine harekete geçmezse, diye düşündü, artık gerisine karışmam. Daha ne bekliyor, ona gök saksağanlarından bir de köprü mü kurayım yani?

İzanami'nin söz ettiği, tabii ki, her zaman vatandaşlarımızın en sevdiklerinden biri olmuş Dokumacı ve Çoban efsanesiydi. Hikâyeye göre Dokumacı, Çoban'a olan aşkından dolayı tanrıların elbiselerini ihmal etmeye başlamış, Çoban da hayvanlarını. Ceza olarak Gökler Hükümdarı âşıkları birer yıldıza çevirmiş ve Samanyolu'nun iki ucuna yerleştirmiş. Ama, cezayı biraz hafifletmek için, yıldızların senede bir kere buluşacaklarını bildirmiş. Yedinci ayın yedinci gecesinde gök saksağanlarının meydana getireceği bir köprü, Dokumacı'yı âşığına kavuşturacakmış. Bu olayı kutlamak i-

çin Hükümdar konağının bahçesine yapraklar serpiştirilir ve herkes berrak bir gece olması için dua eder, çünkü bulutlu bir hava gökleri bulandırabilir ve kötü talih getirebilir. Hükümdar ve maiyeti heyecanla iki yıldızın buluşmasını izlerken, Saray şairleri âşıkların onuruna yazdıkları şiirleri okurlar. Evlerde de çeşitli törenler yapılır ve kadınlar müzikte, dokumacılıkta ve şiirde ustalık kazanmak için Dokumacı yıldızına dua ederler. Söylemeye hacet yok, Dokumacı Bayramı aynı zamanda, birbirine meyletmiş kalpler ve birleşme özlemiyle tutuşan bedenler için fevkalade uğurlu bir zamandır!

Maga-Tama boncukları

Tokiden ertesi gün Badem Çiçeği Evleri'ne döndüğünde hanımını orada bulamadı. Balkonda, yere yığılmış yatak örtüleriyle öğle sıcağında sineklerin kendilerine ziyafet çektiği bir kavun dilimi dışında Oyu'dan da eser yoktu. Burnunu ayıplarcasına buruşturan hizmetçi kız, hızlı hızlı ortalığı toplamaya başladı. Onogoro Hanım'ın lakayt bir hastabakıcı olduğu kesindi, ama ev hanımlığı ondan da beterdi!

Bu sırada Erik Çiçeği Evleri'nde, Onogoro, o geceki kutlamada okuması gereken şiirle cebelleşiyordu.

"Hayvanlarının aç nefesi . . ." diye yazdı.

"Aşktır gözü kara küspemiz . . ." diye yazdı.

En sonunda aşağıdaki mısralarda karar kıldı ve yüksek sesle Şikibu'ya okudu.

"Diyorlar ki eğri dikmişim dikişi
Sığırların güçsüz düşmüş
Yol kenarında can vermiş diyorlar
Şu kadarı kesin:

Bir tek aşktı küspemiz,
En süslü harmanimiz."

Şikibu takdirle el çırptı ve kendi şiirini okuyarak karşılık verdi.

"Ne çıkar ki ay
Saklamışsa yüzünü
Yağmurun arkasına?
Daha da güzel olacak buluşmamız
Sırlarımızla."

Onogoro Şikibu'nun şiirini kıvrak, incelikli ve her bakımdan daha üstün buldu, ama üzüntüye kapılıp kendi çabasını hor görmek yerine, eserin kusursuzluğu karşısında minnet duydu. Örnek alacak böyle modellere sahip olduğum için ne kadar imtiyazlıyım! diye düşündü. Daha öğrenmesi gereken onca şeyi düşününce yüreği mutlu bir sabırsızlıkla kabardı. Kendini geliştirme yolu kuşkusuz uzun olsa da, şu anda son derece mutluluk verici bir yola benziyordu çünkü. Sanata çıraklık etmek ne büyük sevinç, diye düşündü, tekrar ve tekrar nilüferin gizli kalbine doğru yöneltilmek ne büyük sevinç!

Şikibu Onogoro'nun coşkulu ruh halini ister istemez fark etti, ve bu dönüşümün nedenini çok iyi kavrayan zihni, yarı sevinçli yarı hüzünlü düşüncelerle doldu. Aşk gerçekten şairin en iyi gıdası, diye düşündü, çünkü kalbi tabiatın her lütfuna açıyor, öyle ki sonunda bütün dünya cömertliğiyle insanı sarmalıyor sanki. Bu mutlu aldanış içinde kuşlar sanki sırf senin zevkin için şakıyor, çiçekler yaz ortası simalarıyla senin peşinden geliyor, sonbahar erikleri saplarının üzerinde dikiliyor sanki, senin bekleyen ellerinin içine düşmek için sabırsızlanır gibi. Ah, ne gıpta edilesi bir ruh hali, diye düşündü! Ah, talihli Onogoro!

Ne var ki iki arkadaşın akşam olmadan yapması gereken çok şey vardı. Genç şairin vecit halinin bir hamam faslıyla ve her şeyden önce gelen yıldız fallarını öğrenmek üzere Kâhin'e yapılan bir ziyaretle bölünmesi gerekti. Sonra sıra o zahmetli saç yıkama işine

geldi. Ben bu hizmeti ikisine aynı anda vermeye ikna edildi, çünkü Onogoro'nun saç tuvaletini yapmak üzere kendi evine dönebileceği yolundaki tüm imalar hizmetçi kadının öfkeyle kızarmasına yol açtı.

Şikibu ve Onogoro iyi huylu hizmetçi kadının nezaretinde leğenin önünde diz çöktüler ve uzun saçlarının suyun içinde birbirine dolanmasını seyrettiler, ta ki hangi tutamın kime ait olduğunu ikisi de anlayamaz oluncaya kadar. Durulama suyunun soğuk şokuyla ikisi de çocuksu çığlıklar attılar ve sonra ıslak kafalarını susamurları gibi salladılar.

Onogoro, Dokumacı yıldızına adakta bulunmak üzere ıslak ve taranmamış saçlarıyla bahçeye çıkmak niyetinde olduğunu açıklayarak Ben'i infiale sürükledi. Saçlarının uzun kara pelerini çakılları süpürürken, iki arkadaş morsalkım dallarını minik boncuk zincirleriyle süslediler ve erik ağaçlarına *ni kite* bezinden mavi ve beyaz şeritler astılar. Şikibu geleneksel duaları mırıldanırken, Onogoro da *maga-tama* boncuklarını sessizce yanağına bastırdı. Şairlikte mi yoksa aşkta mı yardım diliyordu bilemeyiz artık, ama en çok hangisinde yardıma ihtiyacı olduğu konusunda fikir yürütebiliriz!

Böylece öğle sonrası bu tatlı faaliyetlerle çarçabuk geçip gitti. Hanımların saçları, güneş Saray duvarlarının arkasında kaybolana dek kızgın ışınları son damlasına kadar içti. En sonunda Ben saçlarının kurumuş olduğuna karar verdi ve bağa taraklarla onları güzelce şekillendirdi. Sonra, parşömenlerini elbiselerinin kollarına sıkıştıran iki şair, Hükümdar'ın bahçesinin yolunu tuttular.

Saray'ın üzerine çökmüş sessiz bekleyişi yırtan tek ses, gölün ötesindeki karanlıktan gelen bir tavus çığlığı oldu. Gökyüzünde Şılyak ve Uçucu minik adımlarla mahcup mahcup birbirlerine yaklaştılar ve en sonunda, ışıklar saçarak çılgınca bir parıltıyla kucaklaştılar. Aşağıda bir alkış tufanı koptu ve soylu misafirler, gelecek yılı kutsaması artık kesinleşmiş olan iyi talih için âşıklar onuruna şükranla kadeh kaldırdılar.

Onogoro gözlerini dikkatle gökyüzüne dikti. İki yıldızın, beraberliklerinin mutlu sona ulaşmasının hemen ardından ayrılmaya yazgılı olmaları, her birinin yeniden o küçük, bağımsız ışıltıya bürünerek kendi yoluna gitmesi ne kadar üzücüydü. Zalim tanrılar, diye düşündü, kısacık bir saadetin bedeli olarak bu kadar uzun bir ayrılığı uygun görüyorlar. Âşıkları ya ayrılık acısına mahkûm ediyorlar, ya da unutuşun utancına! Şikibu ve Prens Tametaka'yla vedalaşırken Onogoro yüreğinin şahdamarında attığını hissetti. Yelpazesini açıp yüzünü arkasına gizleyerek, hızla Badem Çiçeği Bahçesi'ne doğru koşturdu.

Sırlar

"Gece bulutlu mu yoksa berrak mı?" diye sordu Oyu, İzanami'nin sırtından.

"Berrak bir gece," dedi kısrak, ay yükselmekteydi çünkü.

"Âşıklar buluştu o zaman?"

"Buluştu ve ayrıldı," diye cevapladı İzanami, badem ağaçlarının karanlık dalları binicisini yere düşürmesin diye zikzaklar çizerken.

Bu iyi alametle cesaretlenen Oyu, balkon basamaklarına inip atı gevşekçe tırabzana bağladıktan sonra, sürgülü kapıdan süzülerek boş evin içine girdi.

Atın ay ışığıyla aydınlanmış görüntüsü gözüne ilişir ilişmez bir düşünce Onogoro'nun göğsüne bıçak gibi saplandı. İnatçı Oyu, Doğu Dağları'na gitme niyetini yeniden canlandırmış olabilir miydi? Aşkını daha yeni bulmuşken yitirecek miydi yoksa?

Basamakları koşarak çıktı ve kapıyı açtı. "Oyu," diye seslendi odanın karanlığına doğru, ama cevap gelmedi. Tokiden'i çağırdı, ama sonra kızın şenliklerde hizmet etmekte olduğunu hatırladı. Feneri yakarak bütün odalara tek tek baktı. Kimseyi bulamayınca derin bir keder içinde yatağın üzerine çöktü, çünkü çılgınca umutlar kalbimizin kapılarını zorladığında, onu hayal kırıklığının soğuk istilasına da açık hale getirirler.

Tsuitate paravanının arkasından belli belirsiz bir ses geldi, tıkırtı gibi bir ses. Kedinin oraya saklanmış olacağını düşünen ve teselliye şiddetle ihtiyaç duyan Onogoro hayvana seslendi. "Gel, Omoto." Ne var ki, azametli hayvanın miyavlaması yerine, paravanın arkasından bir insan sesi duyuldu.

"Bir zamanlar Hida eyaletindeki bir dağ köyünde," diye başladı ses, "karısı birkaç yıl önce öldüğü için oğluyla birlikte yaşayan bir öğretmen varmış . . ."

Acılar dağılıp gitti ve mutluluk Onogoro'nun içine bahar yağmurlarıyla kabarmış bir nehir gibi aktı, yatağını zorlayan, önüne çıkanı kapıp götürecekmiş gibi taşkın akan bir nehir. Onogoro saçındaki tarakları çıkardı ve başını sallayarak saçlarını serbest bıraktı. Uzun saçları yatağın üzerine yayıldı ve *tsuitate* paravanının arkasından Oyu'nun parmak uçlarını okşadı. Titreyerek devam etti Oyu:

"Öğretmenin karısını alıp götürmüş olan beyin humması oğlunu da kör etmişmiş, ve oğlunun geleceğinden endişe eden adam, yüksek sesle kitap okuyarak onu olabildiğince eğitmek için elinden geleni yapmaktaymış.

"Öğretmen de ömrünü doldurup öte tarafa göçünce, oğlu, daha yetişme çağma ancak girdiği halde, sadece kendisine değil yaşlı ninesine de bakma sorumluluğuyla karşı karşıya kalmış. Bu hanım bir zamanlar tanınmış bir Saray şairiymiş, ama bir koruyucusu olmadığı için yoksulluğa sürüklenmiş ve sonunda ailesinin yardımına muhtaç hale düşmüş. Güzelliğinin uçup gidişini bir türlü içine sindiremediği için sabahtan akşama kadar kaderine lanetler okur, delikanlı da onun üzüntüsünü dağıtmak için çırpınıp dururmuş.

"Benim için sen her zaman güzelsin nineciğim, dermiş ona, çünkü delikanlı onu göremediğine göre, cildinin inci gibi beyaz olduğu, siyah saçlarının bir fersah ardından sürüklendiği ve nefes kesici dilberlerle dolup taşan bir Saray'da herkesin ona gıptayla baktığı o şaşaalı günlere dair anlattıklarından başka neyi varmış ki elinde? Bu sözlerle yatışan yaşlı kadın ateşi besler ve bütün gece ona şiirler ve hikâyeler okurmuş, böylece delikanlının doymak bilmez edebiyat açlığını en üstün şekilde doyururmuş.

"Sonunda, nineyle torunun toprağını işlediği arazi sahibi, oğlanın kör ama güçlü kuvvetli olduğunu ve hayvanlarla iyi geçindiğini fark ederek, köyü çevreleyen yüksek meralarda onu çoban olarak işe koşmuş. Kara sığırlar uysalmış ve ıslığına istekle koşuyorlarmış, delikanlı da bu munis hayvanlarla vakit geçirmekten mutluymuş. Güneşte ve yağmurda kafasında hikâyelerle meraları arşınlar ve yazları otların üzerine uzandığında ninesinin anlattığı eşsiz dilberleri düşünürmüş, kusursuz beyzî çehrelerini ve parlak mavi elbiselerinin altından bir görünüp bir kaybolan kusursuz beyazlıktaki ayaklarını. Güneşin parmakları yüzünü okşar, dağ azelyalarının kokusu başını döndürürmüş ve delikanlı, koruyucusunu kaybetmiş bir genç hanımın bir gün gözyaşları içinde ona geleceğini, kendisinin de onu kahramanca kurtaracağını hayal edermiş.

"Bu hayalleri kurarken oğlan yüz üstü döner ve vücudunu yumuşak toprağa bastırır, yahut parmaklarını bir ağacın gövdesindeki ıslak yosunlarda ya da yüksükotlarının kadifemsi yapraklarında gezdirirmiş. Çünkü artık erkekliğin eşiğindeymiş ve ona yol gösterip onun adına harekete geçecek bir ailesi olsa rahatça evlenebilecek yaştaymış. Ama ninesi hızla bunamakta olduğundan ve

oğlan da kör haliyle kendi başına kimseye kur yapamadığından, hayati ihtiyaçları, meraların yanı sıra uzanan ormanlardaki hanımelleri gibi vahşice ve dizginsizce büyümekteymiş."

Onogoro uzanıp paravanı yana itti. "Gel, Oyu," dedi, oğlanı yatakta yanı başına çekip devam etmesi için yalvararak. Omoto Hanım'ınkine denk bir güvenle omzunu Oyu'nun omzuna bitiştirdi, dizini onun dizine hizaladı ve pençelerini hoşnutlukla kıvırdı. Ve kedi kılığındaki üstat onları kötülüklerden korumak için dört istikameti kolladı, ve Kâinat'ın soluğu fenerleri söndürdü ki, ay ışığı beyaz yapraklarını onların üzerine dökebilsin.

"Sığırların çamların gölgesinde uyuduğu sıcak bir gün ormanın içinden bir zelzele kopup gelmiş ve delikanlı yere düşmemek için bir sedir ağacına tutunmuş. Sarsıntı geçtikten ve ayaklarının altındaki toprak durulduktan sonra oğlanın burnuna sedir ağacının kokusu gelmiş ve bu koku pek hoşuna gitmiş.

"Ağacın gövdesini kollarıyla sararak yanağını ağaç kabuğunun ipeksi liflerine dayamış. Kabukların esnek dokusu onu tahrik etmiş, ve ağacın güzel bir kadının beli olduğunu hayal ederek vücudunu ona yapıştırmış. Bu sırada sığırlar, başlarını nezaketle öte yana çevirip uykulu kuyruklarını sallamışlar.

"Haz tüm kâşifler içinde en gözüpek olanı olduğundan, vücudu yavaş yavaş ağaç gövdesinde bir gedik ya da budak deliği arayıp bulmuş; boyutu ve yumuşaklığı itibariyle organına büyük misafirperverlik sunan bir delikmiş bu. Dışı yosunlarla, içi özsuyuyla kaplı olan bu gedik gerçekten de ebediyete açılan mükemmel bir kapıymış ve delikanlı, gereğinden uzun süre bakir kalmış birinin şükran dolu coşkusuyla bu kapıdan içeri dalmış. Sayısız iç geçirmeyle ve hem ruhun nefesi, hem de içimizdeki hayvanın kalıntısı olan o inleme ve hırıltıların bin bir türlüsüyle karanlık gökyüzüne doğru kör bir taklayla ok gibi fırlamış, gülümseyen tanrıları selamlamış ve yeni doğmuş bir bebek kadar sıcak ve ışıltılı bir halde lütufkâr toprağın üzerine yığılıp kalmış.

"Tam o sırada, ağaçtan homurdanmaya benzer bir ses geldiğini duymuş. Neye uğradığım şaşırarak, kulağım ağacın gövdesine yapıştırmış. 'Beni eritmek için bundan fazlası lazım!' demiş, kadın sesi olduğu açıkça anlaşılan kayıtsız bir ses.

"Delikanlı korkuyla sıçrayarak geri çekilmiş, çünkü eğer sedir ağacında bir iblis barınmaktaysa kendini çok büyük tehlikeye atmış olacakmış. Onu rahatsız ettiği için telaşla özürler mırıldanmış ve karşılığında bir iç geçirmeyle ödüllendirilmiş.

"'İblis dersen değilim,' diye yakınmış ses, 'ama beni buraya sokan iblistir.'

"Delikanlı cesaretini toplamış. 'Peki kimsin sen,' diye sormuş, 'madem iblis değilsin?'

"'Kim olduğumu söyleyemem,' diye karşılık vermiş ses, 'ama dinlemek istersen sana hikâyemi anlatabilirim.' Delikanlının cevap vermesini beklemeden, hüzünle devam etmiş ses: 'Bir zamanlar Saray'ın Bekleyen Hanımlarından biriydim, ve kendi kabahatimden değil, sırf güzel olduğum için bütün erkekler bana bakarlardı. Genç ve şehvetli olduğum için pek çok âşık edindim: Tam yetmiş tane, kesin konuşmak gerekirse. Sonunda koruyucumun kıskançlıktan gözü döndü ve benden intikam almak için bir *tengu*'ya başvurdu. Bu çirkin ve kanatlı *tengu* kuştüyünden yelpazesiyle bir büyü yaparak hiçbir erkeğin beni göremeyeceği bir yerde taş kesilmemi sağladı. Hem de o kadar tahta yaptı ki beni, artık hiçbir erkek içimde heyecan uyandıramaz.'

"'Eminim böyle bir büyü bozulabilir,' diye atılmış delikanlı, 'yeter ki yolunu bilen biri olsun.' Tam zihnini ve iradesini bu meseleye yöneltmişken, çıplak ayağını bir akrep sokmuş ve delikanlı bir küfür savurarak havaya sıçramış, çünkü kendisi hiç kuşkusuz tahtadan değilmiş ve akrebin iğnesi ayağını ateş gibi yakmış.

"Oğlanın aklına bir fikir gelmiş ve sormuş: 'Hiçbir şey hissedemediğin doğru mu?'

"'Hiçbir şey,' demiş ses üzüntüyle.

"Oğlan yere eğilip akrebi eliyle koymuş gibi bulmuş ve tuttuğu gibi budak deliğinden içeri atmış. Akrep deliğin içinde öfkeyle sağa sola koşturmaya ve dokunduğu her yeri sokmaya başlamış.

"'Aa,' demiş ses, 'şimdi azıcık bir şey hissediyorum!'

Oyu'nun parmakları elbisesinin katlarını aralarken Onogoro nefes almaya bile cesaret edemedi. İşte yumuşak yosunlar şuradaydı, işte şurada özsu, şurada tutkunun iğnesi. Onogoro biraz çırpındı ve kahkahası ağzından kelebekler gibi fırladı. "Korkma," dedi Oyu.

"Korkmak mı?" dedi Onogoro meydan okurcasına, ve aniden kızaran yüzünü gizlemek için elbisesinin koluna gömdü. Sonra hatırladı, Oyu onu göremeyeceği gibi, körleri aldatmak da o kadar kolay değildi.

"Bu cılız teşvikle," diye devam etti Oyu, "delikanlı ateşinin yeniden tutuştuğunu hissetmiş ve içinde mükemmel kapıdan bir kez daha geçme isteği uyanmış. Ama önce akrep sorununu çözmesi gerekiyormuş.

"Oğlan topladığı birkaç kuru sazla bir ateş yakmış ve böceği yakıp kül etmek için ateşi budak deliğinden içeri atmış. 'Küçük bir ısı hissediyorum!' demiş ses şaşkınlıkla."

Alacakaranlığın içinde gözleri iri iri açılmış olan Onogoro, Oyu'nun parmağının dokunuşunu soluksuz bekledi ve kendiliğinden tutuşan ateşi coşkulu alevlerle ona doğru uzandı. Ay dolunaya dönmek üzereydi, ve yukarıda, Samanyolu'nda, sevgilisini kaybetmiş ve Kâinat'ın öbür ucuna kadar onsuz sürüklenmeye mahkûm edilmiş Dokumacı yıldızı gökyüzünden Onogoro'ya bakıyor ve hasetle kaşlarını çatıyordu.

"Ateşi söndürme umuduyla oğlan budak deliğinin içine işemiş, ama alevler hızla yayılmaktaymış. 'Ah, harika,' demiş ses, eski günlerin özlemiyle çınlayarak. "Sıcaklık nasıl da büyüyor içimde!'

"Ne yapacağını şaşıran delikanlı, bir katırtırnağı çalısını çekeleye çekeleye ağacın yanına getirmiş ve kendisi onu kollarına alamadan hanımefendi tamamen yanıp gitmesin diye çalıyla ateşi deli gibi dövmeye başlamış.

"'Ah, tatlı ceza,' diye şakımış ses, 'hadi ne olur, durma yırt beni!'

"Hi!" dedi Onogoro dehşet içinde, çünkü tutsak hanımın sözleri su götürmez bir yankı yapmıştı içinde. Oyu adeta onun zihnini okuyordu, ve ne kadar çabalarsa çabalasın, arzularının gizli hatlarını ondan saklaması mümkün değildi.

Oyu tek dirseğinin üzerine dayanmıştı ve muzip bir gülümsemeyle yukarıdan ona bakmaktaydı. Onogoro da hayran bakışlarını onun

yüzüne dikti. Oyu onu göremezdi, elbisesinde hangi kuş veya hayvanın resmedilmiş olduğunu, Onogoro'nun hareketlerinin bunlardan hangisini andırdığım, ellerinin, gözlerinin ve kıvrak bir kavis çizen omurgasının hangi rolü üstlendiğini bilemezdi. Oyu için bunların hiçbiri yoktu, dipsiz bir uçurumda kaybolup gitmişti hepsi. Onogoro'nun ağzından bir inleme çıktı. Her şey ne kadar tehlikeli, diye düşündü, kendini ilk kez göz önünde ve çırılçıplak hissederek.

"Ama şimdi ne olacak?" diye sordu. "Ateş kızı yakacak mı, yoksa kız hapsolduğu yerden kurtulacak mı?"

Yüzünü Onogoro'nun uzun saçlarına gömen Oyu usulca doğruldu ve Onogoro'nun içine girdi. Onogoro nefesini tuttu ve konuşmayı bıraktı. "Göreceğiz," dedi Oyu nefes nefese, "göreceğiz."

Cennet bahçeleri

Gelin o zaman aşkın ebedileştirdiği kısa yaz gecesine bırakalım bu ikisini; mırıltılı vaatlere ve mutluluk çığlıklarına aldırış etmeden, yolu açmak için önden giden atlı uşaklar gibi yapalım, ve bundan birkaç gün sonra talihsiz General'in başına geleceklere göz atalım.

Kaçışı planlamış, ve geleceği, zihninin gözünde, bakışlarını bir susamuruna sabitleyen bir atmacanınki kadar net bir şekilde biçimlenmiş olan General Deva'ya ulaşmak için sabırsızlanmaktaydı ve Muşaşi'nin eşsiz meyve bahçeleri arabasının penceresinden dayanılmaz bir yavaşlıkta geçip gitmekteydi.

Gelgelelim, kararlılıktan kaynaklanan bir kibir keşfettiklerinde her zamankinden daha zalim kesilen tanrılar, General'i çaresiz bir çulluk gibi tuzağa düşürmek üzere kaderin ağlarını havalandırdılar.

Son günlerde muhafızlar, Kadzusa Vali. Yardımcısı Taira Tadatsune'nin, kendi soydaşları Tairalara karşı bir kan davası başlattığını haber almışlardı. Ava Valisi'ni öldüren Tadatsune, şimdi de Şimosa vilayetini ele geçirmek üzere harekete geçmişti. Gerçekten de kervan Şimosa'ya girdiğinde gözlerinin önüne harap bir manzara serildi, çünkü pirinç tarlaları ateşe verilmiş, çiftlikler yağmalanmış ve hayvanlar anlamsızca kılıçtan geçirilmişti.

Muhafızlar, kuşsuz gökyüzünü karartan dumanların altında korkuyla büzüştüler ve canlarından korktuklarını söyleyerek, yola devam etmeyeceklerini bildirdiler. General, kervanın eyaleti güvenli bir şekilde geçmesini sağlama bahanesiyle, savaşçı Tadatsune ile acilen görüşmesi gerektiğine ikna etti onları – aslında Tadatsune General'in annesinin kuzeniydi ve küçüklüğünden beri onu çok severdi. Ama gerçekte, bu isteğin altında tümüyle devlet adamlığıyla ilgili ve son derece şerefli bir neden yatıyordu. Çünkü General bu tür kan davalarına karşıydı, ve amacı, bir mütareke sağlayarak, düşman Taira hizipleri arasında inşa edilecek bir güven ve sağduyu köprüsünün temelini atmaktı.

Karısını ve çocuklarını kalan muhafızlara emanet eden General, yanına iki refakatçi alarak amcasının karargâhına doğru yola çıktı. Karanlık basarken, Tadatsune'nin ordusunun konakladığı ayçiçeği tarlasına ulaştılar ve derhal komutanın çadırına götürüldüler.

Yaşlı savaşçı General'in boynuna sarıldı ve onu sevgiyle bağrına bastı, çünkü Başşehir'deki şerefli görevine başlamak üzere taşradan ayrıldığından beri onu hiç görmemişti. Yiyecek ve içecek istendi ve Tadatsune, General'in sürgün edilmesiyle sonuçlanan üzücü olayları başından sonuna kadar dinledi. "Casuslarla, entrikalarla dolu bir pislik yuvası!" diye homurdandı, parmağını kılıcının keskin kenarı üzerinde zevkle gezdirerek. "Burada bizimle kal, Motosuke. Kibar değiliz belki, ama içimiz dışımız birdir."

General pek çok minnet ifadesi sıralayarak bu teklifi geri çevirdi ve çatışmaya barışçı bir çözüm getirilmesi yolundaki düşüncesini açıklamaya koyuldu. Ne var ki, gece ilerleyip tartışma koyuldukça Tadatsune'nin kolay kolay pes etmeyeceğini gördü ve o güne kadar

küçümsediği bütün diplomasi hünerlerini ortaya dökmesi gerektiğini anladı. Sabaha karşı, General'in stokları neredeyse tükenmiş ve umutları artık sönmeye yüz tutmuşken, yaşlı komutan, bir uzlaşmaya razı gelerek onu şaşırttı. Böylece, ay ufuk çizgisinin altında kaybolurken iki adam, düşmanlığın sona ermesi ve Tairaların gelecekteki birliği ve güvenliği şerefine kadeh kaldırdılar.

General, kızarmış gözlerle ama huzurlu bir yürekle amcasına veda etmek üzere ayağa kalktı, ama tam o sırada ortalık, düşman saldırısını haber veren boru seslerinin ve çığlıkların oluşturduğu büyük bir kakofoniyle inledi. Oklar kampın üzerine yağmur gibi düşerken, yarı giyinik askerler mevzilerine koşuşturdular. General'e bir kılıç fırlatan Tadatsune öfkeyle bağırdı: "Gördün mü Taira kuzenlerimiz bizimle nasıl barış yapıyorlar?" Sonra, gürültülü bir savaş narası koparark ayçiçeklerinin arasına daldı.

General'in içine büyük bir üzüntü yayıldı, ama kendisi de esasen bir eylem adamı olduğundan, soydaşlarını savunmaktan başka çaresi yoktu. Böylece o da kılıcını çekti ve Tadatsune'nin arkasından savaş meydanına daldı.

Ne var ki, iki adamın da habersiz olduğu şey, saldırganların Taira kuvvetleri değil, meşhur komutan Minamoto Yorinobu'nun emrindeki askerler olduğuydu. O sırada Kai Valisi olan Yorinobu, kardeşi Yorimitsu tarafından –ki hatırlayacağımız üzere kendisi Savaş Bakanı olarak General'in yerini almıştı– Tadatsune'yi hizaya getirmekle ve bunu yaparken de olabildiğince çok Taira toprağını ilhak etmekle görevlendirilmişti.

Altmışlık bir emektar asker olmasına rağmen Yorinobu hâlâ en kurnaz taktik uzmanıydı ve Tadatsune'nin kampını saatler öncesinden ablukaya almıştı. Böylece Yorinobu'nun askerleri pusuların dört istikametinden saldırıya geçtiler ve Taira ordusunun geri çekilmeye çalışan kanatlarının önünü kesip onları zalimce öldürdüler. General'e gelince, daha otuz adım atmamıştı ki bir Minamoto kılıcı onu acımasızca arkadan vurarak anında yere yıktı. Gövdesinden ayrılan başı kırılıp ezilmiş ayçiçeklerinin arasında tembel tembel yuvarlanırken, General'in açık gözleri, cennetin

kıyısından görünen bu manzaraya kör bir şaşkınlık içinde bakakaldı.

Tairaların kesin olarak bastırılmasının ve kendi Minamoto müttefiklerinin konumunun yeniden sağlamlaşmasının ardından, Prensimiz Atsumiçi'nin, en büyük isteğinin böyle göz kamaştırıcı bir şekilde gerçekleştiğini görerek sevince boğulduğunu düşünebiliriz. Ne var ki, inanması zor olsa da Prens, arkasında ne bir açıklama ne bir özür mektubu bırakarak bir odunlukta ansızın kendini asmak için tam da bu zirveyi seçti. Vekil ve Bakanları bu trajedi karşısında afallayıp kaldılar ve Saray'daki hanımlardan hiçbiri, hangi zelzelenin bu büyük asilzadeyi böyle korkunç ve beklenmedik bir sona sürüklediğini anlayamadı – belki bir tek, hepsinin içinde sır tutmayı bilen tek kadın olan, emsalsiz şair İzumi Şikibu dışında.

Onogoro ile âşığından bir daha haber alan olmadıysa da, bu ikisinin, Doğu Dağları'nda, sığırların zayıf ve kara, ormandaki yabani sarmısak kokusunun keskin olduğu unutulmuş bir köyde kendilerine sığınacak bir yuva bulduğunu farz edebiliriz. O halde, ümit edelim ki tanrılar merhamet edip onlara sağlam bir saadet ve hayatın derslerini öğrenmeye yetecek kadar uzun bir ömür bağışlasınlar. Her şey kırılgan ve geçici değil mi çünkü, ve rüzgâr, yılları önüne katıp, dallarından kopmuş çiçekler gibi arkamıza savurmuyor mu?

Heyan kültürü on birinci yüzyılda Japonya'da açan nadide bir çiçek... Kyoto Sarayı'nın erkekleri dönemin şık dili Çince'de zamanın bilimleriyle meşgulken, dolduramayacakları kadar boş vakitleri olan saray hanımları Japonca'yı kendilerine mal ettiler ve erkeklerin hiç kalkışmayacağı bir şeyi yaptılar; duygularını kâğıda geçirdiler. Heyan kültürünün; saray duvarlarının içinde doğan, yaşayan ve ölen bu kapalı kültürün üzerine bütün bildiklerimizi kadınların tanıklığına borçluyuz. Haz ve mutluluk arayışını meşru bir hedef olarak yaşam tarzının merkezine yerleştiren bu toplulukta, en gözde toplumsal silahlar incelik, zekâ ve nüktedanlık; ama hepsinden çok, şairlik yeteneği ve birikimiydi. Bir kadın, şiiri, zarafeti ve hazırcevaplığıyla bütün erkeklerin başını döndürebilir, bu konuda daha az yetenekli olanlar karanlık bir kadere boyun eğmek zorunda kalabilirdi.

Başucu Oğlanı, yetenekli genç şair Onogoro Hanım'ın Kyoto Sarayı'ndaki yaşantısı üzerinden bu unutulmuş zamanda bir kadın olmanın neye benzediğini anlatıyor. Saray hayatının entrikalarla örülü erkekler cephesinde iktidar savaşı sürüp giderken, Onogoro'nun şiir ve seksle örülü kadın dünyasında başka türlü bir sorun baş gösterir: Şair hanım, soylu âşığına gereken ihtirasla karşılık veremez olunca, arzusunu kızıştırmak için sözcüklerin sihrine başvurur. Hikâye anlatma ustası kör Oyu, Onogoro'nun yatağının başucundaki paravanın arkasına gizlenerek onun hapsolmuş heyecanının serbest kalmasını sağlar.

Alison Fell, yüzyıllarca geriye giderek, bugün de içinden çıkamadığımız bir konuyu, kadın cinselliği ve kadınla erkek arasındaki o derin uçurumu, bugünkünden çok başka bir zamana yerleştiriyor... Onogoro Hanım'ın çıkış yolu bulamayan hırs ve özlemleri, kıskançlıkları, güçsüzlüğü, korkuları ve gizli arzuları yatak odasında beklenmedik zorluklar doğururken, Oyu'nun hikâyeleri bu çalkantılı duygu dünyasına ayna tutuyor.

Alison Fell'in şiirsel diliyle bir kat daha güzelleşen bu aşk ve arayış hikâyesini seveceğinizi umuyoruz.

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN 975-539-279-3
9 789755 392790